LONGI

PASTORALIA

E CODD. MSS. DUOBUS ITALICIS

PRIMUM GRAECE INTEGRA

EDIDIT

P. L. COURIER.

EXEMPLAR ROMANUM EMENDATIUS ET AUCTIUS
TYPIS RECUDENDUM

CURAVIT

G. R. LUD. DE SINNER.

PARISIIS,

EXCUDEBAT FIRMINUS DIDOT,
REGIS ET INSTITUTI FRANCIAE TYPOGRAPHUS.

MDCCCXXIX.

LONGI

PASTORALIA.

GRAECE.

LONGI
PASTORALIA

E CODD. MSS. DUOBUS ITALICIS
PRIMUM GRAECE INTEGRA
EDIDIT
P. L. COURIER.

EXEMPLAR ROMANUM EMENDATIUS ET AUCTIUS
TYPIS RECUDENDUM
CURAVIT
G. R. LUD. DE SINNER.

PARISIIS,
EXCUDEBAT FIRMINUS DIDOT,
REGIS ET INSTITUTI FRANCIAE TYPOGRAPHUS,
MDCCCXXIX.

LUDOVICI DE SINNER

IN

LONGI PASTORALIA

PRAEFATIO.

LECTORI

ERUDITO ATQUE BENEVOLO

LUDOVICUS DE SINNER

S.

Ad Longi hanc P. L. Courierii editionem typis repetendam impulit me libri quum raritas tum bonitas. Quotannis in Germania praestantes Batavorum et Anglorum, in Britannia item Germanorum aliorumque editiones auctorum classicorum et Graecorum et Romanorum recudi videbam. Unam hanc Longi, Erotosophistae suavissimi Romanam Courierii recensionem in oblivionem fere apud viros doctos adductam neglectamque esse valde dolebam. Animadverteram genuinum contextum lacunae illius in libro primo nusquam omnino exstare, editionemque hanc praestantissimam, exemplaribus quippe 52 tantum excusis, paucis esse visam oculisque lustratam. Criticum tamen acumen sagacitatemque in indagandis corrigendisque vitiis in libris philologicis P. L. Courierii non poteram admirari satis. Speraveram quidem fore ut vel summus Germaniae

criticorum G. H. Schaeferus, vel rei lexicographicae legislator Franc. Passowius Longum denuo recenseret, copiis Courierianis adiutus. De Schaefero hoc sperare me iusserat Courierius ipse, quem, quum adhuc viveret, anno 1824, praesentem noram admirabarque; Passowius, in praefatione ad Parthenium, Lipsiae 1824, Longum brevi Xenophontem Ephesium esse excepturum ipse erat pollicitus. Sed spes me utraque fefellit. Schaeferus maiora perfecit, Demosthenis ex. gr. editionem, et Xenophon Ephesius Passowianus adhuc desideratur. Si duumvirorum illorum alteruter Longum denuo edidisset, novam sane recensionem haberemus: quam ego quidem instituere nolui, Courierii exemplar, emendatius tamen auctiusque, recudere contentus. Adii ergo Firminos Didotos, rei typographicae unos omnium principes, rogavique ut sumptus libri in se reciperent, quod editor ipse quondam optaverat. Cfr. Mémoires, correspondance et opuscules inédits., de P.-L. Courier, Paris, Sautelet, 1828, t. I, p. 364. Qui viri humanissimi, eruditissimi, ad litterarum graecarum studium promovendum nihil non molientes, proposito libentissime annuerunt. Atque ita haec editio secunda exemplaris Romani prodit in lucem emendatior et auctior.

Emendatiorem librum nostrum quam fuerat editio Romana audeo dicere. Et ita sese habet res. Nam exem-

plar Contedinianum mendis accentuum, quum in contextu, tum praesertim in notis scatet; quamvis, pagina ed. Rom. 147 excepta, ubi male pro ψυχὴν habet ψυγήν, pag. Rom. 103 τοῦτ' ὁμολογεῖ et in nota τόῦτ' ὁμολογοῖ, et p. 163 Rom. ἀλλά, per litteras ipsas sit emendatissimum. Quam rem nihil est quod miremur. Vir sagacissimus enim, ut ipse ait, l. l. t. I, p. 277, accentuum apices graece scribendo nunquam apponebat, librisque tum omnibus fere carebat. Cfr. l. l., t. II, p. 32 et 33. Haec vitia ubique sedulo sustuli. Nihilominus novi quidam errores in hunc nostrum librum irrepserunt, minoris momenti quidem, at errores tamen, propter quos valde mihi irascor, quorumque indicem ad calcem libri invenies. Verum enim vero librum a mendis purum edere, id omnino fieri non posse, nunc, quum specimina ipse perlegi, cum Boissonadio ad Syntipam, p. 213, fatendum credo.

Auctior priore prodit haec editio, et quidem pluribus in partibus.

Loci, qui ab editore in notis suis laudantur in transcursu, sicubi invenire eos mihi succedebat, accuratiores exhibentur, paginaeque vel capita editionum, quas in manibus habebam, in Auctario animadversionum indicantur. Quod quidem rarissime fieri potuit. Nam Courierius graecorum Scholiastarum ad instar auctores laudat, ideo merito

reprehensus a viro summo Letronnio, Journal des savants, 1818, Iul., p. 421 et 422. Candide dicam. Ubi boni indices ad manus erant, res facillime succedebat. Sed ut caput et paragraphum Platonis v. c. accuratius possem laudare, indicare, ideo sane dialogum totum relegere nec potui, nec volui. Potuissem quidem si, plures per menses annosve, exemplar Romanum in bibliotheca mea habuissem, quod tam felici esse mihi non contigit. In notis autem istis, ubi, praeter pag. ed. Rom. 150 et pag. 160 et pag. 163, loci auctorum non emendantur, sed citantur tantum, indicatio haec minus aegre, quam in Lucii Asini editione v. c., desiderabitur. Indicem auctorum laudatorum ad calcem addendum censui.

Emendationes priorum editorum, a Courierio in contextum receptas, in Auctario auctoribus suis vindicavi, ut ii, qui amoenissimum Erotographum in hac sola editione lecturi sint, statim cui lucem debeant gratiasque, possent scire.

Recudendam esse duxi Epistolam illam Courierii encyclicam franco-gallice scriptam, quam in Ciampii, vel potius Furiae lectiones, quas supplementi hactenus inediti variantes dixerunt, duos annos post editionem totius Longi, Parisiis edidit. Quae acerbe magis quam iuste sunt dicta in Italos mutare non potui, quia tota haec diatribe diplomatica in historiam Longi fore videbatur. Propria tamen

verba Ciampii in nota initio apposui, quibus pateret eum tum Courierium laedere minime voluisse. Multum ipse debeo eruditis Florentiae Bibliothecariis, quod ad Bondelmontium meum grate olim sum professus. Et revera nunc, Courierio tristissimo fato defuncto, epistolam hanc resecuissem, nisi Ciampius in praefatione sua lectiones variantes illas ad nostros usque dies servandas credidisset. Putidum est de famosa hac lite verba denuo facere. Sed Germanos quoque, caeterum aequissimos, in Courierium iusto iniquiores fuisse dolemus cum Schoellio, Hist. de la litt. gr., t. VI, p. 245. Editiones Supplementi peculiares in catalogo editionum recensebo.

Praeterea editor Romanus ipse supplementa notarum dederat, quum in notis ad Luciani Asinum, quem Lucio Patrensi vindicat: La Luciade ou l'Ane de Lucius de Patras, avec le texte grec revu sur plusieurs manuscrits. Paris, Bobée, nunc Merlin, 1818, pagg. 321, in-8° min., tum in notis Versioni suae gallicae adiectis. Haec supplementa in Auctario nostro omnia accuratissime repetivimus, et Versionis quidem gallicae paginas recensionis quartae, quae apud Merlinum, Paris 1825, in-16° prodiit, citavimus.

Notas autem graecas supplementarias P. L. Courierii, quae editionis Romanae paginas ultimas quatuor, a 189 ad 192 occupant, suo loco in contextu notarum inseruimus uncisque inclusimus.

Caeterum lectionis varietatem Corayanae splendidissimae recensionis, Boissonadii annotationes in Longum ex variis eius commentariis excerptas, Wyttenbachii posteriores emendationes in censura editionis Villoisonianae in Bibl. crit., part. IV, p. 71-82 exstantes, aliasque aliorum qui ad manum erant, et ad fragmentum libri primi notas Chardonis a Rochetta, Beckii, Eichstaedtiique addidi. Invito prorsus Kreyssigii editione mihi fuit carendum.

Dedi quoque, quod additamentum plurimi facio, excerpta e notis gallicis R. P. Brunckii, quas continet codex Ms. chartaceus, qui inscribitur : Remarques sur la nouvelle édition de Longus, pagg. 26 in-4°, num. XLIV inter Brunckianos in Bibliotheca regia designatus servatusque, cuius usum conservatores Abel-Rémusat et C. B. Hase, viri summi, benignissime mihi concesserunt. Courierius quidem iam, in notis ad versionem suam vernaculam, excerpta ex his Brunckianis gallicis in Villoisonianam editionem annotationibus dederat, sed ea minus completa quam par fuerat. Laudavit eas Bast, Lettre critique, Paris, 1805, pag. 48 et 112, et ad Gregor. Schaef., p. 421, not., Boissonadiusque, Biograph. univers., t. VI, pag. 107. Integras addere, cum acerbissimae sint in Villoisonum, non placuit. Nam de Villoisono iam dudum quod par est et aequum sentiunt viri docti. Adi

Chardon la Rochette, Mélanges de critique et de philologie, t. I, p. 1-61 : Notice sur la vie et les principaux ouvrages de J.-B.-G. d'Ansse de Villoison, et praesertim p. 23-28, censuram editionis Longi ciusdem, et cfr. C. B. Hasii Prolog. in I. Lydum de Magistrr. Romm. pag. LXV—LXVII; Boissonadc in Biblioth. univers., t. XXV, pag. 22. Ego, ut confitear iusto saepius iudicium Villoi sono defuisse, tamen eruditio tanta, acerrimumque tale studium totius Graecitatis, Galliae ut saepius exhibeantur valde opto multumque gratulabor. — Quoties caeterum inter se consentiant Brunckius, Wyttcnbachius, Corayus, Schaeferus et Courierius, non sine voluptatc eruditus animadvertet lector.

Si annotationibus hisce undique fere congestis hic illic de meo aliquid inserui, opinionesque diiudicavi, feci, opinor, quod facere debui. Non sum tamen is qui non videam quam sint ea tenuia. Plures fuissent sane istae meae annotationes, si ad Longum edendum non recens acccssissem, ct si omnino vitae meae sortes hactenus non tulissent ita, ut muneribus scholasticis intento mihi tempus adversariis locupletibus colligendis minus suppeteret.

Sed quid tu, multi quaerent, Parisiis degens, ad Bibliothecae regiae thesauros accedens, quidni in codices inquisivisti manuscriptos? Feci, sed pro thesauro carbones inveni. Codices regii tres, 2895

fol., 2903, in-4°, 2913, in-8°, a Villoisono accuratissime sunt collati; idem e margine editionis Commelinianae notas Mss. Huetii diligentissime omnes excerpsit; nam librum humanitati Van Praetii, viri summi, debui et contuli ipse denuo. Haec ergo novi nihil mihi suppeditabant. Inter codices Mss. Bibliothecae regiae servatur quidem exemplar editionis Columbanianae, numero 129 Suppl. designatum, quod olim bibliothecae domus profess. Societatis Iesu fuerat, cum notis Mss. nescio cujus, sed iis nullius pretii. Idem dicendum de notis Apollinis d'Albret, qui glossis tirone dignis marginem exemplaris eiusdem Columbanianae oblevit, quod nunc inter libros typis excusos Bibl. reg., numero Y. 2, 10. † A designatum, servatur. Aderat praeterea Codex Ms. 208 Suppl., chartaceus, in-4°, olim Iacobi Seguier, « qui iussu Pauli V, summi Pontificis, orationem funebrem habuit Romae pro Henrico IV, rege Christianissimo, et Romae decessit in aede D. Ludovici, anno 1614 (Verba sunt inscriptionis folii albi 3 verso.)» tum Petri Dupuy, saeculi XVII, Longum continens et Eumathium (sic, non Eustathium), quorum ille folia 45 prima occupat. Sed fluxit ex editione principe Iuntina, et ne unam quidem continet memoratu dignam lectionem; eget supplemento illo libri primi, et a viro quodam docto in marginibus variis emendatio-

nibus est ornatus, quae quidem omnes ex libris typis excusis sunt petitae. Bene teneant ergo eruditi, nisi alterum exemplar codicis Cassinensis inveniatur, Criticae diplomaticae, quae ex codicibus Mss. petatur, nullum amplius esse locum in Longi Pastoralibus; quum, codice Florentino excepto, omnes reliqui eiusdem sint familiae. Ea solum Critica, quam divinatoriam vocamus et quae a coniecturis pendet, Longo auxilium suum in futurum poterit praestare. Quae veritas, quamvis sit mere negativa, tamen est veritas, eaque futuro cuilibet Longi editori utilissima erit.

Haec sunt quae de nova hac editione dicenda habebam. De Longo ipso nihil est monendum nisi quod Ciampius observat, praef. ad vers. ital. Annilis Caro, ed. 1827, in-12°, p. XVIII: In familia Mussidia L. Mussidium Longum quendam memorari, cuius familiae cliens fortasse auctor noster fuerit.

Ad notitiam litterariam Longi accedo, quam eapropter exhibendam hic duxi, quod libri Gallorum hac de re agentes non sunt in manibus omnium, Germanorum autem, Eberto, Bibliograph. Lexic., excepto, mancos esse reperi. Enumerabo editiones quum fragmento carentes, tum completas, editiones fragmenti peculiares, versiones gallicas, germanicas et italicas, libros denique in quibus de Longo disputatur. Asteriscum (*) iis apposui quos ipse usurpare non poteram.

I. LONGI GRAECI EDITIONES.

A. Editiones cum lacuna libri primi.

1. Editio princeps. Λόγγου Ποιμενικῶν, τῶν κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην βιβλία τέτταρα. Longi Pastoralium de Daphnide et Chloë libri quatuor. Ex Bibliotheca Aloisii Alamannii [Graece, ed. Raphaël Columbanius]. Florentiae, apud Philippum Iunctam, 1598, in-4° min., pagg. 98.

2. Achillis Tatii de Clitophontis et Leucippes amoribus, libri VIII. Longi Sophistae de Daphnidis et Chloës amoribus, libri IV. [Item Laurentii Gambarae expositorum ex Longo, libri IV, heroico carmine liberius redditi]. Parthenii Nicaeensis de amatoriis affectibus lib. I. [edd. Iuda et Nicolaus Bonvitii, fratres]. Omnia nunc primum simul edita graece ac latine, ex officina Commeliniana, 1601 in-8°. [Vel, titulo tantum mutato] iterum edita graece ac latine; in bibliopolio Commeliniano, 1606 in-8°. Exemplar cum notis Mss. Huetii in Bibliotheca regia numero Y. 2, 37, A. insignitur.

3. Λόγγου Σοφιστοῦ Ποιμενικῶν, τῶν κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην βιβλία τέτταρα. Id est, Longi Sophistae Pastoralium, de Daphnide et Chloë, libri quatuor. Gothofredus Iungermannus recensuit, in latinum

sermonem vertit et notas addidit. Hanoviae, typis Wechelianis, 1605, in-8° min., pagg. 217.

4. Λόγγου Ποιμενικῶν, τῶν κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην, βιβλία τέτταρα. Longi Pastoralium, de Daphnide et Chloë libri quatuor. Petrus Moll, Sneeanus, I. U. D. et gr. ling. Profess. ord. in Acad. Franek. Frisior., recensuit, in latinum sermonem vertit, notis et animadversionibus illustravit. Franekerae, 1660, in-4°, pagg. textus 148, notarum 121, cum 9 foliis praeliminarium et duobus indicibus.

5.* Longi Pastoralium de Daphnide et Chloë libri quatuor. Graece et latine; editio nova, una cum emendationibus uncis inclusis, distincta viginti novem figuris, aeri incisis a B. Audran, iuxta delineationes Celsis. Ducis Aurelian. Philippi, et tabula a Coypel delineata. Accedunt alia ornamenta, partim ab A. Cochin, partim a C. Eisen adornata, et a Simeone Forke in aes eleganter incisa. Lutetiae Parisiorum, in gratiam curiosorum, sumptibus Neaulme, 1754, in-4°, pagg. 176. — Prodiit apud Batavos, ed. I. St. Bernard, 125 tantum exemplaribus.

6. Λόγγου Ποιμενικῶν, τῶν κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην, λόγοι τέτταρες. [Graece] recensuit Lud. Dutens. Parisiis, e typographia Amb. Fr. Didot, prostat quoque apud G. De Bure, 1776, in-12°, pagg. VIII et 157, exemplaribus ducentis, quorum 100 tantum fuerunt divendita.

7. Λόγγου Σοφιστοῦ τῶν κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην βιβλία δ'. Longi Pastoralium de Daphnide et Chloë libri IV; curavit, varietatem lectionis ac notas R. Columbanii, G. Iungermani, P. Molli [tantum non integras] et suas cum Laurentii Gambarae expositis addidit M. B. G. L. Boden, prof. Poës. ord. apud Vitebergenses. Lipsiae, Iunius, 1777, in-8° mai., pagg. XVI et 676.—* Relationem de hac editione brevem sed absolutam dedit D. Wyttenbach, Bibl. crit. part. III, p. 102, qui part. IV, p. 69 et 70 has editiones omnes in censum vocavit.

8. Λόγγου Ποιμενικῶν τῶν κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην βίβλοι τέτταρες. Longi Pastoralium de Daphnide et Chloë libri quatuor, ex recensione et cum animadversionibus I. B. G. d'Ansse de Villoison. Parisiis, excudebat Amb. Fr. Didot, sumptibus G. De Bure, 1778, 2 voll. in-8°. Censuram huius editionis dederunt inter alios Wyttenbach et Chardon la Rochette, ll. ll.

9. Λόγγου Ποιμενικῶν τῶν κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην βίβλοι τέτταρες. Cum [P. M. Paciaudii] proloquio de libris eroticis antiquorum [et praefatione typographi, auctore I. B. de' Rossi]. Parmae, ex regio typographeo, [excudebat Bodoni], 1786, in-4°, pagg. LXXIII et 164.

10. * Scriptorum Eroticorum Graecorum volumen tertium : Λόγγου Ποιμενικῶν de Daphnide et Chloë

libri IV, graece et latine, textum recognovit, selectamque lectionis varietatem adiecit C. G. Mitscherlich. Biponti, 1794, in-8°, pagg. xvi et 178.

11. Λόγγου Ποιμενικὰ, τὰ κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην. Parisiis, excudebam Petrus Didot, natu maior, 1802, in-4° mai., pagg. 132 [cum figuris aeri incisis 9, curante A. Coray.] Discrepantias textus Villoisoniani indicavit Chardon la Rochette, Mél. t. II, pag. 102—107.

12. Longi Pastoralia. Graece et latine, cum proloquio P. M. Paciaudii de libris eroticis antiquorum. Graeca recensuit, notasque criticas adiecit G. H. Schaefer. Lipsiae, Sommer, 1803, in-12°, pagg. LII et 460.

B. Editiones peculiares fragmenti libri primi.

1. Λόγγου Ποιμενικῶν ἀποσπασμάτιον μέχρι νῦν ἀνέκδοτον [graece, cum versione latina Hieron. Amati, seorsim edidit P. L. Courier.] Romae, apud L. Contedinium, in-8°, 7 plagulis, sine accentibus, negligentissime, cum coniecturis editoris pessime e margine in contextum receptis. Ex hoc tamen fluxerunt sequentes editiones.

2. Recusum nempe fuit fragmentum in Germania in diariis :

a. * Heidelberger Jahrbücher für Philologie, 1810, fasc. 10, p. 100, sqq.

b.

b. Jenaische allg. Litter. Zeitung. 1810, Intelligbl. n° 82, p. 654, sqq.

c. Acta Seminarii philologici Lipsiensis v. II, p. 187, sqq. cum notis D. Beckii et Eichstaedtii.

Seorsimque editum est:

a. * Ab Eichstaedtio, Jenae, 1811, fol. et a

b. * I. T. Kreyssig: Observationes ad Longi Pastor. l. I. fragmentum, in-8°. Schneebergae, 1813.

3. In Britannia in : Classical Journal, vol. VIII, p. 403.

4. In Gallia a Chardon la Rochette, Mél. t. II, p. 107, sqq. Chardo unus omnium editionem Romanam completam accurate contulit.

C. Editiones textus integri sine lacuna.

1. Editio Courierii Romana, quam nos repetivimus, addita capitum distinctione Passowiana.

2. Longos des Sophisten Daphnis und Chloe. Griechisch und deutsch durch Franz Passow. Leipzig, Vogel, 1811, in-16°., pagg. LXXXVI et 358. Nec ille editionem Romanam integram ad manus habuit.

3. Λόγγου Ποιμενικῶν τῶν κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην λόγοι τέτταρες, et cum titulo gallico e regione : Les Pastorales de Longus ou Daphnis et Chloé, traduction de J. Amyot, revue, corrigée et complétée. Nouvelle édition. Blois, Aucher-Eloy, 1825, pagg. IV, et 337, in-16° In graecis, Courieriana non inspecta,

e Passowiana ita pendet, ut manifesta vitia typothetarum repetat; in gallicis Amyoti editionem principem, anni 1559, quod facere praestabat, non sequitur. Editio est nitidissima, sed multis vitiis typographicis foedata.

II. VERSIONES LONGI.

a. Versio princeps Gallorum est Amyoti (1), saepissime recusa, quam nec * le Camus, 1757, nec *Mulet, 1783, nec * de Bure de Saint-Fauxbin, 1787, superarunt. Cum Amyoto tamen feliciter est colluctatus P. L. Courier in Versione sua gallica, cuius quatuor extant recensiones, quarum singularum titulos, animi gratia, describam.

1. Daphnis et Chloé. Traduction complète d'après le Manuscrit de l'Abbaye de Florence. Florence, Piatti, 1810, in-8°, pagg. 152, et 60 tantum exemplaribus. In fronte voluminis legimus : « Le roman de Longus n'a encore paru complet en aucune langue. On a conservé ici de l'ancienne traduction d'Amyot tout ce qui est conforme au texte, et pour le reste on a suivi le manuscrit grec de l'Abbaye, qui contient l'ouvrage entier; on s'est aidé aussi de la version

(1) De editionibus *du Régent* nuncupatis adi : Ch. Nodier, Mélanges tirés d'une petite Bibliothèque, 1829, p. 219-222, ubi, nescio quam ob causam, p. 220, de authentia fragmenti Courieriani dubitatur.

de Caro dans les endroits où il exprime le sens de l'auteur. Le texte complet de Longus paraîtra bientôt imprimé : alors quelqu'un pourra en faire une traduction plus soignée, car ceci n'est presque qu'une glose mot à mot, faite d'ailleurs pour être vue de peu de personnes».

2. Les Pastorales de Longus, ou Daphnis et Chloé, traduction complète d'après le texte grec des meilleurs Manuscrits. Paris, F. Didot, 1813, in-8° min., pagg. 192. Etsi notae sunt minus adhuc locupletes, tamen haec editio graecos qui laudantur locos accuratissime reddit.

3. Les Pastorales de Longus, ou Daphnis et Chloé, traduction de Messire Jacques Amyot, en son vivant Évêque d'Auxerre et Grand-Aumônier de France; revue, corrigée, complétée, de nouveau refaite en grande partie, par Paul-Louis Courier, vigneron, membre de la Légion d'honneur, ci-devant canonnier à cheval, aujourd'hui en prison à Sainte-Pélagie. Cinquième (?) édition. Paris, A. Corréard, 1821, in-8°, pagg. 288.

4. Les Pastorales de Longus, traduction complète, par M. P.-L. Courier; nouvelle édition, revue et corrigée. Paris, Merlin, 1825, in-16°, pagg. 337. Editio absolutissima, quam solam cito.

b. Germanice Longum verterunt *Grillo, 1765; *Krabinger, 1809, et deinde Passow, 1811. V. su-

pra. In praef. p. xiv-xx, praeclara disseruntur de imitatione rhythmica periodorum prosaicarum, quae autem, malum! minus fuerunt observata ab aliis interpretibus.

c. Italice Longum verterunt *Manzini, impudens plagiator, 1643; *Gozzi, 1766; et Annibal Caro, cuius versioni postea Courierianum supplementum Ciampius inseruit. Editio huius quam usurpavimus, inscribitur : Gli amori pastorali di Dafni e Cloe di Longo Sofista, tradotti in Italiano dal Commendatore Annibal Caro. Londra, (Pisis vel Florentiae) 1827, cum praefatione Seb. Ciampii ad pag. xxiii incl. et Prooemio Francisci Daniele, Neapolitani, ad pag. xxxiv, et pagg. 171, in-12°.

De historia maculae atramenti qua Courierius Codicem Cassinensem foedavit adi :

Francesco del Furia, Della scoperta e subitanea perdita di una Parte inedita del primo libro de' Pastorali di Longo, fatta in un codice dell' Abbazia Fiorentina, ora esistente nella pubblica Imp. Biblioteca Medico-Laurenziana [con disegno della pagina viziata nella sua vera grandezza]; cum epigraphe : Quaesivit lucem, ingemuitque reperta. Virg. Florentiae, 1810, pagg. 24, in-8°. Inserta quoque haec diatribe legitur in : Collezione d'Opuscoli scientifici e letterarj. t. X, p. 49-70. Firenze, 1810. Cfr. eiusdem libri t. XII, p. 111. Ex hoc libello fluxerunt

Germanorum notitiae duae, insertae haec in * Heidelb. Jahrb. für Philologie, 1810, fasc. 10, p. 97, sqq., illa in * Tübinger Morgenblatt, 1810, n° 224 et 225. Contra Furiam scripserunt : A. A. Renouard, Notice sur une nouvelle édition de la traduction française de Longus, par Amyot, et sur la découverte d'un fragment grec de cet ouvrage. Paris, 1810, pagg. 16, in-8°, idemque in : Catalogue de la Bibliothèque d'un amateur, t. III, p. 181, et P. L. Courier, Lettre à M. Renouard, libraire, sur une tache faite à un Ms. de Florence. Tivoli, 1810, 8°, inserta postea cum brevi monito (Avertissement) editioni versionis quae prodiit apud Corréard, Merlinianaeque. Omnino de historia editionis Romanae et versionis Courierianae v. librum quem supra laudavi, p. VIII : Mémoires, etc. de P. L. Courier, * t. I, a pag. 342 ad finem, et t. II, p. 1-177, ubi plurima lectu dignissima eaque iucundissima inveniuntur. Fac-simile codicis Florentini Abbatiae Montis Cassinensis exhibuit Fr. del Furia, Prol. ad Aesopi Fabulas, p. XXXII ed. Lips. Si qui Courierii noscendi sunt cupidi, adeant praeter librum : Mémoires, modo laudatum, volumen : Collection complète des pamphlets politiques et opuscules littéraires de P.-L. Courier, et Mahul, Annuaire nécrologique, anni 1825; Revue encyclopédique. Mai. 1825, pag. 679; le Globe, t. VII, n° 2, 7. Ianuar. 1829.

III. LIBRI DE LONGO TRACTANTES.

De Longo bene disseruerunt, partimque eius notitiam litterariam exhibuerunt: Huet, de l'Origine des Romans, 8e éd. Paris, 1711, pag. 123-129; Chardon la Rochette, Mél. t. II, p. 37, sqq.; Boissonade, Biographie univers. t. XXV, p. 21-23; Schoell, Litt. gr. t. VI, p. 237-245; Villemain, Essai littéraire sur les Romans grecs, in fronte libri: Collection des Romans grecs. Paris, Merlin, 1822, p. 34-44 (1), aliique. Sed prae omnibus excelluisse mihi videtur I. Dunlop, History of Fiction, 2. ed. Edinb. 1816, t. I, p. 55-75, cuius caput de Longo, quum ad præstantiam argumenti fabulae Achillis Tatii, a D. Wyttenbachio conscripti, quod in fronte editionis suae Iacobsius recudendum curavit, proxime videretur accedere, quumque doctissimum opus hic terrarum minus notum esse deprehendissem, ad calcem huius praefationis anglice repetendum curavi. Omisi tamen Appendicis n. 4, t. I, p. 479, nunc prorsus inutilem. Aegre carui libris germanicis: Manso, Vermischte Schriften, t. II. Lipsiae,

(1). Quum, observante eodem Villemain, viro facundissimo, sagacissimo, l. l. p. 38, Bernardin de Saint-Pierre in divina fabula: Paul et Virginie, Longum fuerit imitatus, utile erit cum Longo conferre versionem neo-graecam Bernardini fabulae, a N. S. Piccolo multa fide et elegantia elaboratam, quae Parisiis prodiit apud F. Didot, 1824, in-12°.

1801, et Struve, Abhandlungen und Reden. Regiomonti, 1822, ubi de Eroticis graecis disputatur. Doleo quoque vehementer G. Gaulminum quae promisit in Praefatione ad Eustathium, « Prolegomena sua paullo uberiora de omnibus Graecorum amatoriis scriptis » nunquam, ut videtur, publici iuris fecisse.

Haec sunt quae, ad notitiam Longi litterariam facientia, dicenda hic putavi.

PRAEFATIONI hic finis posset imponi. Latius tamen, spatio dato, evagari libet. Notitiam nempe exhibeamus Fabularum Romanensium earum Graecorum tum recentiorum, tum recentissimorum, quae vel recens bene, vel olim male editae, vel nondum publici iuris factae sunt. Libros populares (Volksbücher) omnino omnes, hosque praesertim, attentione virorum doctorum dignos putamus, quum velut specula nobis sint culturae animi populorum illorum qui eos lectitant et venerantur. Mirandum itaque Dunlopii doctissimum opus, quod doctiorem fere invenit criticum, Fr. W. V. Schmidtium, Wiener Jahrbücher der Litteratur, 1824, t. XXVI et sqq. (1), nondum nec gallice nec germanice esse versum.

(1) Libro hoc aegerrime nunc carui.

Exempla duo nobis recens proposita quomodo tales libri sint edendi, ad manum mihi sunt, graecum hoc, latinum illud.

1. Latinus liber inscribitur ita : Petri Alfonsi Disciplina clericalis. Zum ersten Mal herausgegeben mit Einleitung und Anmerkungen von Fr. W. V. Schmidt. Ein Beitrag zur Geschichte der romantischen Litteratur. Berlin, Enslin, 1827, pagg. 172, in-4°. Librum tribus annis ante iam ediderat quidem I. Labouderie : Disciplina clericalis auctore Petro Alphonsi, ex-Iudaeo Hispano, cum versione gallica, ut Meoni, v. d., videtur, Ioannis Miellet, saeculi 15, sermone pedestri : Discipline de Clergie, pagg. 208 et xvi, in-8° min. Additusque est tomus II, continens : Le Chastoiement d'un père à son fils, traduct. en vers français de l'ouvrage de Pierre Alfonse, quae versio est diversa ab ea quam Méon dederat Parisiis 1808, t. II. libri : Barbazan, Contes et Fabliaux, nouv. édit., saeculi illa decimi tertii, pagg. iv et 240. Paris, Rignoux, 1824, in-8° min. Sed utrumque volumen, paucissimis tantum exemplaribus excusum, non divenditur. Quapropter Schmidtium haec notitia fugere debuit. Editio Parisina est sine notis, quibus, eruditissimis, locupletissimis, Berolinensis splendet.

2. Liber alter est graecus : Συντίπας. De Syntipa et Cyri filio Andreopuli narratio, e codd. Pariss. edita a Io. Fr. Boissonade. Parisiis, De Bure, 1828,

pagg. VIII et 217, in-12°. Utrum graecus hic Syntipas sit antiquior, an hebraicae Parabolae Sendebar, incerti interpretis, excusae Constantinopoli, 1516, et Venetiis, 1544, 1568 et 1605 (v. Silvestre de Sacy, Notices et Extraits, t. IX, part. 1, p. 405), hoc diiudicare non valeo. In quod inquirat utinam virorum doctorum unus alterve! Sendebar ille a Rabbi Ioële, ut ferunt, hebraice versus, apud Dunlop, t. II, pag. 162, et Schmidt Beitraege, pag. 128, servatus in Museo Britannico, forsan non est Sendebar, Syntipas, sed Bidpaï, quod accuratius perscrutandum. Diversitatem istorum duorum librorum, Sendebar et Bidpaï, nemo Sacyo, lib. Barone, principe in linguis orientalibus, l. l., manifestius evidentiusque probavit atque evicit, et nunc, ubi graeca versio utriusque typis est excusa, omnes poterunt iudicare. Vir doctissimus ergo, qui apud Ebertum, Bibliogr. Lexic. t. I, p. 84, nota, nomina Bidpaï et Syntipas ad eandem reduxit etymologiam, errorem vetustum erravit denuo. De Syntipa eiusque versionibus et imitationibus, praeter eos qui in Boissonadii praefatione p. VI laudantur, adi : Goerres, teutsche Volksbücher. Heidelb. 1807, p. 154-173; Dunlop, t. II, p. 161-169; Schmidt, Beitraege zur Geschichte der romantisch. Poësie. Berlin, 1818, p. 117-142.

3. Prodiit quidem iam dudum, liberque est rarissimus, sed mendose et cum lacunis, Bidpaï Fabula-

rum versio graeca, confecta, iussu Imperatoris Alexii Comneni, circiter annum 1080, a Simeone, Sethi filio, medico, sub titulo: Specimen sapientiae Indorum veterum, i. e. liber ethnico-politicus, dictus arabice Kalilah ve Dimnah, graece Στεφανίτης καὶ Ἰχνηλάτης. Nunc primum graece ex MS. cod. Holsteiniano prodit, cum versione nova latina, opera Seb. Gottofr. Starkii. Berolini, 1697, pagg. 508, in-8° minor. Cui adiungenda sunt rariora adhuc: Prolegomena ad Librum Στεφανίτης καὶ Ἰχνηλάτης, e cod. MS. Biblioth. Acad. Upsal. edita et latine versa, dissertatione academica, quam... praeside M. I. Flodero... publico examini... submittit P. F. Aurivillius. Upsaliae, 1780, pagg. 52 in-4°. Librum utrumque humanitas Sacyi mihi benevolentissime commodavit. Fabricius, Bibl. gr., ed. 1713, t. VI, p. 463, plures memorat codices MSS., Augustanum, plutei 7, cod. 3, Viennensem, Florentinum, Bodleianum, Leidensem, Holstenianum, ex quo Starkius librum suum edidit, denique Allatianum, ex quo P. Possinus versionem suam liberiorem confecit latinam, ad calcem editionis suae Georgii Pachymeris Historiae Michaëlis Palaeologi. Romae 1666, 2 voll. fol. In Bibliotheca regia Parisina duo servantur huius libri codices MSS., alter n° 2231, in-4°, saeculi decimi tertii, membranaceus, ubi Prolegomena implent fol. 43 recto ad fol. 52 recto; desinit in folio 91

recto, librosque novem tantum priores Starkii continet, ordine paulum diverso. Codex alter est chartaceus, in-4°, n° 118 Suppl., olim Huetii, saeculi decimi sexti, completus, ut videtur, sed ordine valde turbato. Qui e Starkii Aurivilliique libris, ope horum codicum adiutus, novam daret editionem huius versionis, ordine temporum ex omnibus quae exstant, secundae, arabicamque Arabis Abdallah-ben Almokaffa, non Almokanna, accurate conferret, rem utilissimam sane faceret. Si otii satis mihi suppetit libentissime huic editioni operam navabo. Adi de hac versione virum summum Silvestre de Sacy, Mémoire historique sur le livre intitulé Calilah ve Dimnah, p. 31-34, praefix. editioni eius versionis arabicae auctore Abdallah-ben Almokaffa : Calila ve Dimnah, ou Fables de Bidpaï, en arabe. Paris, 1816, in-4°, et Don J. A. Pellicer, Ensayo de una Bibliotheca de Traductores españoles. Madrid, 1778, part. II, p. 159 et 160; Schoell, Hist. de la Littér. grecque, t. VII, p. 187-196, et Dunlop, t. II, p. 155-161, qui tamen tres auctores ex Sacyo sunt emendandi in iis quae de versionibus orientalibus libri celeberrimi minus accurate disseruerunt.

4. Liber in omnes fere linguas translatus, sed cuius graecum archetypum, fragmento excepto quod dedit Schmidtius, Wiener Jahrbücher der Littera-

tur, t. XXVI, p. 34, nondum vidit lucem, est Sancti Ioannis Damasceni, ut vulgo fertur, Liber Barlaam et Iosaphat, cuius in Bibliotheca regia Parisina septemdecim servantur codices MSS., quorum unus, n° 903, saeculi est undecimi, alius, n° 1125, saeculi decimi quarti, notis marginalibus multis ornatus. Speramus fore ut Boissonadius, princeps litterarum graecarum inter Gallos, hunc edat. Cfr. de libro hoc pretiosissimo lucemque qui videat dignissimo: Huet, de l'Origine des Romans, 8e édit. p. 111-115; Pellicer, l. l. p. 29-31; Bottarium in Praefatione itala ad Versionem: Storia de' SS. Barlaam e Giosafat. Romae, 1734, in-4° (de qua adi Gamba, Serie de' testi di lingua italiana, n° 781, p. 193. Milano, 1828, in-4°); Fabric. Bibl. gr. ed. Harles, t. IX, p. 737; Dunlop, t. I, p. 83-101. Cur Ebertus, Bibl. Lex. t. I, p. 138, post ea quae disseruit Leo Allatius, de libris apocryphis § 44, sqq., in fronte t. I. Operum S. Io. Damasceni, ed. Lequien, librum a S. I. Damasceno abiudicet, mihi, fateor, minus liquet.

5. G. Gaulminus, Molinensis, olim, ut ipse ait, editurus erat auctorem, quem vocat ad Theod. Prodromum, pag. 563, « licet οὐ γνήσιον, tamen haud contemnendum », Pseudo-Callisthenem, de vita et rebus gestis Alexandri Magni, cuius MSS. codices exstant plurimi, completissimus autem est n° 1085

Bibl. reg. Paris., cuiusque imitator exstitit Iulius Valerius ille, ab Angelo Maio, Mediolani, 1817, primum editus. Versionis neo-graecae, Ἱστορία Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος, περιγράφουσα τὰς ὁδοιπορίας αὐτοῦ, τούς τε πολέμους καὶ τὰ κατορθώματα καὶ ἄλλα πλεῖστα πάνυ περίεργα. Venetiis, 1810, apud Glykys, auctor, ut ait Münnich, Neugr. Sprachlehre. Dresden, 1824, pag. 69, est Demetrius Gobdelas. Librum ipsum, graecum archetypum dico, nondum publici iuris factum, quod facere olim constituerat F. I. G. La Porte du Theil, edet, ut ex ore ipsius viri doctissimi audivimus, Iulius Berger de Xivrey, auctor praeclari libri : Recherches sur les sources antiques de la Littérature française. Paris, Roret, 1829, pagg. 288, in-8°. Ut C. F. Neumannus, professor Monacensis, vir eruditissimus, mihi affirmavit, eiusdem libri ad verbum translati exstat versio armeniaca, apud Mechitaristas S. Lazari Venetiis Monachos, quae ad saeculum sextum procul dubio potest referri. Liber ille ad historiam erit quidem inutilis, sed utilissimus ad determinandam confusionem illam traditionis de Alexandro Magno occidentalis cum orientali. Cfr. Sainte-Croix, Examen crit. ed. 2. p. 162-167; Goerres, Firdussi Heldenbuch, t. II, p. 358-365; Letronne, vir κριτικώτατος, Journal des Savants, 1818, Octob. p. 609-620; Favre, Biblioth. univers., 1818, Littér. p. 209-219,

et p. 322-349; Dunlop, t. II, p. 122-129, et liber sat levis, G. A. Mano, Alexandre-le-Grand d'après les auteurs orientaux. Genève, Cherbuliez, 1828. — Num Simeonis, filii Sethi liber, quem laudant Dunlop l. l. et Schoell, Litt. gr. t. VII, p. 195, exstet alicubi nescimus. Qua de re accuratius erit inquirendum, omninoque fabulosam hanc Alexandri Magni historiam cum Turpini Chronicis de Carolo Magno, quibus originem probabiliter dedit, accuratissime conferre oportebit. Item qualis sit liber anglicus: Rodd, History of Charles the Great, ascribed to Abp. Turpin, translated from the Latin of Spanheim. London, 1812, 2 voll. in-8°, cuius notitiam Bruneto debeo, erit videndum.

Accedo nunc ad graeco-barbaros populares libros, breviusque eos indicabo utpote minus accurate mihi notos. Nondum liquet nonne praestaret excerpta potius dare ex iis quam integra opera excudere vel recudere. Laudantur ii vero vel a Cangio in Indice auctorum ad calcem Glossarii mediae et inf. Graecitatis, vel a Leakio, Researches, vel a Fauriel, Chants populaires de la Grèce moderne, Disc. prél. Accuratis bibliographicis notitiis omnino carui, nam catalogi auctorum neo-graecorum, qui in grammaticis Germanorum Münnich et Lüdemann exhibentur, manci sunt parumque accurati, et Graecus Rizo, Litt. grecque moderne, 2e éd. Genève, 1828,

horum omnium minime fuit curiosus. Sunt autem duodecim.

1. Historia fabulosa Apollonii Tyrii, saeculi, ut videtur, undecimi; edita. Cfr. Dunlop t. I, p. 109-113.

2. Anonymus de amoribus Callimachi et Chrysorrhoës, Meursio, Glossar. barb. gr., saepius laudatus. Ubi exstet MS. codex nescio.

3. Anonymus de amoribus Lybistri et Rhodamnes. Cod. reg. Paris. 2910. Adi Crusii Turcograec. p. 489 et 490. De utroque v. Huet, Or. pag. 130.

4. Historia fabulosa de Beltrandi, vel Bertrandi, cum Chrysatza, filia regis Antiochiae, amoribus. Cod. reg. Par. 2909, qui praeterea continet:

5. Historiam fabulosam Belisarii, de qua adi Lambecii Comment. de Biblioth. Vindob. l. V, p. 214, ed. 1.

6. Theseis Boccaccii graece versa. Cod. reg. Par. 2898.

7. Historia domini Flores et dominae Blanche Fleur. Cfr. Fauriel, Disc. prél. p. XVII-XIX. Haec et quae sequitur ex Provincialibus fluxit archetypis.

8. Historia miraculosa Iberii vel Imperii; edita.

9. Vincentii Cornaro, Cretensis, stirpe Venetiana, Eratocritus; editus, affirmante Münnich, l. l. p. 74, Venetiis, 1791 et 1813. Adi Fauriel, p. XIX-XXI. Leake, Researches, p. 101-116.

10. Georgii Chortatzii (Münnich, p. 68, nescio unde: Chartakii) Erophile (Fauriel: Eriphile), Tragoedia. V. Leake, p. 117-122; Fauriel, l. l.

11. Boskopúla, Idyllium. V. Leake, p. 122-128; Fauriel, ibid.

12. Constantini Manu, Constantinopolitani, Amores Cleanthis et Abrocomes, editus Pestini, ut fertur. V. Leake, p. 131-139.

Praeterea in ore graecarum mulierum adhuc plurimae eaeque saepius suavissimae servantur fabellae, quarum exemplar, Rodia inscriptum, gallice versum legitur, interprete viro mihi aestimatissimo C. Nicolo-Poulo, ad calcem libri: Lemercier, Chants héroiques grecs, Paris, 1824, in-8°. Utrum haec Graecorum Rodia, an Germanorum Richilde (Musaeus, Volksmaehrchen der Deutschen, ed. Iacobs, t. I, pag. 53), vel Sneewittchen (Grimm, Kinder- und Haus-Maerchen, Berl. 1825, p. 182) archetypum sit, diiudicare est difficile. Quae fabellae si a docto quodam viatore in Graecia colligerentur, volumen sane efficerent suavissimum. Liber omnino qui utilissimus foret, Chrestomathia est neo-graeca, secundum varia genera quidem tum poëticae tum pedestris orationis in capita divisa, ubi autem ordo chronologicus foret praecipuus, ex quo historia senescentis et reviviscentis linguae optime posset agnosci. Vocabularium addendum esset amplum, notaeque, quales

in praelectionibus vel in scriptis suis exhibet magister meus in aeternum mihi pie colendus, C. B. Hasius. Hic Graecorum cuiusdam doctorum, philologorum Europae ad instar eruditi, labor esse deberet, quo sibi nos omnes, qui et Graecos antiquos colimus veneramurque, et hodiernos, doctos simul et modestos, valde amamus, devinciret quam maxime.

Sed manum de tabula. Vale, lector erudite atque benevole, mihique fave.

Dabam Parisiis, die 30 Apr. 1819.

J. DUNLOP,

THE

HISTORY OF FICTION.

SECOND EDITION. EDINBURGH : 1816.

TOM. I, p. 55—75.

J. DUNLOP,

THE

HISTORY OF FICTION.

We now proceed to the analysis of a romance different in its nature from the works already mentioned; and of a species which may be distinguished by the appellation of *Pastoral* romance.

It may be conjectured with much probability, that pastoral composition sometimes expressed the devotion, and sometimes formed the entertainment of the first generations of mankind. The sacred writings sufficiently inform us that it existed among the eastern nations during the earliest ages. Rural images are every where scattered through the Old Testament; and the Song of Solomon in particular beautifully delineates the charms of a country life, while it paints the most amiable affections of the mind, and the sweetest scenery of nature. A number of passages of Theocritus bear a striking resemblance to descriptions in the inspired pastoral; and many critics have believed that he has studied its beauties and transferred them to his eclogues. Theocritus was imitated in his own dialect by Moschus and Bion; and Virgil, taking advantage of a different language, copied yet rivalled the Sicilian.

The Bucolics of the Roman bard seem to have been considered as precluding all attempts of the same kind; for, if we except the feeble efforts of Calpurnius, and his contemporary Nemesianus, who lived in the third century, no subsequent specimen of pastoral poetry was, as far as I know, produced till the revival of literature.

It was during this interval that Longus, a Greek sophist, who is said to have lived soon after the age of Tatius, wrote his pastoral romance of Daphnis and Chloe, which is the earliest, and by far the finest example that has appeared of this species of composition. Availing himself of the beauties of the pastoral poets who preceded him, he has added to their simplicity of style, and charming pictures of Nature, a story which possesses considerable interest and of which the following abstract is presented to the reader.

In the neighbourhood of Mytilene, the principal city of Lesbos, Lamon, a goatherd, as he was one day tending his flock, discovered an infant sucking one of his goats with surprising dexterity. He takes home the child, and presents him to his wife Myrtale; at the same time he delivers to her a purple mantle with which the boy was adorned, and a little sword with an ivory hilt, which was lying by his side. Lamon having no children of his own, resolves to bring up the foundling, and bestows on him the pastoral name of Daphnis.

About two years after this occurrence, Dryas, a

neighbouring shepherd, finds in the cave of the nymphs, which is beautifully described in the romance, a female infant, nursed by one of his ewes. The child is brought to the cottage of Dryas, receives the name of Chloe, and is cherished by the old man as if she had been his daughter.

When Daphnis had reached the age of fifteen, and Chloe that of twelve, Lamon and Dryas, their reputed fathers, had corresponding dreams on the same night. The nymphs of the cave in which Chloe had been discovered appear to each of the old shepherds, delivering Daphnis and Chloe to a winged boy, with a bow and arrows, who commands that Daphnis should be sent to keep goats and the girl to tend the sheep: Daphnis and Chloe have not long entered on their new employments, which they exercise with a care of their flocks, increased by a knowledge of the circumstances of their infancy, when chance brings them to pasture on the same spot. It was then, says the romance, the beginning of spring, and every species of flower bloomed through the woods, the meadows and mountains. — The tender flocks sported around — the lambs skipped on the hills — the bees hummed through the vallies — and the birds filled the groves with their song. Daphnis collects the wandering sheep of Chloe, and Chloe drives from the rocks the goats of Daphnis. They make reeds in common, and share together their milk and their wine; — their youth, their beauty, the season of the year, every thing tends

to inspire them with a mutual passion : at length Daphnis having one day fallen into a covered pit which was dug for the wolf, and being considerably hurt, receives from Chloe a kiss, which serves as the first fuel to the flame of love.

Chloe had another admirer, Dorco, the cowherd, who having in vain requested her in marriage from Dryas, her reputed father, resolves to carry her off by force; for this purpose he disguises himself as a wolf, and lurks among some bushes near a place where Chloe used to pasture her sheep. In this garb he is discovered and attacked by the dogs, who entered into his frolic with unexpected alacrity, but is preserved from being torn to pieces by the timely arrival of Daphnis. From the example of Dorco this became a favourite stratagem among pastoral characters. In the Pastor Fido (act. IV, sc. II.) Dorinda disguises herself as a wolf and the troubadour Vidal was hunted down in consequence of a similar experiment.

Spring was now at an end — summer beamed forth and all Nature flourished—the trees were loaded with fruits, the fields were covered with corn, and the woods were filled with melody — every thing tended to inspire pleasure—the sweet hum of the cicada, the fragrance of the ripening apples, and the bleating of the sheep. The gliding streams were heard as if they modulated the song, and the breezes rustling among the pines seemed the breath of the flute.

In the beginning of autumn some Tyrian pirates

having landed on the island, seize the oxen of Dorco, and carry off Daphnis, whom they meet sauntering on the shore. Chloe hearing Daphnis calling for assistance from the ship, flies for help to Dorco, and reaches him when he is just expiring of the wounds inflicted by the corsairs of Tyre. Before his death he gives her his pipe, on which, after she had closed his eyes, she plays according to his instructions a certain tune, (probably the Ranz des Vaches,) which being heard by the oxen in the Tyrian vessel, they all leap overboard and overset the ship. The pirates being loaded with heavy armour are drowned, but Daphnis swims safe to shore.

Here ends the first book; and in the second the author proceeds to relate, that during autumn Daphnis and Chloe were engaged in the labours, or rather the delights, of the vintage (1). After the grapes had been gathered and pressed, and the new wine treasured in casks, having returned to feed their flocks, they are accosted one day by an old man named Philetas,

---

(1) A great deal is said in this romance concerning the vintage. Lesbos had in all times been celebrated for its wine; which was scarcely of an intoxicating quality.

> Hic innocentis pocula Lesbii
> Duces sub umbra; nec Semeleius
> Cum Marte confundet Thyoneus
> Proelia. Hor., Od. I, 17, v. 21.

For the qualities of Lesbian wine, see Athenaeus, l. I, c. 22, and A. Gellius, l. XIII, c. 5.

who tells them a long story of seeing Cupid in a garden, adding, that Daphnis and Chloe were to be dedicated to his service; the lovers naturally enquire who Cupid is, for, although they had felt his influence, they were ignorant of his name. Philetas describes his powers and his attributes, and points out the remedy for the pains he inflicts (1).

The instructions of this venerable old man to the lovers were sufficiently explicit, but, spite of the lesson they had received, they appear to have made very little advancement. Their progress was on one occasion interrupted by the arrival of certain youths of Methymnæa, who landed near that part of the island where Daphnis fed his flocks, in order to enjoy the pleasures of the chace during vintage. The twigs by which the ship of these sportsmen was tied to the shore had been eaten through by some goats, and the vessel had been carried away by the tide and the land breeze. Its crew having proceeded up the country in search of the animals, and not having found him, seize Daphnis as a substitute, and lash him severely, till other shepherds come to his assistance. Philetas is appointed judge between Daphnis and the Methymnæans, but the latter refusing to abide by his decision, which was unfavourable to them, are driven from the territory. They return, however, next day, and carry off Chloe, with a great quantity of booty. Having landed at a place of

(1) Φίλημα, περιβολὴ, καὶ συγκατακλιθῆναι γυμνοῖς σώμασι.

shelter which lay in the course of their voyage, they pass the night in festivity, but at dawn of day they are terrified by the unlooked-for appearance of Pan, who threatens them with being drowned before they arrive at their intended place of destination, unless they set Chloe at liberty. Through this respectable interposition, Chloe is allowed to return home, and is speedily restored to the arms of Daphnis. — The grateful lovers sing hymns to the nymphs. On the following day they sacrifice to Pan, and hang a goat's skin on a pine adjoining his image. The feast which follows this ceremony is attended by all the old shepherds in the neighbourhood, who recount the adventures of their youth, and their children dance to the sound of the pipe.

The third book commences with the approach of winter, and from the description of that season which is given in the romance, it would appear that at the period of its composition the temperature of the Lesbian climate was colder than it is now represented by travellers. We are told in the pastoral, that early in winter a sudden fall of snow shuts up all the roads, the peasants are confined to their cottages, and the earth nowhere appears except on the brinks of rivers, or sides of fountains. No one leads forth his flocks to pasture; but by a blazing fire some twist cords for the net, some plait goat's hair, and others make snares for the birds; the hogs are fed with acorns in the sty, the sheep with leaves in the folds, and the oxen with chaff in the stalls.

The season of the year precludes the interviews of Daphnis and Chloe. They could no longer meet in the fields, and Daphnis was afraid to excite suspicion by visiting the object of his passion at the cottage of Dryas. He ventures, however, to approach its vicinity, under pretext of laying snares for birds. Engaged in this employment, he waits a long time without any person appearing from the house. At length, when about to depart, Dryas himself comes out in pursuit of a dog who had run off with the family dinner. He perceives Daphnis with his game, and accordingly, as a profitable speculation, invites him into the cottage. The birds he had caught are prepared for supper, a second cup is filled, a new fire is kindled, and Daphnis is asked to remain next day to attend a sacrifice to be performed to Bacchus. By accepting the invitation, he for some time longer enjoys the society of Chloe. The lovers part, praying for the revival of spring; but while the winter lasted, Daphnis frequently visits the habitation of Dryas.

When spring returns, Daphnis and Chloe are the first to lead out their flocks to pasture. Their ardour when they meet in the fields is increased by long absence, and the season of the year, but their hearts remain innocent; — a purity which the author still imputes not to virtue, but to ignorance.

Chromis, an old man in the neighbourhood, had married a young woman called Lycaenium, who falls in love with Daphnis; she becomes acquainted with

the perplexity in which he is placed with regard to Chloe, and resolves at once to gratify her own passion, and to free him from his embarrassment.

Daphnis, however, still hesitates to practise with Chloe the lesson he had received from Lycaenium; and the reader is again tired with the repetition of preludes, for which he can no longer find an excuse.

In the fourth book we are told that, towards the close of summer, a fellow-servant of Lamon arrives from Mytilene, to announce that the lord of the territory on which the reputed fathers of Daphnis and Chloe pastured their flocks, would be with them at the approach of vintage.

Lamon prepares every thing for his reception with much assiduity, but bestows particular attention on the embellishment of a spacious garden which adjoined his cottage, and of which the different parts are described as having been arranged in a manner fitted to inspire all the agreeable emotions which the art of gardening can produce. " It was," says the author, " the length of a *stadium*, and the breadth of four *plethra*, was in a lofty situation, and formed an oblong. It was planted with all sorts of trees; with apples, myrtles, pears, pomegranates, figs, olives, and the tall vine, which, reclining on the pear and apple trees, seemed to vie with them in its fruits. Nor were the forest trees, as the plane, the pine, and the cypress, less abundant. To them clung not the vine, but the ivy, whose large and ripening berry emulated the grape.

These forest trees surrounded the fruit-bearers, as if they had been a shelter formed by art; and the whole was protected by a slight inclosure. The garden was divided by paths — the stems of the trees were far separated from each other, but the branches entwined above, formed a continued arbour : here too were beds of flowers, some of which the earth bore spontaneously, while others were produced by cultivation; — roses, hyacinths, were planted and tended; the ground of itself yielded the violet and the narcissus. Here were shade in summer, sweetness of flowers in spring, the pleasures of vintage in autumn, and fruits in every season of the year. Hence too the plain could be seen, and flocks feeding; the sea also, and the ships sailing over it; so that all these might be numbered among the delights of the garden. In the centre there was a temple to Bacchus, and an altar erected; the altar was girt with ivy — the temple was surrounded with palm : within were represented the triumphs and loves of the god."

On this garden Daphnis had placed his chief hopes of conciliating the good-will of his master, and through his favour of being united to Chloe; for it would appear the consent of parties was not sufficient for this, and that in Greece, as among the serfs in Russia, the finest gratification of the heart was dependent on the will of a master. Lampis, a cow-herd, who had asked Chloe in marriage from Dryas, and had been refused, resolves on the destruction of this garden. Accordingly,

when it is dark, he tears out the shrubs by the roots, and tramples on the flowers. Dreadful is the consternation of Lamon, in beholding on the following morning the havoc that had been made. Towards evening his terror is increased by the appearance of Eudromus, one of his master's servants, who gives notice that he would be with them in three days.

Astylus (the son of Dionysophanes, proprietor of the territory,) arrives first, and promises to obtain pardon from his father of the mischance that had happened to the garden. Astylus is accompanied by a parasite, Gnatho, who is smitten with a friendship, *à la Grecque*, for Daphnis: this having come to the knowledge of Lamon, who overhears the parasite ask and obtain Daphnis as a page from Astylus, he conceives it incumbent on him to reveal to Dionysophanes, who had by this time arrived, the mysteries attending the infancy of Daphnis. He at the same time produces the ornaments he had found with the child, on which Dionysophanes instantly recognises his son. Having married early in youth, he had a daughter and two sons, but being a prudent man, and satisfied with this stock, he had exposed his fourth child, Daphnis; a measure which had become somewhat less expedient, as his daughter and one of his sons died immediately after on the same day, and Astylus alone survived.

The change in the situation of Daphnis does not alter his attachment to Chloe. He begs her in marriage

of his father, who, being informed of the circumstances of her infancy, invites all the distinguished persons in the neighbourhood to a festival, at which the articles of dress found along with Chloe are exhibited. This was not his own scheme, but had been suggested to him in a dream by the nymphs; for in the pastoral of Longus, as in most other Greek romances, the characters are only

Tunc recta scientes cum nil scire valent.

The success of this device fully answers expectation; Chloe being acknowledged as his daughter by Megacles, one of the guests, who was now in a prosperous condition, but rivalling his friend Dionysophanes in paternal tenderness, had exposed his child while in difficulties. There being now no farther obstacle to the union of Daphnis and Chloe, their marriage is solemnized with rustic pomp, and they lead through the rest of their days a happy and a pastoral life.

In some respects a prose romance is better adapted than the eclogue or drama to pastoral composition. The eclogue is confined within narrow limits, and must terminate before interest can be excited. A series of Bucolics, where two or more shepherds are introduced contending for the reward of a crook or a kid, and at most descanting for a short while on similar topics, resembles a collection of the first scenes of a number of comedies, of which the commencement can

only be listened to as unfolding the subsequent action. The drama is, no doubt, a better form of pastoral writing than detached eclogues, but at the same time does not well accord with rustic manners and description. In dramatic composition, the representation of strong passions is best calculated to produce interest or emotion, but the feelings of rural existence should be painted as tranquil and calm. In chusing a prose romance as the vehicle of pastoral writing, Longus has adopted a form that may include all the beauties arising from the description of rustic manners, or the scenery of nature, and which, as far as the incidents of rural life admit, may interest by an agreeable fable, and delight by a judicious alternation of narrative and dialogue.

Longus has also avoided many of the faults into which his modern imitators have fallen, and which have brought this style of composition into so much disrepute ; his characters never express the conceits of affected gallantry, nor involve themselves in abstract reasoning; and he has not loaded his romance with those long and constantly recurring episodes, which in the Diana of Montemayor, and the Astrea of D'Urfé, fatigue the attention and render us indifferent to the principal story. Nor does he paint that chimerical state of society, termed the golden age, in which the characteristic *traits* of rural life are erased, but attempts to please by a genuine imitation of Nature, and by descriptions of the manners, the rustic occupations,

or rural enjoyments, of the inhabitants of the country where the scene of the pastoral is laid.

Huet, who seems to have considered the chief merit of a romance to consist in commencing in the middle of the story, has remarked, I think unjustly, that it is a great defect in the plan of this pastoral, that it begins with the infancy of the hero and heroine, and carries on the story beyond the period of their marriage. (1) The author might, perhaps, have been blameable had he dwelt long on these periods; but, in fact, the romance concludes with the nuptials of Daphnis and Chloe; and the reader is merely told in a few lines that they lived a pastoral life, and had a son and daughter. Nor, if the reader be interested in the characters of the preceding story, is it unpleasant for him to hear in general terms, when it comes to an end, how these persons passed their lives, and whether their fortune was stable. I do not see that in a pastoral romance, even a more ample description of conjugal felicity would have been so totally disgusting as the critic

(1) L'économie mal entendue de sa fable est un défaut encore plus essentiel. Il commence grossièrement à la naissance de ses bergers, et ne finit pas même à leur mariage. Il étend sa narration jusqu'à leurs enfants et à leur vieillesse. And again : C'est sortir entièrement du vrai caractère de cette espèce d'écrits. Il les faut finir au jour des noces, et se taire sur les suites du mariage. Une héroïne de Roman grosse et accouchée est un étrange personnage. — Huet, de l'origine des Romans, p. 125, 8 ed. Paris, 1711.

seems to imagine; far less is an account of the childhood of the characters objectionable, even where it is more minute than that given by Longus.

The pastoral is in general very beautifully written; —the style, though it has been censured on account of the reiteration of the same forms of expression, and as betraying the sophist in some passages by a play on words, and affected antithesis, is considered as the purest specimen of the Greek language produced in that late period; (1) the descriptions of rural scenery and rural occupations are extremely pleasing, and, if I may use the expression, there is a sort of amenity and calm diffused over the whole romance. This, indeed, may be considered as the chief excellence in a pastoral; since we are not so much allured by the feeding of sheep as by the stillness of the country. In

(1) Son style est simple, aisé, naturel, et concis sans obscurité; ses expressions sont pleines de vivacité et de feu; il produit avec esprit; il peint avec agrément, et dispose ses images avec adresse. — Huet, p. 124.

Longi oratio pura, candida, suavis, minutis articulis membrisque concisa, et tamen numerosa, sine ullis salebris, melle dulcior profluit, tanquam amnis argenteus virentibus utrinque sylvis inumbratus, et ita florens, ita picta, ita expolita est, ut in ea verborum omnes, omnes sententiarum illigentur lepores. Translationes caeteraque dicendi lumina ita apte disponit ut pictores colorum varietatem. Villoison, Prolegom., p. xxxvi. Longus is also called by Muretus, Varr. Lectt., l. IX, c. 16: Dulcissimus ac suavissimus scriptor; and by Scaliger, Praef. Iungermann: Auctor amoenissimus, et eo melior quo simplicior.

all our active pursuits, the end proposed is tranquillity, and even when we lose the hope of happiness, we are attracted by that of repose; — hence we are soothed and delighted with its representation, and fancy we partake of the pleasure.

In some respects, however, this romance, although its excellencies are many, is extremely defective. It displays little variety, except what arises from the vicissitude of the seasons. The courtship of Daphnis is to the last degree monotonous, and the conversations between the lovers extremely insipid. The mythological tales also are totally uninteresting, and sometimes not very happily introduced.

Although the general moral attempted to be inculcated in the romance is not absolutely bad, yet there are particular passages so extremely reprehensible, that I know nothing like them in almost any work whatever. This depravity is the less excusable, as it was the professed design of the author to paint a state of the most perfect innocence.

There can be no doubt that the pastoral of Longus had a considerable influence on the style and incidents of the subsequent Greek romances, particularly those of Eustathius and Theodorus Prodromus; but its effects on modern pastorals, particularly those which appeared in Italy during the sixteenth century, is a subject of more difficulty. Huet is of opinion, that it was not only the model of the Astrea of D'Urfé, and the Diana of Montemayor, but gave rise to the Italian

dramatic pastoral. This opinion is combated by Villoison, on the grounds that the first edition of Longus was not published till 1598, and that Tasso died in the year 1595. It is true that the first *Greek* edition of Longus was not published till 1598, but there was a French translation by Amyot, which appeared in 1559, and one in Latin verse by Gambara in 1569, either of which might have been seen by Tasso. But although this argument brought forward by Villoison be of little avail, he is probably right in the general notion he has adopted, that Daphnis and Chloe was not the origin of the pastoral drama. The *Sacrificio* of Agostino Beccari, which was the earliest specimen of this style of composition, and was acted at Ferrara in 1554, was written previous to the appearance of any edition or version of Longus. Nor is there any similarity in the story or incidents of the Aminta to those in Daphnis and Chloe, which should lead us to imagine that the Greek romance had been imitated by Tasso.

It bears, however, a stronger likeness to the more recent dramatic pastorals of Italy. These are frequently founded on the exposure of children, who, after being brought up as shepherds by reputed fathers, are discovered by their real parents by means of tokens fastened to them when they were abandoned. There is also a considerable resemblance between the story of Daphnis and Chloe aud that of the Gentle Shepherd : the plot was suggested to Ramsay by one of his friends,

who seems to have taken it from the Greek pastoral. Marmontel, too, in his Annette and Lubin, has imitated the simplicity and inexperience of the lovers of Longus. But of all modern writers the author who has most closely followed this romance is Gessner. In his Idylls there is the same poetical prose, the same beautiful rural descriptions, and the same innocence and simplicity in the rustic characters. In his pastoral of Daphnis, the scene of which is laid in Greece, he has painted, like Longus, the early and innocent attachment of a shepherdess and swain, and has only embellished his picture by the incidents that arise from rural occupations, and the revolutions of the year.

Whe shall conclude this article with remarking, that the story of Daphnis and Chloe is related in the person of the author. He feigns, that while hunting in Lesbos, he saw in a grove consecrated to the nymphs a most beautiful picture, in which appeared children exposed, lovers plighting their faith, and incursions of pirates — that, having found an interpreter of this painting, he had expressed in writing what it represented, and produced a gift to Cupid, to Pan, and the nymphs; but which would be pleasing to all men, a medicine to the sick, a solace to the afflicted, which would remind him, who had felt the power of love, of his sweetest enjoyments, and teach the inexperienced the nature and happiness of that passion.

Although the work of Longus was much admired

by his contemporaries, and although many of the incidents were adopted in the fictitious narratives by which it was succeeded, none of the subsequent Greek fablers attempted to write pastoral romance, but chose Heliodorus, or rather Tatius, as their model.

P. L. COURIERII

MONITUM.

GRAECE.

Τῆς παρούσης ἐκδόσεως πᾶσα ἡ γραφὴ ἐκ δύο ἀντιγράφων συνείλεκται, ὧν τὸ μὲν αὐτῶν ἐν Φλωρεντίᾳ παρὰ τοῖς μοναχοῖς τῆς οὕτω καλουμένης Φλωρεντίνης Ἀββατίας ἀπὸ παλαιοῦ ἔκειτο, χθὲς δὲ καὶ πρώην εἰς τὴν ἐκεῖ Λαυρεντιάνην μετήνεκται, μέχρι νῦν ἀμεληθὲν καὶ ἀνεξέταστον πρὸ ἡμῶν· τούτου τοίνυν τὴν γραφὴν αἰνίττεται τὸ παρ' ἡμῖν Α στοιχεῖον. Τὸ δὲ ἕτερον τῶν προειρημένων ἀντιγράφων, ἐν Ῥώμῃ ἐν τῇ τοῦ Οὐατικάνου Βιβλιοθήκῃ νῦν ἀποκείμενον, τῷ Β στοιχείῳ ἐν τοῖς ἑξῆς σημαίνεται.

Ἀντίγραφα δέ τινα καὶ ἄλλα τοῦδε τοῦ σωματίου ἐν Ῥώμῃ ὄντα οὐκ ἀγνοοῦμεν, ἀλλ' αὐτῶν ὅσα ἰδεῖν ὑπῆρξεν, πάντα ηὑρήκαμεν ἐξ ἐκείνου τοῦ Β ἀπογεγραμμένα, καὶ οὐδὲν ὠφελοῦντα πρὸς τὴν ἀστειοτάτου συγγράμματος διόρθωσιν. Ἰστέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι πανταχοῦ τὴν γραφὴν, ὅπως κεῖται παρ' ἑκατέρῳ τῶν ἀντιγράφων, χὐτόπται μαρτυ-

ροῦμεν, ἀξιόπιστοι δηλαδὴ καὶ ἐχέγγυοι τοῦ κειμένου, πλὴν εἴ τι ἀνθρώπινον παθεῖν συνέβη.

Ὁ μὲν οὖν ἀστερίσκος *, ἐν ταῖς σημειώσεσι σελίδι ἑκάστῃ ὑποκειμέναις, τὰς διορθώσεις δηλοῖ τῶν πρόσθεν κριτικῶν, εἴ τις ἀγαθόν τι προεκόμισεν ἐν τοῖς ὑπομνήμασι πρὸς τὴν ὀρθὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Λόγγου. Τὰ δὲ οὕτω σεσημειωμένα ʻʻ, στοχάσματά ἐστιν ἡμῶν ὅσα πιθανώτατα εἰκαζόντων εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς ἀρχαίας γραφῆς, πολλαχοῦ δὴ διὰ τὴν ῥαθυμίαν ἢ ἀλόγιστον τόλμαν τῶν βιβλιογράφων ἀμήχανον ὅσον διεφθαρμένης. Τὰ ὑπεστιγμένα γε μὴν τῶν γραμμάτων δυσανάγνωστά τινα δηλοῖ καί ἀσαφῆ ἐν τῷ Α ἀντιγράφῳ· τοῖς δὲ κενοῖς οὕτως ἐστιγμένοις διὰ μέσου . . . ., οὐδὲν ὅλως διορᾷν ηὐτυχήκαμεν, μεμιασμένης δὴ τύχῃ τινὶ, ἢ ἐκμαρανθείσης γήρᾳ τῆς παπύρου.

ΛΟΓΓΟΥ

ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ

ΛΟΓΟΙ ΤΕΤΤΑΡΕΣ.

Numeri margini adscripti paginas editionis Romanae indicant, ad easque laudationes Courierii quum in notis graecis, tum in Epistola francogallica exhibitas referre oportebit.

ΛΟΓΓΟΥ ΠΟΙΜΕΝΙΚΩΝ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ

ΔΑΦΝΙΝ ΚΑΙ ΧΛΟΗΝ ΛΟΓΟΙ ΤΕΤΤΑΡΕΣ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ (1).

1. Ἐν Λέσβῳ θηρῶν, ἐν ἄλσει Νυμφῶν θέαμα εἶδον 5
κάλλιστον ὧν εἶδον· εἰκόνος γραφὴν (2), ἱστορίαν ἔρωτος. Καλὸν μὲν καὶ τὸ ἄλσος, πολύδενδρον, ἀνθηρὸν, κατάρρυτον· μία πηγὴ πάντα ἔτρεφε, καὶ τὰ ἄνθη, καὶ τὰ δένδρα· ἀλλ' ἡ γραφὴ τερπνοτέρα, καὶ τέχνην ἔχουσα περιττὴν, καὶ τύχην (3) ἐρωτικήν· ὥστε πολλοὶ καὶ τῶν (4) ξένων κατὰ φήμην ᾖεσαν, τῶν μὲν Νυμφῶν

(1) Προοίμιον. Λόγγου ποιμενικῶν τῶν κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην λόγος πρῶτος, B. A, Λόγου ποιμενικῶν περὶ Δάφνιν καὶ Χλόην. Ἐν Λέσβῳ θηρῶν, κ. τ. ἑ.

(2) Εἰκόνος γραφὴν, B. A, εἰκόνα γραφήν. Ἴσ· εἰκόνα γραπτήν*. [Πάντως ἀναγνωστέον, εἰκόνα γραπτὴν, ὡς καὶ ἡμῖν ἐπῆλθέ ποτε διορθοῦν, ἀλλ' ἕτερος προὔλαβεν τῇ εἰκασίᾳ. Οὐκ ἄλλως, ἐν ψηφίσματι λιθογλυφεῖ, ὅπερ Ἐνετίῃσι νυνὶ φυλάττεται ἐξ Ἀθηνῶν ἐπακτὸν, ἀναθεῖναι εἰκόνα γραπτὴν Διοδώρου, καὶ ἐν ἑτέρῳ τινὶ ψηφίσματι τῶν Κυμαίων, εἰκόνα γραπτὰν ἐν ὅπλῳ ἐγχρύσῳ. Σ. 189.]

(3) Τύχην*. AB, καὶ τύχην ἔχουσα περιττὴν καὶ τέχνην ἐρωτικήν.

(4) Καὶ τῶν, A. B, πολλοὶ τῶν ξ.

ἱκέται, τῆς δὲ εἰκόνος θεαταί. Γυναῖκες ἐπ' αὐτῆς τίκτουσαι, καὶ ἄλλαι σπαργάνοις κοσμοῦσαι, παιδία ἐκκείμενα, ποίμνια τρέφοντα, ποιμένες ἀναιρούμενοι, νέοι συντιθέμενοι, λῃστῶν καταδρομὴ, πολεμίων ἐμβολή.

2. Πολλὰ ἄλλα καὶ πάντα ἐρωτικὰ ἰδόντα με καὶ θαυμάσαντα, πόθος ἔσχεν ἀντιγράψαι τῇ γραφῇ. Καὶ ἀναζητησάμενος ἐξηγητὴν τῆς εἰκόνος, τέτταρας βίβλους ἐξεπονησάμην, ἀνάθημα μὲν Ἔρωτι, καὶ Νύμφαις, καὶ Πανί· κτῆμα δὲ τερπνὸν πᾶσιν ἀνθρώποις, ὃ καὶ νοσοῦντα ἰάσεται, καὶ λυπούμενον παραμυθήσεται, τὸν ἐρασθέντα ἀναμνήσει, τὸν οὐκ ἐρασθέντα προπαιδεύσει. Πάντως γὰρ οὐδεὶς Ἔρωτα ἔφυγεν, ἢ φεύξεται (1), μέχρις ἂν κάλλος ᾖ, καὶ ὀφθαλμοὶ βλέπωσιν. Ἡμῖν δὲ ὁ θεὸς παράσχοι σωφρονοῦσι τὰ τῶν ἄλλων γράφειν.

---

(1) Φεύξεται. Πλούταρχος, περὶ φιλοπλουτίας· τὰς ἐπιθυμίας μήτε ἄνδρα φησὶν Ἀλκαῖος φεύξεσθαι μήτε γυναῖκα.

ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

1. Πόλις ἐστὶ τῆς Λέσϐου (1) Μιτυλήνη, μεγάλη καὶ
καλή· διείληπται γὰρ εὐρίποις, ὑπεισρεούσης τῆς θα-
λάσσης (2), καὶ κεκόσμηται γεφύραις ξεστοῦ καὶ λευκοῦ
λίθου. Νομίσεις (3) οὐ πόλιν ὁρᾷν, ἀλλὰ νῆσον. Ταύτης (4) 7
τῆς πόλεως, τῆς Μιτυλήνης, ὅσον ἀπὸ σταδίων διακο-
σίων ἀγρὸς ἦν ἀνδρὸς εὐδαίμονος, κτῆμα κάλλιστον·
ὄρη (5) θηροτρόφα· πεδία πυροφόρα· γήλοφοι κλημάτων·
νομαὶ ποιμνίων· καὶ ἡ θάλασσα (6) προσέκλυζεν ἠϊόνι
ἐκτεταμένη ψάμμου μαλθακῆς (7).

---

(1) Τῆς Λέσϐου, ΑΒ.

(2) Θαλάσσης, ΑΒ.

(3) Νομίσεις, Β. Α, νομίσαις.

(4) Ταύτης *. Β, ἀλλ' ἐκ τ. τ. πόλεως. Α, ἀλλὰ ἦν ταύτης τ. π. Μιτ. ὁ. ἀ. στ. δ. ἀγρὸς ἀνδρὸς ἐ.

(5) Ὄρη. ἴσως· ἄλση.

(6) Θάλασσα, ΑΒ.

(7) Ψ. μαλθακῆς **. Α, προσέβλυζεν ἠϊόνος ἐκτεταμένης ψάμμῳ μαλθακῆς. Β, προσέκλυξεν .... μαλθακῆς. [Σημείωσαι ὅτι τοῦ Β ἀντιγράφου εἴ τι λαγαρὸν παρ' ἡμῖν διαστίζεται οὕτως......, οὐ μὲν οὖν ἠφανίσθη τὰ γράμματα ἐν τῷ ἀρχετύπῳ, ἀλλὰ κενόν τι μεταξὺ διαλείπεται ὑπὸ τοῦ γραφέως, μὴ δυναμένου δὴ διαγνῶναι ἀμαυρωθέντα τινὰ τῶν στοιχείων. Σ. 189.]

2. Ἐν τῷδε τῷ ἀγρῷ νέμων αἰπόλος, Λάμων τοὔνομα, παιδίον εὗρεν ὑπὸ αἰγὸς τρεφόμενον. Δρυμὸς ἦν, καὶ λόχμη βάτων [1], καὶ κιττὸς ἐπιπλανώμενος, καὶ πόα μαλθακή, καθ' ἧς ἔκειτο τὸ παιδίον. Ἐνταῦθα ἡ αἶξ θέουσα συνεχὲς, ἀφανὴς ἐγίνετο πολλάκις, καὶ τὸν ἔριφον ἀπολιποῦσα, τῷ βρέφει παρέμενε. Φυλάττει τὰς διαδρο-
8 μὰς ὁ Λάμων, οἰκτείρας ἀμελούμενον τὸν ἔριφον· καὶ μεσημβρίας ἀκμαζούσης κατ' ἴχνος ἐλθὼν, ὁρᾷ τὴν μὲν αἶγα πεφυλαγμένως περιβεβηκυῖαν, μὴ ταῖς χηλαῖς βλάπτοι πατοῦσα τὸ βρέφος [2], τὸ δὲ, ὥσπερ ἐκ μητρῴας θηλῆς τὴν ἐπιῤῥοὴν ἕλκον τοῦ γάλακτος [3]. Θαυμάσας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, πρόσεισιν ἐγγὺς, καὶ εὑρίσκει παιδίον ἄῤῥεν, μέγα καὶ καλὸν, καὶ τῆς κατὰ τὴν ἔκθεσιν τύχης ἐν σπαργάνοις κρείττοσι. Χλανίδιόν [4] τε γὰρ ἦν ἁλουργὲς, καὶ πόρπη χρυσῆ, καὶ ξιφίδιον ἐλεφαντόκωπον.

3. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐβουλεύσατο μόνα τὰ γνωρίσματα βαστάσας, ἀμελῆσαι τοῦ βρέφους· ἔπειτα αἰδεσθεὶς, εἰ μηδὲ αἰγὸς φιλανθρωπίαν μιμήσεται, νύκτα φυλάξας,

---

(1) Βάτων, A. B, κάτω.

(2) Πατοῦσα τὸ βρέφος, τόδε ". AB, πατοῦσα, τόδε.

(3) Γάλακτος. Θαυμάσας, A. B, γάλακτος καὶ θαυμ.

(4) Χλανίδιον, AB

κομίζει πάντα πρὸς τὴν γυναῖκα Μυρτάλην, καὶ τὰ γνωρίσματα, καὶ τὸ παιδίον, καὶ τὴν αἶγα αὐτήν. Τῆς δὲ ἐκπλαγείσης, εἰ παιδία (1) τίκτουσιν αἶγες, πάντα 9
αὐτῇ διηγεῖται, πῶς εὗρεν ἐκκείμενον, πῶς εἶδε (2) τρεφόμενον, πῶς ᾐδέσθη καταλιπεῖν ἀποθανούμενον. Δόξαν δὴ κἀκείνῃ, τὰ μὲν συνεκτεθέντα κρύπτουσι, τὸ δὲ παιδίον αὐτῶν ἐπονομάζουσι, τῇ δὲ αἰγὶ τὴν τροφὴν ἐπιτρέπουσιν· ὡς δ' ἂν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ παιδίου ποιμενικὸν δοκοίη, Δάφνιν αὐτὸν ἔγνωσαν καλεῖν.

4. Ἤδη δὲ διετοῦς χρόνου διϊκνουμένου, ποιμὴν ἐξ ἀγρῶν ὁμόρων νέμων, Δρύας τὸ ὄνομα, καὶ αὐτὸς ὁμοίοις ἐπιτυγχάνει καὶ εὑρήμασι καὶ θεάμασι. Νυμφῶν ἄντρον ἦν, πέτρα μεγάλη, τὰ ἔνδοθεν κοίλη, τὰ ἔξωθεν (3) περιφερής. Τὰ ἀγάλματα τῶν Νυμφῶν αὐτῶν (4) λίθοις πεποίητο (5). Πόδες ἀνυπόδητοι, χεῖρες εἰς ὤμους γυμναί,

(1) Εἰ π. τ. αἶ. π. AB.

(2) Εἶδε, A. B, πῶς εὗρεν ἐκκείμενον, πῶς εὗρε τρεφόμενον. Ἴδε, σ. 245, τῆς ἡμετέρας γαλλικῆς μεταφράσεως.

(3) Τὰ ἔξωθεν, AB.

(4) Αὐτῶν, AB. γραπτέον δοκεῖ· αὐτοῖς*, ἢ· αὐτοῦ". [Τῶν νυμφῶν αὐτῶν, εὖ ἔχει, μόνον γεγράφθω δασὺ τὸ αὑτῶν, δεικτικὸν γάρ. Ἴδε, σ. 6, πόλις ἐστι . . . . ταύτης τῆς πόλεως. Ὡσαύτως δὲ καὶ, σελ. 114, στ. 6, Λυκαίνιον ὄνομα . . . . αὕτη ἡ Λυκαίνιον. Σ. 189.]

(5) Πεποίητο, A. B, ἐπεποίητο.

κόμη μέχρι τῶν αὐχένων λελυμένη· ζῶμα περὶ τὴν ἰξύν· μειδίαμα. περὶ τὴν ὀφρύν· τὸ πᾶν σχῆμα, χορεία ἦν ὀρχουμένων. Ἡ ὤα τοῦ ἄντρου, τῆς μεγάλης πέτρας ἦν τὸ μεσαίτατον. Ἐκ δὲ πηγῆς [1] ὕδωρ ἀναβλύζον, ῥεῖθρον ἐποίει χεόμενον, ὥστε καὶ λειμὼν πάνυ γλαφυρὸς ἐκτέτατο πρὸ τοῦ ἄντρου, πολλῆς καὶ μαλακῆς πόας ὑπὸ τῆς νοτίδος τρεφομένης. Ἀνέκειντο δὲ καὶ γαυλοὶ, καὶ αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι, πρεσβυτέρων ποιμένων ἀναθήματα.

5. Εἰς τοῦτο τὸ νυμφαῖον οἷς ἀρτιτόκος συχνὰ φοιτῶσα, δόξαν πολλάκις ἀπωλείας παρεῖχε. Κολάσαι δὲ βουλόμενος αὐτὴν, καὶ εἰς τὴν προτέραν εὐνομίαν καταστῆσαι, δεσμὸν ῥάβδου χλωρᾶς λυγίσας ὅμοιον βρόχῳ, τῇ πέτρᾳ προσῆλθεν, ὡς ἐκεῖ συλληψόμενος αὐτήν· ἐπιστὰς δὲ, οὐδὲν εἶδεν ὧν ἤλπισεν· ἀλλὰ τὴν μὲν, διδοῦσαν πάνυ ἀνθρωπίνως τὴν θηλὴν εἰς ἄφθονον τοῦ γάλακτος

---

(1) Ἐκ δὲ πηγῆς*. A, ἐκ πηγῆς. B, ἐκ δὲ τῆς π. [Ἡ ὤα τοῦ ἄντρου, τῆς μεγάλης πέτρας ἦν τὸ μεσαίτατον, ἐκ δὲ πηγῆς*, κ. τ. ἑ. Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ἐκ δὲ τῆς πηγῆς, ὀρθῶς. Γραπτέον γὰρ τὸ πᾶν οὕτως, εἴσω τοῦ ἄντρου πηγή τις ἦν, τῆς μεγάλης πέτρας ἵνα τὸ μεσαίτατον. Ἐκ δὲ τῆς πηγῆς ὕδωρ ἀναβλύζον, κ. τ. ἑ. Ἴδε, σ. 143, στ. 11, σ. 144, στ. 9.

ὁλκήν· τὸ δὲ παιδίον ἀκλαυτὶ [1] λάβρως εἰς ἀμφοτέρας τὰς θηλὰς μεταφέρον τὸ στόμα καθαρὸν καὶ φαιδρὸν, οἷα τῆς οἰὸς τῇ γλώττῃ τὸ πρόσωπον ἀπολιχμωμένης 11 μετὰ τὸν κόρον τῆς τροφῆς. Θῆλυ ἦν τοῦτο τὸ παιδίον· καὶ παρέκειτο καὶ τούτῳ σπάργανα, γνωρίσματα, μίτρα διάχρυσος, ὑποδήματα ἐπίχρυσα, καὶ περισκελίδες χρυσαῖ.

6. Θεῖον δή τι νομίσας τὸ εὕρημα, καὶ διδασκόμενος παρὰ τῆς οἰὸς ἐλεεῖν τε τὸ παιδίον καὶ φιλεῖν, ἀναιρεῖται μὲν τὸ βρέφος ἐπ' ἀγκῶνος, ἀποτίθεται δὲ τὰ γνωρίσματα κατὰ τῆς πήρας, εὔχεται δὲ ταῖς Νύμφαις ἐπὶ τύχῃ χρηστῇ θρέψαι τὴν ἱκέτιν αὐτῶν. Καὶ ἐπεὶ καιρὸς ἦν ἀπελαύνειν τὴν ποίμνην, ἐλθὼν εἰς τὴν ἔπαυλιν, τῇ γυναικὶ διηγεῖται τὰ ὀφθέντα, δείκνυσι τὰ εὑρεθέντα, παρακελεύεται θυγάτριον νομίζειν, λανθάνουσαν ὡς ἴδιον τρέφειν. Ἡ μὲν δὴ Νάπη (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο) μήτηρ εὐθὺς ἦν, καὶ ἐφίλει τὸ παιδίον, ὥσπερ [2] ὑπὸ τῆς οἰὸς παρευδοκιμηθῆναι δεδοικυῖα, καὶ τίθεται καὶ αὐτὴ ποιμενικὸν ὄνομα πρὸς πίστιν αὐτῷ, Χλόην.

(1) Ἀκλαυτὶ, A. B, ἀκλα . . ἰ.
(2) Ὥσπερ*. AB, ὥστε.

12 7. Ταῦτα τὰ παιδία ταχὺ μάλα ηὔξησε, καὶ κάλλος αὐτοῖς ἐξεφαίνετο (1) κρεῖττον ἀγροικίας. Ἤδη τε ἦν (2) ὁ μὲν πέντε καὶ δέκα ἐτῶν ἀπὸ γενεᾶς· ἡ δὲ, τοσούτων, δυοῖν ἀποδεόντοιν· καὶ ὁ Δρύας καὶ ὁ Λάμων ἐπὶ μιᾶς νυκτὸς ὁρῶσιν ὄναρ τοιόνδε τι. Ἰδεῖν (3) τὰς Νύμφας ἐδόκουν ἐκείνας, τὰς ἐν τῷ ἄντρῳ, ἐν ᾧ ἡ πηγὴ, ἐν ᾧ τὸ παιδίον εὗρεν ὁ Δρύας, τὸν Δάφνιν (4) καὶ τὴν Χλόην παραδιδόναι παιδίῳ μάλα σοβαρῷ καὶ καλῷ, πτερὰ ἐκ τῶν ὤμων ἔχοντι, βέλη σμικρὰ ἅμα τοξαρίῳ φέροντι. Τὸ δὲ ἐφαψάμενον ἀμφοτέρων ἑνὶ βέλει, κελεῦσαι λοιπὸν ποιμαίνειν, τὸν μὲν, τὸ αἰπόλιον, τὴν δὲ, τὸ ποίμνιον.

8. Τοῦτο τὸ ὄναρ ἰδόντες, ἤχθοντο μὲν εἰ ποιμένες ἔσοιντο καὶ οὗτοι (5), τύχην ἐκ σπαργάνων ἐπαγγελλό-

(1) Ἐξεφαίνετο, A. B, ἐφαίνετο.

(2) Ἤδη τε ἦν, AB.

(3) Ἰδεῖν*. A, τοιόνδε τι τὰς Νύμφας. B, τοιόνδε τι τὰς Νύμφ. [Ἰδεῖν*, παραδιόρθωμα. Ἐν ἀμφοτέροις φέρεται· τὰς νύμφας ἐδόκουν .... παραδιδόναι, κ. τ. ἑ. Ὀρθῶς. Ἀθετητέον γοῦν τὸ ἰδεῖν. Σ. 189.]

(4) Τὸν Δάφνιν, AB.

(5) Εἰ π. ἔ. καὶ οὗτοι". AB, οἱ ποιμένες εἰ ἔσοιντο καὶ αἰπόλοι. [Καὶ οὗτοι", εὖγε τῆς διορθώσεως. Ὅτι κομψῶς ταύτῃ γε καὶ στρογγύλως ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετόρνευται. Λούκιος ὁ Πατρεὺς, ἐλούσαντο καὶ οὗτοι. Ἡ βλάβη ἐν τῷ οὗτοι ὧδέ πως ἐγένετο, καὶ μέντοι καὶ ἴσασιν οἱ τὰ τοιαῦτα ἀκριβοῦντες ἀκεφάλως εὑρέθη ποτὲ γεγραμμένον τοι, ἐκτετριμμένων δηλαδὴ τῶν πρώτων στοιχείων, εἶτα

μενοι κρείττονα, δι' ἣν (1) αὐτοὺς καὶ τροφαῖς ἁβροτέ- 13
ραις ἔτρεφον, καὶ γράμματα ἐπαίδευον καὶ πάντα ὅσα καλὰ ἦν ἐπ' ἀγροικίᾳ. Ἐδόκει δὲ πείθεσθαι θεοῖς περὶ τῶν σωθέντων προνοίᾳ θεῶν. Καὶ κοινώσαντες ἀλλήλοις τὸ ὄναρ, καὶ θύσαντες τῷ τὰ πτερὰ ἔχοντι παιδίῳ παρὰ ταῖς Νύμφαις (τὸ γὰρ ὄνομα λέγειν οὐκ εἶχον), ὡς ποιμένας ἐκπέμπουσιν αὐτοὺς ἅμα ταῖς ἀγέλαις, ἐκδιδάξαντες ἕκαστα· πῶς δεῖ νέμειν πρὸ μεσημβρίας, πῶς ποιμαίνειν (2) κοπάσαντος τοῦ καύματος, πότε ἄγειν ἐπὶ ποτὸν, πότε ἀπάγειν ἐπὶ κοῖτον, ἐπὶ τίσι καλαύροπι χρηστέον, ἐπὶ τίσι μόνῃ φωνῇ· οἱ δὲ, μάλα χαίροντες, ὡς ἀρχὴν μεγάλην παρελάμβανον, καὶ ἐφίλουν τὰς αἶγας καὶ τὰ πρόβατα μᾶλλον ἢ ποιμέσιν ἔθος· ἡ μὲν, ἐς ποίμνιον ἄγουσα τῆς σωτηρίας τὴν αἰτίαν· ὁ δὲ, μεμνημένος ὡς ἐκκείμενον αὐτὸν αἶξ ἀνέθρεψεν. 14

9. Ἦρος ἦν ἀρχὴ, καὶ πάντα ἤκμαζεν ἄνθη, τὰ ἐν

δὲ τῶν γραφέων ὁ μὲν μαντεύεται οὗτοι ἀναγινώσκων, ὁ δὲ αἰπόλοι (προσφερῆ γὰρ τ. καὶ λ.) καὶ ἔνθεν ἐσημειώθη διάφορος γραφή. Ἕτερος δέ τις ἄμφω κατεχώρισεν οὗτοι αἰπόλοι, ἅπερ φέρεται ἐν ταῖς πρότερον ἐκδόσεσι, σ. 189, κ. 190.]

(1) Δι' ἣν, AB. Γλώσσημα δοκεῖ εἶναι τοῦ Θουκυδιδείου· ᾗ, ἀντὶ τοῦ διό. Γραπτέον γοῦν ἂν εἴη· ᾗ καὶ αὐτοὺς τροφαῖς, κ. τ. λ.

(2) Ποιμαίνειν ". A, πῶς ἐπιμένειν κ. B, πῶς ἐπινέμειν.

δρυμοῖς, τὰ ἐν λειμῶσι, καὶ ὅσα ὄρεια. Βόμβος ἦν ἤδη μελιττῶν, ἦχος ὀρνίθων μουσικῶν, σκιρτήματα ποιμνίων ἀρτιγεννήτων. Ἄρνες ἐσκίρτων ἐν τοῖς ὄρεσιν, ἐβόμβουν ἐν τοῖς λειμῶσιν αἱ μέλιτται, τὰς λόχμας κατῆδον ὄρνιθες. Τοσαύτης δὴ πάντα κατεχούσης εὐωρίας, οἶδε (1), ἁπαλοὶ καὶ νέοι, μιμηταὶ τῶν ἀκουομένων ἐγίνοντο καὶ βλεπομένων. Ἀκούοντες μὲν τῶν ὀρνίθων ᾀδόντων, ἦδον· βλέποντες δὲ σκιρτῶντας τοὺς ἄρνας, ἥλλοντο κοῦφα· καὶ τὰς μελίττας δὲ μιμούμενοι, τὰ ἄνθη συνέλεγον· καὶ τὰ μὲν εἰς τοὺς κόλπους ἔβαλλον· τὰ δὲ, στεφανίσκους πλέκοντες, ταῖς Νύμφαις ἐπέφερον (2).

10. Ἔπραττον δὲ κοινῇ πάντα, πλησίον ἀλλήλων νέμοντες. Καὶ πολλάκις μὲν ὁ Δάφνις τῶν προβάτων τὰ ἀποπλανώμενα συνέστελλε· πολλάκις δὲ ἡ Χλόη τὰς θρασυτέρας τῶν αἰγῶν ἀπὸ τῶν κρημνῶν κατήλαυνεν. Ἤδη δέ τις καὶ τὰς ἀγέλας ἀμφοτέρας ἐφρούρησε, θατέρου προσλιπαρήσαντος ἀθύρματι. Ἀθύρματα δὲ ἦν αὐτοῖς ποιμενικὰ καὶ παιδικά. Ἡ μὲν ἀνθερίκους ἀνελομένη

(1) Οἶδε *. AB, οἱ ἁπαλοὶ κ. ν.

(2) Ἐπέφερον, A. B, ἔφερον.

ποθὲν, ἀκριδοθήραν [1] ἔπλεκε [2], καὶ περὶ τοῦτο πονουμένη, τῶν ποιμνίων ἠμέλησεν. Ὁ δὲ, καλάμους ἐκταμὼν λεπτοὺς, καὶ τρήσας τὰς τῶν γονάτων διαφυὰς, ἀλλήλους τε κηρῷ μαλθακῷ συναρτήσας, μέχρι νυκτὸς συρίζειν ἐμελέτησε. Καί ποτε δὲ ἐκοινώνουν γάλακτος καὶ οἴνου, καὶ τροφὰς, ἃς οἴκοθεν ἔφερον, εἰς κοινὸν ἔφερον. Θᾶττον ἄν τις εἶδε τὰ ποίμνια καὶ τὰς αἶγας [3] ἀπ' ἀλλήλων μεμερισμένας, ἢ Χλόην καὶ Δάφνιν.

11. Τοιαῦτα δὲ αὐτῶν παιζόντων, τοιάνδε σπουδὴν Ἔρως ἀνέπλασε. Λύκαινα τρέφουσα σκύμνους νέους, ἐκ τῶν πλησίον ἀγρῶν, ἐξ ἄλλων ποιμνίων πολλάκις ἥρπαζε, 16
πολλῆς τροφῆς ἐς ἀνατροφὴν τῶν σκύμνων δεομένη. Συνελθόντες οὖν οἱ κωμῆται νύκτωρ, σιῤῥοὺς ὀρύττουσι τὸ εὖρος, ὀργυιᾶς, τὸ βάθος, τεττάρων [4]. Τὸ μὲν δὴ χῶμα τὸ πολὺ σπείρουσι, κομίσαντες μακράν· ξύλα δὲ ξηρὰ μακρὰ τείναντες ὑπὲρ τοῦ χάσματος, τὸ περιττὸν τοῦ χώματος κατέπασαν, τῆς πρότερον γῆς εἰκόνα· ὥστε

(1) Πυθὲν ἀκριδοθήραν, B. A, ποθὲν ἐξελθοῦσα ἀκριδοθήκην. [Ἀνελομένη ποθὲν ἐξελθοῦσα, οὕτως τὸ A. γράφε ἀνελομένη ποθὲν ἐξ ἕλους, ἀκριδοθήραν ἔπλεκε. Σ. 190.]

(2) Ἔπλεκε, A. B, ἀνέπλεκε.

(3) Τὰς αἶγας *. AB, τὰς ἀγέλας.

(4) Τεττάρων, AB.

κἂν λαγὼς ἐπιδράμῃ, κατακλᾷ τὰ ξύλα κάρφων ἀσθενέστερα ὄντα, καὶ τότε παρέχει μαθεῖν, ὅτι γῆ οὐκ ἦν, ἀλλὰ μεμίμητο γῆν. Τοιαῦτα πολλὰ ὀρύγματα, κἀν τοῖς ὄρεσι, κἀν τοῖς πεδίοις, ὀρύξαντες, τὴν μὲν λύκαιναν οὐκ εὐτύχησαν λαβεῖν· αἰσθάνεται γὰρ καὶ γῆς σεσοφισμένης· πολλὰς δὲ αἶγας καὶ ποίμνια διέφθειραν, καὶ Δάφνιν παρ' ὀλίγον, ὧδε.

12. Τράγοι παροξυνθέντες, εἰς μάχην συνέπεσον. Τῷ
οὖν ἑτέρῳ τὸ ἕτερον κέρας, βιαιοτέρας γενομένης συμ-
17 βολῆς, θραύεται· καὶ ἀλγήσας, φριμαξάμενος ἐς φυγὴν
ἐτράπετο. Ὁ δὲ νικῶν κατ' ἴχνος ἑπόμενος, ἄπαυστον
ἐποίει τὴν φυγήν. Ἀλγεῖ Δάφνις περὶ τῷ κέρατι, καὶ τῇ
θρασύτητι ἀχθεσθεὶς, ξύλον (1) καὶ τὴν καλαύροπα λαβὼν,
ἐδίωκε τὸν διώκοντα. Οἷα δὲ τοῦ μὲν ὑπεκφεύγοντος,
τοῦ δὲ ὀργῇ διώκοντος, οὐκ ἀκριβὴς τῶν ἐν ποσὶν ἡ
πρόσοψις ἦν· ἀλλὰ κατὰ χάσματος ἄμφω πίπτουσιν· ὁ
τράγος πρότερος, ὁ Δάφνις δεύτερος. Τοῦτο καὶ ἔσωσε
Δάφνιν χρήσασθαι τῆς καταφορᾶς ὀχήματι τῷ τράγῳ.
Ὁ μὲν δὴ τὸν ἀνιμησόμενον, εἴ τις παραγένοιτο (2),

---

(1) Ξύλον, B. A, ξύλῳ τὴν καλ. γραπτέον ἴσως· ξύλου τὴν κ. λ.

(2) Παραγένοιτο ". AB, ἄρα γένοιτο. [Οὕτως ἐγράψαμεν, νῦν δὲ μεταμέλει. Τὸ γὰρ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις, εἴ τις ἄρα γένοιτο, εὖ ἔχει.

δακρύων ἀνέμενεν· ἡ δὲ Χλόη θεασαμένη τὸ συμβὰν,
δρόμῳ παραγίνεται πρὸς τὸν σιῤῥόν· καὶ μαθοῦσα ὅτι
ζῇ, καλεῖ τινὰ (1) βουκόλον ἐκ τῶν ἀγρῶν τῶν πλησίον
πρὸς ἐπικουρίαν. Ὁ δὲ ἐλθὼν, σχοῖνον ἐζήτει μακρὰν, ἧς
ἐχόμενος, ἀνιμώμενος ἐκβήσεται. Καὶ σχοῖνος μὲν οὐκ
ἦν· ἡ δὲ Χλόη λυσαμένη ταινίαν, δίδωσι καθεῖναι τῷ 18
βουκόλῳ. Καὶ οὕτως οἱ μὲν ἐπὶ τοῦ χείλους ἑστῶτες
εἷλκον· ὁ δὲ ἀνέβη ταῖς (2) τῆς ταινίας ὁλκαῖς ταῖς
χερσὶν ἀκολουθῶν. Ἀνιμήσαντο (3) δὲ καὶ τὸν ἄθλιον
τράγον συντεθραυσμένον ἄμφω τὰ κέρατα· τοσοῦτον ἄρα
ἡ δίκη μετῆλθε τοῦ νικηθέντος τράγου. Τοῦτον μὲν δὴ
τυθησόμενον χαρίζονται σῶστρα τῷ βουκόλῳ, καὶ ἔμελλον
ψεύδεσθαι πρὸς τοὺς οἴκοι λύκων ἐπιδρομὴν, εἴ τις αὐτὸν
ἐπόθησεν. Αὐτοὶ δὲ ἐπανελθόντες, ἐπεσκοποῦντο τὴν
ποίμνην καὶ τὸ αἰπόλιον· καὶ ἐπεὶ κατέμαθον ἐν κόσμῳ
νομῆς καὶ τὰς αἶγας καὶ τὰ πρόβατα, καθίσαντες ὑπὸ (4)

Λουκιανὸς ἐν Νιγρίνῳ· αἱ σειρῆνες ἐκεῖναι, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο. Σ. 190.]

(1) Τινὰ, AB.

(2) Ταῖς. — Τὰ ἑξῆς, μέχρι τοῦ· ἐγένετο τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπελήρει· παρὰ τῷ B λείπει. Σεσημείωται δὲ ἔξω στίχου· λείπει φύλλα ε'.

(3) Ἀνιμήσαντο, A.

(4) Ὑπὸ ". A, ἐπί.

στελέχει δρυὸς, ἐσκόπουν μή τι μέρος τοῦ σώματος ὁ Δάφνις ἥμαξε καταπεσών. Τέτρωτο μὲν οὖν οὐδὲν, οὐδὲ ἥμακτο οὐδέν· χώματος δὲ καὶ πηλοῦ πέπαστο καὶ τὰς κόμας, καὶ τὸ ἄλλο σῶμα. Ἐδόκει δὴ (1) λούσασθαι, πρὶν αἴσθησιν γενέσθαι τοῦ συμβάντος Λάμωνι καὶ Μυρτάλῃ.

13. Καὶ ἐλθὼν ἅμα τῇ Χλόῃ πρὸς τὸ νυμφαῖον (2), τῇ μὲν ἔδωκε καὶ τὸν χιτωνίσκον (3), καὶ τὴν πήραν φυλάττειν, αὐτὸς δὲ τῇ πηγῇ προστὰς, τήν τε κόμην καὶ τὸ σῶμα πᾶν ἀπελούετο. Ἦν δὲ ἡ μὲν κόμη μέλαινα καὶ πολλὴ, τὸ δὲ σῶμα ἐπίκαυτον ἡλίῳ. Εἴκασεν ἄν τις αὐτὸ χρώζεσθαι (4) τῇ σκιᾷ τῆς κόμης, ἐδόκει δὲ τῇ Χλόῃ θεωμένῃ καλὸς ὁ Δάφνις, καὶ ὅτι μὴ πρότερον (5) αὐτῇ καλὸς ἐδόκει, τὸ λουτρὸν ἐνόμιζε τοῦ κάλλους αἴτιον (6). Καὶ τὰ νῶτα δὲ ἀπολουούσης, ἡ σάρξ ὑπέπιπτε μαλθακή· ὥστε λαθοῦσα ἑαυτῆς ἥψατο πολλάκις,

(1) Δή*. A, δέ.

(2) Νυμφαῖον, A.

(3) Χιτωνίσκον, A.

(4) Χρώζεσθαι. Ἴσως· ἐπιχρώζεσθαι. Πλάτων, ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς· οἵδε ὄντως μὴ φιλόσοφοι, δόξαις δὲ ἐπικεχρωσμένοι, καθάπερ οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι, κ. τ. ἑ.

(5) Καὶ ὅτι μὴ πρότερον". A, ἐδόκει δὲ τῇ Χ. θ. κ. ὁ Δάφνις, ὅτι πρότερον αὐτῇ καλὸς ἐδόκει, κ. τ. ἑ. Τάχα δ' ἂν ἴσως γράψειέ τις· ἐννοήσασα δὲ ὅτι μὴ πρότερον αὐτῇ, κ. ἑ.

(6) Κάλλους αἴτιον. — Ὅ τι παρ' Ἑρμογένει ἐν τῷ α' περὶ ἰδεῶν, ἐσφαλ-

εἰ τρυφερώτερον εἴη πειρωμένη. Καὶ, τότε μὲν γὰρ ἐπὶ δυσμαῖς ἦν ὁ ἥλιος, ἀπήλασαν τὰς ἀγέλας οἴκαδε, καὶ ἐπεπόνθει Χλόη περιττὸν (1) οὐδὲν, ὅτι μὴ Δάφνιν ἐπεθύμει λουόμενον ἰδέσθαι πάλιν. Τῆς δὲ ὑστεραίας, ὡς ἧκον εἰς τὴν νομὴν, ὁ μὲν Δάφνις ὑπὸ τῇ δρυΐ τῇ συνήθει καθεζόμενος ἐσύριττε, καὶ ἅμα τὰς αἶγας (2) ἐπεσκόπει κατακειμένας καὶ ὥσπερ τῶν μελῶν ἀκροωμένας (3), ἡ δὲ Χλόη, πλησίον καθημένη, καὶ τὴν ἀγέλην μὲν τῶν προβάτων ἐπέβλεπε, τὸ δὲ πλέον εἰς Δάφνιν ἑώρα· καὶ ἐδόκει καλὸς αὐτῇ συρίττων πάλιν, καὶ αὖθις αἰτίαν
ἐνόμιζε τὴν μουσικὴν τοῦ κάλλους, ὥστε μετ' ἐκεῖνον καὶ 21
αὐτὴ τὴν σύριγγα ἔλαβεν, εἴ πως γένοιτο καὶ αὐτὴ καλή. Ἔπεισε δὲ αὐτὸν καὶ λούσασθαι πάλιν, καὶ λουόμενον εἶδε, καὶ ἰδοῦσα ἥψατο, καὶ ἀπῆλθε πάλιν ἐπαι-

---

μένως γέγραπται· ἔτι κάλλους ἴδιον καὶ τὸ πολύπτωτον καλούμενον σχῆμα. Ὅπου γε γραπτέον ἦν· ἔστι κάλλους αἴτιον. Καὶ παρὰ Λογγίνῳ· αἴτιον τοῦ κόσμου.

(1) Περιττόν. Οὕτω καὶ ἐν τῷ δ' λόγῳ· Χλόη μὲν οὐδὲν χρηστὸν ἦν, ὅτι μὴ τῆς ἐπιούσης ὀφθησόμενος ὁ Δάφνις.

(2) Τὰς αἶγας". A, τὰς ἀγέλας· ἴδε ἄνω, σ. ιε'. στ. ιζ'

(3) Ἀκροωμένας. — Ἀλκίφρων ἐν ἐπιστολαῖς· ἐν τούτῳ δὲ, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὑπὸ τῆς ἡδυφωνίας θελγόμεναι πᾶσαί μοι πανταχόθεν αἱ αἶγες περιεχύθησαν, καὶ ἀφεῖσαι τοὺς κομάρους καὶ τὸν ἀνθέρικον, ὅλαι τοῦ μέλους ἐγένοντο.

νέσασα, καὶ ὁ ἔπαινος ἦν ἔρωτος ἀρχή. Ὅ τι μὲν οὖν
ἔπασχεν οὐκ ᾔδει νέα κόρη [1], καὶ ἐν ἀγροικίᾳ τεθραμ-
μένη, καὶ οὐδὲ ἄλλου λέγοντος ἀκούσασα τὸ τοῦ ἔρωτος
ὄνομα. Ἄση [2] δὲ αὐτῆς εἶχε τὴν ψυχὴν, καὶ τῶν ὀφθαλ-
22 μῶν οὐκ ἐκράτει [3], καὶ πολλὰ ἐλάλει Δάφνιν. Τροφῆς
ἠμέλει, νύκτωρ ἠγρύπνει, τῆς ἀγέλης κατεφρόνει· νῦν
ἐγέλα, νῦν ἔκλαιεν· εἶτα ἐκάθευδεν, εἶτα ἀνεπήδα· ὠχρία
τὸ πρόσωπον, ἐρυθήματι αὖθις ἐφλέγετο· οὐδὲ βοὸς
οἴστρῳ πληγείσης τοσαῦτα ἔργα. Ἐπῆλθόν ποτε αὐτῇ καὶ
τοιοίδε λόγοι μόνῃ γενομένῃ.

14. «Νῦν ἐγὼ νοσῶ μὲν, τί δὲ ἡ νόσος ἀγνοῶ· ἀλγῶ, καὶ ἕλκος οὐκ ἔστι μοι· λυποῦμαι, καὶ οὐδὲν τῶν προ-

---

(1) Κόρη. — Πᾶσα ἡ ῥῆσις μίμημά ἐστι Πλάτωνος· Πλάτωνος γάρ ἐστι τοῦτο· ὅ τι ἔπασχεν οὐκ ᾔδει. Κεῖται δὲ ἐν τῷ Φαίδρῳ· ἐρᾷ μὲν οὖν, ὅτου δὲ, ἀπορεῖ· καὶ οὔθ' ὅτι πέπονθεν οἶδεν, οὔτ' ἔχει φράσαι. Ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς βραχυκώλοις τοῖσδε· καὶ λουόμενον εἶδε, καὶ ἰδοῦσα ἥψατο, καὶ ἀπῆλθεν ἐπαινέσασα· ῥᾳδίως ἂν δὴ Πλάτωνος κἀνταῦθα μνήσαιτό τις, οὕτω λέγοντος ἐν Χαρμίδῃ· καὶ ἀνήγετο ὡς ἐρωτήσων, καὶ οἱ ἐν τῇ παλαίστρᾳ περιέῤῥεον ἡμᾶς. Τότε δὲ εἶδον, καὶ ἐφλεγόμην, καὶ οὐκέτι ἐν ἐμαυτῷ ἦν, καὶ ἐνόμισα σοφώτατον εἶναι τὸν Κριτίαν τὰ ἐρωτικά. Πλατωνικὸν δὲ καὶ τοῦτο κλιμακωτόν· εἶδε, καὶ ἰδοῦσα. Φειδὼ δ' ἔστω παραδειγμάτων, διὰ τὸ πλῆθος.

(2) Ἄση". Α, ἄσση.

(3) Οὐκ ἐκράτει· ἡ διάνοιά ἐστιν (εἰ μή τι ὕπουλον)· βλέπειν μὲν οὐκ ἤθελε τὸν Δάφνιν, ἀλλ' ἄκουσα ἔβλεπεν.

βάτων ἀπόλωλέ μοι. Καίομαι, καὶ ἐν σκιᾷ τοσαύτῃ κά-
θημαι. Πόσοι βάτοι με πολλάκις ἤμυξαν, καὶ οὐκ ἔκλαυσα.
Πόσαι μέλιτται κέντρα ἐνῆκαν, ἀλλὰ ἔφαγον. Τουτὶ δὴ (1)
τὸ νύττον μου τὴν καρδίαν πάντων ἐκείνων πικρότερον.
Καλὸς ὁ Δάφνις, καὶ γὰρ τὰ ἄνθη· καλὸν ἡ σύριγξ αὐτοῦ
φθέγγεται, καὶ γὰρ αἱ ἀηδόνες· ἀλλ' ἐκείνων οὐδείς μοι
λόγος. Εἴθε αὐτοῦ σύριγξ ἐγενόμην, ἵν' ἐμπνέῃ μοι· εἴθε (2)
αἶξ, ἵν' ὑπ' ἐκείνου νέμωμαι. Ὦ πονηρὸν ὕδωρ, μόνον 23
Δάφνιν καλὸν ἐποίησας, ἐγὼ δὲ μάτην ἀπελουσάμην.
Οἴχομαι, Νύμφαι φίλαι, καὶ οὐδὲ ὑμεῖς σώζετε τὴν παρ-
θένον, τὴν ἐν ὑμῖν τραφεῖσαν. Τίς ὑμᾶς στεφανώσει μετ'
ἐμέ; τίς τοὺς ἀθλίους ἄρνας ἀναθρέψει; τίς τὴν λάλον
ἀκρίδα θεραπεύσει; ἣν πολλὰ καμοῦσα ἐθήρασα, ἵνα με
κατακοιμίζῃ φλεγομένη παρὰ τὰ ἄντρα (3), νῦν δὲ, ἐγὼ
μὲν ἀγρυπνῶ διὰ Δάφνιν, ἡ δὲ μάτην λαλεῖ. »

15. Τοιαῦτα ἔπασχε, τοιαῦτα ἔλεγεν, ἐπιζητοῦσα τοῦ ἔρωτος ὄνομα (4). Δόρκων δὲ ὁ βουκόλος, ὁ τὸν Δάφνιν

---

(1) Δή ". A, δέ.

(2) Εἴθε ". A, εἴτε.

(3) Παρὰ τὰ ἄντρα. Γραπτέον δοκεῖ· φθεγγομένη παρὰ τὸ ἄντρον.

(4) Τοῦ ἐ. ὄνομα. Γραπτέον· τὸ τοῦ ἔρωτος ὄνομα. ἤ· τὸ ἔρωτος ὄνομα.

ἐκ τοῦ σιῤῥοῦ (1) καὶ τὸν τράγον ἀνιμησάμενος (2), ἀρτι-
24 γένειος μειρακίσκος καὶ εἰδὼς ἔρωτος καὶ τὰ ἔργα καὶ τὰ ὀνόματα (3), εὐθὺς μὲν ἀπ' ἐκείνης (4) τῆς ἡμέρας ἐρωτικῶς τῆς Χλόης διετέθη (5), πλειόνων δὲ διαγενομένων, μᾶλλον τὴν ψυχὴν ἐξεπυρσεύθη, καὶ τοῦ Δάφνιδος ὡς παιδὸς καταφρονήσας, ἔγνω κατεργάσασθαι δώροις ἢ βίᾳ. Τὰ μὲν δὴ πρῶτα δῶρα αὐτοῖς ἐκόμισε, τῷ μὲν σύριγγα βουκολικὴν, καλάμους ἔχουσαν (6) ἐννέα χαλκῷ δεδεμένους ἀντὶ κηροῦ, τῇ δὲ νεβρίδα βακχικήν· καὶ αὐτῇ τὸ χρῶμα ἦν ὥσπερ γεγραμμένον χρώμασιν (7). Ἐντεῦθεν δὲ φίλος νομιζόμενος, τοῦ μὲν Δάφνιδος ἠμέλει κατ'

---

(1) Σιῤῥοῦ". Α, σιροῦ.

(2) Ὁ βουκ. ὁ τ. Δάφνιν ἀνιμησάμενος. Θουκυδίδειον τὸ σχῆμα· αἱ πεντήκοντα νῆες, αἱ τοῦ χειμῶνος πληρωθεῖσαι.

(3) Καὶ τὰ ἔ. κ. τ. ὀνόματα. Γραπτέον· καὶ τοὔνομα καὶ τὰ ἔργα.

(4) Ἀπ' ἐκείνης". Α, ἐπ' ἐκείνης.

(5) Διετέθη. — Ἐν τούτοις αὖθις ἐκμάττεται Πλάτωνα, τῶν ἐρωτικῶν λόγων, ὥς φησιν αὐτὸς, πατέρα, λέγοντα ἐν Συμποσίῳ· ὁρᾶτε γὰρ ὅτι Σωκράτης ἐρωτικῶς διάκειται τῶν καλῶν, κ. τ. ἑ.

(6) Ἔχουσαν". Α, σύριγγα βουκολικὴν καλάμους ἐννέα χαλκῷ δεδεμένους. Καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ· σύριγξ ἐννεάφωνος.

(7) Χρώμασιν. Γραπτέον δοκεῖ· ὥσπερ πεπασμένον λευκοῖς στίγμασιν, ἢ τοιοῦτόν τι. Ἀριστοτέλης, π. ζώων· ἔστι τοῖς ἐλάφοις τὸ χρῶμα ὑπόξανθον κατάστικτον λευκοῖς γράμμασι· πλείω δὲ αἱ θήλειαι τὰ στίγματα ἔχουσι καὶ πλεῖστα οἱ νεβροί.

ὀλίγον, τῇ Χλόῃ δὲ ἀνὰ πᾶσας ἡμέρας ἐπέφερεν ἢ τυρὸν ἁπαλὸν, ἢ στέφανον ἀνθηρὸν, ἢ μῆλον ὡραῖον· ἐκόμισε (1) δέ ποτε αὐτῇ καὶ μόσχον ὀρειγεννητὸν καὶ κισσύβιον διάχρυσον καὶ ὀρνίθων ὀρείων (2) νεοττούς. Ἡ δὲ, ἄπειρος οὖσα τέχνης ἐραστοῦ, λαμβάνουσα μὲν τὰ δῶρα ἔχαιρε, μᾶλλον δὲ ἔχαιρεν ὅτι Δάφνιδι εἶχεν αὐτὴ χαρίζεσθαι· καὶ, ἔδει γὰρ ἤδη καὶ Δάφνιν γνῶναι τὰ ἔρωτος ἔργα, γίνεταί ποτε τῷ Δόρκωνι πρὸς αὐτὸν (3) ὑπὲρ κάλλους ἔρις, καὶ ἐδίκαζε μὲν Χλόη, ἔκειτο δὲ ἆθλον τῷ νικήσαντι φιλῆσαι Χλόην· Δόρκων δὲ πρότερος ὧδε ἔλεγεν·

16. « Ἐγὼ, παρθένε, μείζων εἰμὶ Δάφνιδος, καὶ ἐγὼ μὲν βουκόλος, ὁ δὲ αἰπόλος, τοσοῦτον κρείττων (4) ὅσον

---

(1) Ἐκόμισε". A, ἐκόσμησε.

(2) Ὀρείων". A, ὀρίων.

(3) Αὐτόν". A, αὐτήν.

(4) Κρείττων. Γραπτέον δοκεῖ· ἐγὼ, παρθένε, μείζων εἰμὶ τοῦ Δάφνιδος, καὶ ὁ μὲν αἰπόλος, ἐγὼ δὲ βουκόλος, τοσοῦτον κρείττων, ὅσον αἰγῶν βόες. — Ὅτι τολμηρὸς πάνυ καὶ ἀμουσότατος ὁ βιβλιογράφος, ὅλας ἔστιν ὅτε διαφθείρει τὰς ῥήσεις, μεταγράφων ὡς ἂν θέλῃ, καὶ δὴ καὶ συνεχέστατα μεταβιβάζων κόμματα καὶ ῥήματα, εἰδείη ἂν ὅστις ἐντεύξεται τῇ βίβλῳ. Παρεμβύει γάρ τινας ὁ ἀνὴρ, οὐ διαφόρους γραφὰς, ἀλλ' ἰδίας αὐτοῦ ματαιολογίας, ἃς ἡμεῖς γε ἁπάσας ἀπεγράψαμεν, ἐκδιδόναι δὲ οὐκ ἀξιοῦμεν, καὶ οὐκ ἔχρην, εἰ μή τις μιαίνειν σπουδάσειε τοὺς χάρτας, ὅπου γε ἂν ἔχωμεν οὐκ ἀμφίλογον ἐξ ἄλλων ἀντιγράφων τὴν ὀρθὴν ἀνάγνωσιν.

26 αἰγῶν βόες· καὶ λευκός εἰμι ὡς γάλα, καὶ πυῤῥὸς (1) ὡς θέρος μέλλον ἀμᾶσθαι, καί με ἔθρεψε (2) μήτηρ, οὐ θηρίον. Οὗτος δέ ἐστι μικρὸς καὶ ἀγένειος ὡς γυνὴ, καὶ μέλας ὡς λύκος. Νέμει δὲ τράγους, ὀδω . . . . δεινόν (3). Καὶ ἔστι πένης ὡς μηδὲ κύνα τρέφειν (4). Εἰ δ', ὡς λέγουσι, καὶ αἲξ αὐτῷ γάλα δέδωκεν, οὐδὲν ἐρίφων διαφέρει.» Ταῦτα καὶ τοιαῦτα ὁ Δόρκων, καὶ μετὰ ταῦτα
27 ὁ Δάφνις· «ἐμὲ αἲξ ἀνέθρεψεν, ὥσπερ τὸν Δία. Νέμω δὲ τράγους, ὡς τούτους βοῶν μείζονας . . . . . ξω . . . . . οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν (5), ὅτι μηδὲ ὁ Πὰν, καί τοί γε ὢν τὸ

(1) Πυῤῥός". Α, πυρός.

(2) Καί με ἔθρεψε". Α, καὶ ἔθρεψε μήτηρ.

(3) Δεινόν. Γραπτέον δοκεῖ· ὀδωδὼς ἄρα δεινόν· ἢ οὕτως· ὄδωδε δὲ ἄρα δεινόν. Καὶ τοῦτο κρεῖττον εἰς τὸ ἀναπληροῦν τὸ κεχηνὸς τοῦ στίχου ἐν τῷ ἀρχετύπῳ. Τοσούτοις γὰρ ἐγχωρεῖ γράμμασι. Ὁ δὲ τριπλασιασμὸς τοῦ δ οὐκ ἀηδές. Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξίν· ὀδὶ δὲ δὴ καὶ σφαλλόμενος, προσέρχεται.

(4) Τρέφειν. — Ἀλκίφρων ἐν ἐπιστολαῖς· ἥδ' ἐστὶ πενεστάτη ὡς μηδὲ κάτοπτρον ἔχειν.

(5) Ἀπ' αὐτῶν. Γραπτέον· νέμων δὲ τράγους, τῶν τούτου βοῶν ἀμείνους ἀποδείξω· ὄζω δὲ οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν. Ἢ οὕτως· νέμω δὲ τράγους ὥστ' αὐτοὺς βοῶν ἀμείνους ἀποδεῖξαι· ἑ. δ. ὁ. ἀ. ἀ. [. . . . . ξω. ἐγέγραπτο δὴ, παρέξω, ἢ ἀποδείξω, πότερον δὲ, οὐδὲν διαφέρει, τὸ κατὰ τὴν διάνοιαν. Ἡμῖν γε μέντοι ἀκριβέστερον ἀνασκοπουμένοις τὰ χειρόγραφα (τρὶς γὰρ ἀπεγράψαμεν τὸ χωρίον), οὐ πλέον λείπειν δοκεῖ ἢ τέτταρα στοιχεῖα. Προσδεκτέον γοῦν μᾶλλον ἐκεῖνο παρέξω. Σ. 190.] [Ὡς τούτους. Περὶ τούτου τοῦ χωρίου, πῶς μὲν ἐγράφη ποτ' ἐν τῷ Α, πᾶσι

πλέον τράγος. Ἀρκεῖ δέ μοι ὁ τυρὸς, καὶ ἄρτος ὀβελίας, καὶ οἶνος λευκὸς, ὅσα ἀγροίκων [1] πλουσίων κτήματα. Ἀγένειός εἰμι, καὶ γὰρ ὁ Διόνυσος· μέλας [2], καὶ γὰρ ὁ ὑάκινθος· ἀλλὰ κρείττων καὶ ὁ Διόνυσος σατύρων, καὶ ὁ ὑάκινθος [3] κρίνων. Οὗτος δὲ καὶ πυῤῥὸς ὡς ἀλώπηξ, καὶ προγένειος ὡς τράγος, καὶ λευκὸς ὡς ἐξ ἄστεος γυνή. Κἂν δέῃ σε φιλεῖν, ἐμοῦ μὲν φιλήσεις [4] τὸ στόμα, τούτου δὲ τὰς ἐπὶ τοῦ γενείου τρίχας. Μέμνησο δὲ, ὦ παρθένε, ὅτι σε ποίμνιον ἔθρεψεν, ἀλλὰ καὶ εἶ καλή. » 28

17. Οὐκ ἔθ' ἡ Χλόη περιέμεινεν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἡσθεῖσα τῷ ἐγκωμίῳ, τὰ δὲ πάλαι ποθοῦσα φιλῆσαι Δάφνιν, ἀναπηδήσασα αὐτὸν ἐφίλησεν, ἀδίδακτον μὲν καὶ ἄτεχνον, πάνυ δὲ ψυχὴν θερμᾶναι δυνάμενον. Δόρκων μὲν οὖν ἀλγήσας, ἀπέδραμε ζητῶν ἄλλην ὁδὸν ἔρωτος· Δάφνις

δῆλον, πῶς δ' ἂν εἴη νῦν διορθωτέον οὐδέπω ἔχομεν τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν, μόνον δὲ μηνύσομεν ἄλλο τι οὐκ ἄτοπον ὡς ἔοικεν ἐπινόημα. Μὴ γραπτέον γοῦν οὕτως; νέμω δὲ τράγους ὥσπερ ὁ Βράγχος ἐκεῖνος, (ἴδε σ. 162, στ. 1.), καὶ τούτους βοῶν ἀμείνους παρέξω, ὄζω δ. οὐδ. ἀπ' αὐτ. Σ. 192.]

(1) Ἀγροίκων. Γραπτέον δοκεῖ· ὅσα ἀγροίκων, οὐ μὲν δὴ πλουσίων, ἰδίσματα.

(2) Μέλας". Α, μέγας.

(3) Καὶ ὁ ὑάκινθος". Α, σατύρων, ὁ ὑάκινθος. Γραπτέον ἴσως· ἀλλὰ κρείττων γε ὁ Διόνυσος σατύρων, ὁ ὑάκινθος κρίνων.

(4) Φιλήσεις". Α, φιλεῖς.

δὲ, ὥσπερ οὐ φιληθεὶς, ἀλλὰ δηχθεὶς (1), σκυθρωπός τις εὐθὺς ἦν, καὶ πολλάκις ἐψύχετο, καὶ τὴν καρδίαν παλλομένην οὐ κατεῖχε (2), καὶ βλέπειν μὲν ἤθελε τὴν Χλόην, βλέπων δὲ ἐρυθήματι ἐπίμπλατο. Τότε πρῶτον καὶ τὴν κόμην αὐτῆς ἐθαύμασε (3) ὅτι ξανθὴ, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅτι μεγάλοι (4) καθάπερ βοὸς, καὶ τὸ πρόσωπον ὅτι λευκότερον (5) ἀληθῶς καὶ (6) τοῦ τῶν αἰγῶν γάλακτος, ὥσπερ τότε πρῶτον (7) ὀφθαλμοὺς κτησάμενος, τῶν δὲ πρότερον χρόνων (8) πεπηρωμένος. Οὔτε οὖν τροφὴν προσεφέρετο πλὴν ὅσον ἀπογεύσασθαι· καὶ ποτὸν, εἴ ποτε ἐβιάσθη, μέχρι τοῦ ἂν διαβρέξαι τὸ στόμα προσεφέρετο. Σιωπηλὸς ἦν ὁ πρότερον τῶν ἀκρίδων λαλίστερος, ἀργὸς ὁ περιττότερα (9) τῶν αἰγῶν κινούμενος· ἠμελη-

(1) Δηχθείς. — Πλάτων ἐν Συμποσίῳ· ἐγὼ δὲ ὥσπερ ὑπὸ θηρίου τινὸς δεδηγμένος, ὤδαξον, καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ ὥσπερ κνῆσμά τι ἐδόκουν ἔχειν.

(2) Οὐ κατεῖχε ". A, παλλομένην κατεῖχε.

(3) Ἐθαύμασε ". A, ἔθραυσε.

(4) Μεγάλοι ". A, μεγάλη. Τὸ δὲ καθάπερ βοὸς, γλωσσήματι ἔοικε. Ἀθετητέον γοῦν, ἢ γραπτέον οὕτως· ὅτι μεγάλοι τε καὶ διαυγεῖς. Συχνὸν παρὰ τούτοις ἐρωτοσοφισταῖς· ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ διαυγεῖς.

(5) Λευκότερον ". A, λευκώτερον.

(6) Καὶ, A. ὑπεργέγραπται· ἐκ.

(7) Πρῶτον ". A, πρότερον.

(8) Χρόνων. Μεταγραπτέον δοκεῖ· τὸν δὲ πρότερον χρόνον.

(9) Περιττότερα ". A, περιττώτερα.

το (1) καὶ ἡ ἀγέλη· ἔῤῥιπτο καὶ ἡ σύριγξ· χλωρότερον τὸ πρόσωπον ἦν πόας θερινῆς (2). Εἰς μόνην Χλόην ἐγίγνετο λάλος. Καὶ εἴ ποτε μόνος ἀπ' (3) αὐτῆς ἐγένετο, τοιαῦτα πρὸς αὑτὸν ἀπελήρει·

18. « Τί ποτέ με Χλόης ἐργάζεται (4) φίλημα; χείλη μὲν ῥόδων ἁπαλώτερα, καὶ στόμα κηρίων γλυκύτερον· τὸ δὲ φίλημα, κέντρου μελίττης πικρότερον· πολλάκις ἐφίλησα ἐρίφους· πολλάκις ἐφίλησα σκύλακας ἀρτιγεννήτους, καὶ τὸν μόσχον, ὃν ὁ Δόρκων ἐχαρίσατο· ἀλλὰ τοῦτο φίλημα καινόν. Ἐκπηδᾷ μου τὸ πνεῦμα, ἐξάλλεται ἡ καρδία, τήκεται ἡ ψυχὴ, καὶ ὅμως πάλιν φιλῆσαι θέλω. Ὢ νίκης κακῆς. Ὢ νόσου καινῆς, ἧς οὐδὲ εἰπεῖν οἶδα τὸ ὄνομα. Ἆρα φαρμάκων ἐγεύσατο Χλόη μέλλουσά με φιλεῖν; πῶς οὖν οὐκ ἀπέθανεν; οἷον ᾄδουσιν αἱ ἀηδόνες, ἡ δὲ ἐμὴ σύριγξ σιωπᾷ. Οἷον σκιρτῶσιν οἱ ἔριφοι, κἀγὼ κάθημαι. Οἷον ἀκμάζει τὰ ἄνθη, κἀγὼ στεφάνους οὐ πλέκω. Ἀλλὰ τὰ μὲν ἴα καὶ ὁ ὑάκινθος ἀνθεῖ· Δάφνις δὲ

---

(1) Ἠμέλητο. Ἴσ· ἠμελεῖτο.

(2) Πόας θερινῆς ". — Ὡς καὶ Σαπφώ· χλωροτέρα πόας ἐμμί. Κεῖται δὲ ἐν τῷ ἀρχετύπῳ· χλόης καιρινῆς. Ὑπεργέγραπται δὲ· α.. θε, ἵν' ᾖ· χλόας θερινῆς.

(3) Ἀπ' αὐτῆς ". A, ἐπ' αὐτῆς.

(4) Ἐργάζεται, AB.

μαραίνεται. Ἆρά μου καὶ Δόρκων εὐμορφότερος ὀφθήσεται;

31 19. «Τοιαῦτα ὁ βέλτιστος Δάφνις ἔπασχε καὶ ἔλεγεν,
οἷα πρῶτον γευόμενος τῶν ἔρωτος καὶ ἔργων καὶ λόγων·
ὁ δὲ Δόρκων, ὁ βουκόλος, ὁ τῆς Χλόης ἐραστὴς, φυλάξας
τὸν Δρύαντα φυτὸν κατορύττοντα πλησίον κλήματος,
πρόσεισιν αὐτῷ μετὰ τυρίσκων τινῶν γενικῶν (1). Καὶ
τοὺς μὲν δῶρον (2) εἶναι δίδωσι, πάλαι φίλος ὢν, ἡνίκα
αὐτὸς ἔνεμεν· ἐντεῦθεν δὲ ἀρξάμενος ἐνέβαλε (3) λόγον
περὶ τοῦ τῆς Χλόης γάμου. Καὶ, εἰ λαμβάνει (4) γυναῖκα,
δῶρα πολλὰ καὶ μεγάλα, ὡς βουκόλος, ἐπηγγέλλετο·
ζεῦγος βοῶν ἀροτήρων, σμήνη τέτταρα μελιττῶν, φυτὰ
μηλεῶν πεντήκοντα, δέρμα ταύρου τεμεῖν ὑποδήματα,
μόσχον ἀνὰ πᾶν ἔτος, μηκέτι γάλακτος δεόμενον· ὥστε
μικροῦ δεῖν ὁ Δρύας θελχθεὶς τοῖς δώροις, ἐπένευσε τὸν
γάμον. Ἐννοήσας δὲ, ὡς κρείττονος ἡ παρθένος ἀξία
32 νυμφίου, καὶ δείσας, μὴ φωραθείς ποτε, κακοῖς ἀνη-

(1) Τυρίσκων τινῶν γενικῶν, AB. Γραπτέον ἴσως· γεννικῶν.

(2) Καὶ τοὺς μὲν δῶρον, AB.

(3) Ἐνέβαλε, AB.

(4) Λαμβάνει, A. B, λαμβάνοι.

κέστοις περιπέσῃ (1), τόν τε γάμον ἀνένευσε, καὶ συγγνώμην ἔχειν ἠτήσατο, καὶ τὰ ὀνομασθέντα δῶρα παρητήσατο.

20. Δευτέρας δὴ διαμαρτὼν ὁ Δόρκων ἐλπίδος, καὶ
μάτην τυροὺς ἀγαθοὺς ἀπολέσας, ἔγνω διὰ χειρῶν ἐπι-
θέσθαι τῇ Χλόῃ μόνῃ γενομένῃ. Καὶ παραφυλάξας, ὅτι
παρ' ἡμέραν ἐπὶ τὸν ποτὸν (2) ἄγουσι τὰς ἀγέλας, ποτὲ
μὲν ὁ Δάφνις, ποτὲ δὲ ἡ παῖς, ἐπιτεχνᾶται τέχνην ποι-
μένι πρέπουσαν. Λύκου μεγάλου δέρμα λαβὼν, ὃν ταῦρός
ποτε πρὸ τῶν βοῶν μαχόμενος τοῖς κέρασι διέφθειρε,
περιέτεινε τῷ σώματι, ποδῆρες κατανωτισάμενος· ὡς
τούς τ' ἐμπροσθίους πόδας ἐφηπλῶσθαι ταῖς χερσὶ, καὶ
τοὺς κατόπιν τοῖς σκέλεσιν ἄχρι πτέρνης, καὶ τοῦ στό-
ματος τὸ χάσμα σκέπειν τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ ἀνδρὸς
ὁπλίτου κράνος· ἐκθηριώσας δὲ αὑτὸν ὡς ἔνι μάλιστα,
παραγίνεται πρὸς τὴν πηγὴν, ἧς ἔπινον αἱ αἶγες καὶ τὰ 33
πρόβατα μετὰ τὴν νομήν. Ἐν κοίλῃ δὲ πάνυ γῇ ἦν ἡ
πηγὴ, καὶ περὶ αὐτὴν πᾶς ὁ τόπος ἀκάνθαις, βάτοις (3),

(1) Περιπέσῃ, AB.
(2) Ε. τ. πετόν, B. A, ἐπὶ ποτόν.
(3) Ἀ. βάτοις, AB.

καὶ ἀρκεύθῳ ταπεινῇ, καὶ σκολύμοις ἠγρίωτο· ῥᾳδίως ἂν ἐκεῖ καὶ λύκος ἀληθινὸς ἔλαθε λόχῳ (1). Ἐνταῦθα κρύψας ἑαυτὸν, ἐπετήρει τοῦ ποτοῦ τὴν ὥραν ὁ Δόρκων, καὶ πολλὴν εἶχεν ἐλπίδα, τῷ σχήματι φοβήσας, λαβεῖν ταῖς χερσὶ τὴν Χλόην.

21. Χρόνος ὀλίγος διαγίνεται, καὶ Χλόη κατήλαυνε τὰς ἀγέλας εἰς τὴν πηγὴν, καταλιποῦσα τὸν Δάφνιν φυλλάδα χλωρὰν κόπτοντα, τοῖς ἐρίφοις τροφὴν μετὰ τὴν νομήν. Καὶ οἱ κύνες, οἱ τῶν προβάτων ἐπιφύλακες (2) καὶ τῶν αἰγῶν, ἑπόμενοι, οἷα δὴ κυνῶν ἐν ῥινηλασίαις περιεργία (3), κινούμενον τὸν Δόρκωνα πρὸς τὴν ἐπίθεσιν τῆς κόρης φωράσαντες, πικρὸν μάλα ὑλακτήσαντες, ὥρμησαν ὡς ἐπὶ λύκον· καὶ περισχόντες, πρὶν ὅλως ἀνα-
34 στῆναι δι' ἔκπληξιν, ἔδακνον κατὰ τοῦ δέρματος (4). Τέως μὲν οὖν τὸν ἔλεγχον αἰδούμενος, καὶ ὑπὸ τοῦ δέρματος ἐπισκέποντος φρουρούμενος, ἔκειτο σιωπῶν ἐν τῇ λόχμῃ· ἐπεὶ δὲ ἥ τε Χλόη πρὸς τὴν πρώτην θέαν διαταραχθεῖσα, τὸν Δάφνιν ἐκάλει βοηθὸν, οἵ τε κύνες περι-

(1) Λόχῳ, A. B, λοχῶν.
(2) Ἐπιφύλακες, B. A, ἐπὶ φυλακήν.
(3) Περιεργία, AB.
(4) K. τ. δέρματος, A. B, κατὰ κράτος.

σπῶντες τὸ δέρμα, τοῦ σώματος ἥπτοντο αὐτοῦ, μέγα οἰμώξας, ἱκέτευε βοηθεῖν τὴν κόρην καὶ τὸν Δάφνιν ἤδη παρόντα. Τοὺς μὲν δὴ κύνας (1) ἀνακλήσει συνήθει ταχέως ἡμέρωσαν, τὸν δὲ Δόρκωνα κατά τε μηρῶν καὶ ὤμων δεδηγμένον, ἀγαγόντες ἐπὶ τὴν πηγὴν, ἀπένιψαν τὰ δήγματα, ἵνα ἦσαν τῶν ὀδόντων αἱ ἐμβολαὶ, καὶ διαμασσησάμενοι φλοιὸν χλωρὸν πτελέας, ἐπέπασαν· ὑπό τε ἀπειρίας ἐρωτικῶν τολμημάτων ποιμενικὴν παιδιὰν νομίζοντες τὴν ἐπιβολὴν τοῦ δέρματος, οὐδὲν ὀργισθέντες, ἀλλὰ καὶ παραμυθησάμενοι, καὶ μέχρι τινὸς χειραγωγήσαντες, ἀπέπεμψαν.

22. Καὶ ὁ μὲν κινδύνου παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν, καὶ 35
σωθεὶς ἐκ κυνὸς, φασὶν, οὐ λύκου στόματος, ἐθεράπευε τὸ σῶμα· ὁ δὲ Δάφνις καὶ ἡ Χλόη κάματον πολὺν ἔσχον μέχρι νυκτὸς τὰς αἶγας καὶ τὰς οἶς συλλέγοντες. Ὑπὸ γὰρ τοῦ δέρματος πτοηθεῖσαι, καὶ ὑπὸ τῶν κυνῶν ὑλακτησάντων ταραχθεῖσαι, αἱ μὲν εἰς πέτρας ἀνέδραμον, αἱ δὲ μέχρι τῆς θαλάττης αὐτῆς κατέδραμον. Καί τοί γε ἐπεπαίδευντο καὶ φωνῇ πείθεσθαι, καὶ σύριγγι θέλγεσθαι, καὶ χειρὸς

(1) K. μ. δὴ κύνας, A. B, τοὺς μὲν κύνας δή.

παταγῇ (1) συλλέγεσθαι· ἀλλὰ τότε πάντων αὐταῖς ὁ φόβος λήθην ἐνέβαλε. Καὶ μόλις, ὥσπερ λαγὼς ἐκ τῶν ἰχνῶν εὑρίσκοντες, εἰς τὰς ἐπαύλεις ἤγαγον. Ἐκείνης μόνης τῆς νυκτὸς ἐκοιμήθησαν βαθὺν ὕπνον, καὶ τῆς ἐρωτικῆς λύπης φάρμακον τὸν κάματον ἔσχον. Αὖθις δὲ ἡμέρας ἐπελθούσης, πάλιν ἔπασχον παραπλήσια. Ἔχαιρον ἰδόντες, ἐλυποῦντο ἀπαλλαγέντες, ἤλγουν, ἔθελόν τι (2), ἠγνόουν ὅ τι θέλουσι. Τοῦτο μόνον ᾔδεσαν, ὅτι τὸν μὲν, φίλημα, τὴν δὲ, λουτρὸν ἀπώλεσεν. Ἐξέκαε δὲ αὐτοὺς καὶ ἡ ὥρα τοῦ ἔτους.

23. Ἦρος ἦν ἤδη τέλος (3), καὶ θέρους ἀρχὴ, καὶ πάντα ἐν ἀκμῇ· δένδρα ἐν καρποῖς, πεδία ἐν ληΐοις. Ἡδεῖα μὲν τεττίγων ἠχή (4)· γλυκεῖα δὲ ὀπώρας (5) ὀδμή· τερπνὴ δὲ ποιμνίων βληχή. Εἴκασεν ἄν τις καὶ τοὺς ποταμοὺς ᾄδειν, ἠρέμα ῥέοντας· καὶ τοὺς ἀνέμους συ-

(1) X. παταγῇ, B. A, χειροπλατάγῃ.

(2) Ἔθελόν τι, AB.

(3) Ἤ. ἤ. ἤ. τέλος". A, ἤρους οὖν ἤδη τέλη. B, ἦρος οὖν ἤδη τέλη.

(4) T. ἠχή. — Πλάτων ἐν Φαίδρῳ· θερινὸν ὑπηχεῖ τῷ τῶν τεττίγων χορῷ.

(5) Γ. δ. ὁ. ὀδμή, A. B, γλυκεία . . . . ὀδμὴ . . . . εἴκασ . . . τις καὶ τοὺς ποταμοὺς . . . . καὶ τοὺς ἀνέμους, κ. τ. ἑ. — Θεόκριτος· πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρης.

ρίττειν, ταῖς πίτυσιν ἐμπνέοντας· καὶ τὰ μῆλα ἐρῶντα
πίπτειν χαμαί (1). Καὶ τὸν ἥλιον φιλόκαλον ὄντα, πάν-
τας ἀποδύειν. Ὁ μὲν οὖν Δάφνις θαλπόμενος τούτοις
ἅπασιν, εἰς τοὺς ποταμοὺς ἐνέβαινε· καὶ ποτὲ μὲν ἐλούετο,
ποτὲ δὲ καὶ τῶν ἰχθύων τοὺς ἐνδινεύοντας ἐθήρα· πολλά- 37
κις δὲ καὶ ἔπινεν, ὡς τὸ ἔνδοθεν καῦμα σβέσων. Ἡ δὲ
Χλόη, μετὰ τὸ ἀμέλξαι τὰς οἶς καὶ τῶν αἰγῶν τὰς πολ-
λὰς, ἐπὶ πολὺ μὲν πόνον (2) εἶχε πηγνῦσα τὸ γάλα·
δειναὶ γὰρ αἱ μυῖαι λυπῆσαι καὶ δακεῖν, εἰ διώκοιντο·
τὸ δὲ ἐντεῦθεν, ἀπολουσαμένη τὸ πρόσωπον, πίτυος
ἐστεφανοῦτο κλάδοις, καὶ τῇ νεβρίδι ἐζώννυτο, καὶ τὸν
γαυλὸν ἀναπλήσασα οἴνου καὶ γάλακτος, κοινὸν μετὰ τοῦ
Δάφνιδος ποτὸν εἶχε.

24. Τῆς δὲ μεσημβρίας ἐπελθούσης, ἐγίνετο ἤδη τῶν ὀφθαλμῶν ἅλωσις αὐτοῖς. Ἡ μὲν γὰρ γυμνὸν ὁρῶσα τὸν Δάφνιν (3), ἐπ' ἀνθοῦν (4) ἐνέπιπτε τὸ κάλλος, καὶ ἐτήκετο, μηδὲν αὐτοῦ μέρος μέμψασθαι δυναμένη· ὁ δὲ,

---

(1) Χαμαί. — Εὐριπίδης· ἐρᾷ σεμνὸς οὐρανὸς πεσεῖν ἐς γαῖαν Ἀφροδίτης ὕπο.

(2) Πόνον *. AB, ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον.

(3) Τὸν Δάφνιν, AB.

(4) Ἐπ' ἀνθοῦν, AB.

ἰδὼν ἐν νεβρίδι καὶ στεφάνῳ πίτυος ὀρέγουσαν τὸν γαυλὸν, μίαν ᾤετο τῶν ἐν τῷ ἄντρῳ Νυμφῶν ὁρᾷν. Ὁ μὲν
38 οὖν τὴν πίτυν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἁρπάζων, αὐτὸς ἐστεφανοῦτο, πρότερον φιλήσας τὸν στέφανον· ἡ δὲ, τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ λουομένου καὶ γυμνωθέντος ἐνεδύετο, πρότερον καὶ αὐτὴ φιλήσασα. Ἤδη ποτὲ καὶ μήλοις ἀλλήλους ἔβαλον, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀλλήλων ἐκόσμησαν, διακρίνοντες (1) τὰς κόμας. Καὶ ἡ μὲν εἴκασεν αὐτοῦ τὴν κόμην, ὅτι μέλαινα, μύρτοις· ὁ δὲ, μήλῳ τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ὅτι λευκὸν καὶ ἐνερευθὲς ἦν. Ἐδίδασκεν αὐτὴν καὶ συρίττειν· καὶ ἀρξαμένης ἐμπνεῖν, ἁρπάζων τὴν σύριγγα, τοῖς χείλεσιν αὐτὸς τοὺς καλάμους ἐπέτρεχεν (2)· καὶ ἐδόκει μὲν διδάσκειν ἁμαρτάνουσαν (3), εὐπρεπῶς δὲ διὰ τῆς σύριγγος Χλόην (4) κατεφίλει (5).

25. Συρίττοντος δὲ αὐτοῦ (6) τὸ μεσημβρινὸν, καὶ
39 τῶν ποιμνίων σκιαζομένων, ἔλαθεν ἡ Χλόη κατανυστάξα-

(1) Διακρίνοντες, A. B, διακρίναντες.

(2) Ἐπέτρεχεν, B. A, ἐπέλειχεν. Ἀλκίφρων· τὴν σύριγγα ἐπέτρεχον τῇ γλώττῃ.

(3) Διδάσκειν ἁμαρτάνουσαν, AB.

(4) Σύριγγος Χλόην, AB.

(5) Κατεφίλει, A. B, Χλόην .... συρίττον .... μεσημβρινόν.

(6) Αὐτοῦ, A.

σα. Φωράσας τοῦτο ὁ Δάφνις, καὶ καταθέμενος τὴν σύριγγα, πᾶσαν αὐτὴν ἔβλεπεν ἀπλήστως, οἷα μηδὲν αἰδούμενος, καὶ ἅμα καθ' αὑτὸν (1) ἠρέμα ὑπεφθέγγετο· « οἷον (2) καθεύδουσιν ὀφθαλμοί. Οἷον δὲ ἀποπνεῖ τὸ στόμα (3). Οὐδὲ τὰ μῆλα τοιοῦτον, οὐδὲ αἱ λόχμαι. Ἀλλὰ φιλῆσαι (4) μὲν δέδοικα· δάκνει τὸ φίλημα τὴν καρδίαν, καὶ, ὥσπερ τὸ νέον μέλι, μαίνεσθαι ποιεῖ· ὀκνῶ δὲ καὶ μὴ (5) φιλήσας αὐτὴν ἀφυπνίσω. Ὦ λάλων τεττίγων. Οὐκ ἐάσουσιν αὐτὴν καθεύδειν μέγα ἠχοῦντες. Ἀλλὰ καὶ οἱ τράγοι τοῖς κέρασι παίουσι μαχόμενοι. Ὦ λύκων ἀλωπέκων (6) δειλοτέρων, οἳ τούτους οὐχ ἥρπασαν. »

26. Ἐν τοιούτοις (7) ὄντος αὐτοῦ λόγοις, τέττιξ φεύγων χελιδόνα θηράσαι θέλουσαν, κατέπεσεν εἰς τὸν κόλπον

(1) Καθ' αὑτόν*. A, καὶ ἅμα καὶ αὐτῇ ἠρέμα. B, καὶ ἅμα κρύφα ἠρέμα.

(2) Οἷον". A, οἷοι. B, οἳ . . καθεύδουσιν ὀφθ.

(3) Στόμα. — Λουκίανος ἐν τῷ Ἀφροδίτης καὶ Σελήνης· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ ὕπνου λελυμένος ἀναπνεῖ τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἆσθμα.

(4) Φιλῆσαι, A. B, ἀλλὰ φιλ . . . . δέδοικα.

(5) Δὲ καὶ μή, A. B, δὲ μὴ καί.

(6) Ἀλωπέκων. — Ἐν μάχῃ ἀλώπηξ, παροιμία.

(7) Τοιούτοις, AB.

τῆς Χλόης (1)· καὶ ἡ χελιδὼν ἑπομένη, τὸν μὲν οὐκ
ἠδυνήθη λαβεῖν, ταῖς δὲ πτέρυξιν ἐγγὺς διὰ τὴν δίωξιν
γενομένη, τῶν παρειῶν αὐτῆς ἥψατο. Ἡ δὲ οὐκ εἰδυῖα
τὸ πραχθὲν, μέγα βοήσασα, τῶν ὕπνων ἐξέθορεν. Ἰδοῦσα
δὲ καὶ τὴν χελιδόνα ἔτι πλησίον πετομένην, καὶ τὸν
Δάφνιν ἐπὶ τῷ δέει γελῶντα, τοῦ φόβου μὲν ἐπαύσατο,
τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς ἀπέματτεν ἔτι καθεύδειν θέλοντας.
Καὶ ὁ τέττιξ ἐκ τῶν κόλπων ἐπήχησεν ὅμοιον ἱκέτῃ
χάριν ὁμολογοῦντι τῆς σωτηρίας. Πάλιν οὖν ἡ Χλόη
μέγα ἀνεβόησεν· ὁ δὲ Δάφνις ἐγέλασε (2). Καὶ προφάσεως
λαβόμενος, καθῆκεν αὐτῆς εἰς τὰ στέρνα τὰς χεῖρας, καὶ
ἐξάγει τὸν βέλτιστον τέττιγα, μηδὲ ἐν τῇ δεξιᾷ σιω-
41 πῶντα. Ἡ δὲ ἥδετο ἰδοῦσα, καὶ ἐφίλησε λαβοῦσα, καὶ
αὖθις ἐνέβαλε (3) τῷ κόλπῳ λαλοῦντα.

27. Ἔτερψεν αὐτοὺς τότε φάττα βουκολικὸν (4) ἐκ τῆς ὕλης φθεγξαμένη. Καὶ τῆς (5) Χλόης ζητούσης μα-

(1) Τῆς Χλόης, A. B, κόλπον Χλόης.

(2) Ἐγέλασε, AB.

(3) Ἐνέβαλε, B. A, ἔβαλε.

(4) Τότε φάττα βουκολικόν. A, ποτε φάττα βουκολικόν· ὀρθῶς, ἔμοιγε δοκεῖν. B, τότε φάττα βουκολική.

(5) Καὶ τῆς, A. B, φθεγξαμένη, τῆς X.

θεῖν ὅ τι λέγει, διδάσκει αὐτὴν ὁ Δάφνις, μυθολογῶν (1) τὰ θρυλλούμενα. « Ἦν παρθένος, παρθένε (2), οὕτω καλὴ, καὶ ἔνεμε βοῦς πολλὰς, οὕτως ἐν ἡλικίᾳ. Ἦν δὲ ἄρα (3) καὶ ᾠδικὴ, καὶ ἐτέρποντο αἱ βόες αὐτῆς τῇ μουσικῇ, καὶ ἔνεμεν οὔτε καλαύροπος πληγῇ, οὔτε κέντρου προσβολῇ· ἀλλὰ καθίσασα ὑπὸ πίτυν, καὶ στεφανωσαμένη πίτυϊ, ᾖδε Πᾶνα καὶ τὴν Πίτυν. Καὶ αἱ βόες τῇ φωνῇ παρέμενον (4). Παῖς οὐ μακρὰν νέμων βοῦς, καὶ αὐτὸς καλὸς, 42
ᾠδικὸς ὡς ἡ παρθένος, φιλονεικήσας πρὸς τὴν μελῳδίαν, μείζονα ὡς ἀνὴρ, ἡδεῖαν ὡς παῖς, φωνὴν ἀντεπεδείξατο. Καὶ τῶν βοῶν ὀκτὼ τὰς ἀρίστας ἐς τὴν ἰδίαν ἀγέλην

---

(1) Μυθολογῶν *. ΑΒ. μυθολογεῖν.

(2) Παρθένε. Α, ἦν παρθένε παρθένος οὕτω καλή. Β, ἦν παρθένος .... οὕτω καλή. Καὶ ἔξω στίχου ἑτερογράφως· ἴσ· ὡς σύ. Ἀλλὰ λείπει τι πλεῖον, καὶ τὸ κενόν ἐστι μεῖζον ἢ ἀναπληροῦσθαι δύο συλλαβιδίοις. Ἐγέγραπτο δὲ τάχα· ἦν παρθένος ποτὲ, παρθένε, οὕτω καλή. Τὸ· οὕτω, σύνηθες ἐν ἀρχῇ τῶν τοιούτων μυθολογημάτων. Αὐτίκα Πλάτων ἐν Φαίδρῳ· ἦν οὕτω δὴ παῖς ἁπαλὸς μάλα καλός. Καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξίν· οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ. [Οὕτω καλή. Γραπτέον. Ἦν παρθένος, ὡς εἶ σὺ, παρθένε, οὕτω καλή. Λουκιανὸς ἐν θεῶν διαλόγοις, οἷος εἶ σὺ, Γανύμηδες, οὕτω καλός. Σ. 190.]

(3) [Ἦν δὲ ἄρα, κεῖται ἐν τῷ Α, καὶ οὕτως ἐγράψαμεν, εὖ ποιοῦντες. Ἴδε σ. 47, στ. 4, σελ. 95, στ. 7, σελ. 102, στ. 9, σελ. 172, στ. 3. Κἀκ τούτων ἡμῖν βεβαιοῦται τὸ παρεμβεβλημένον, σελ. 26, στ. 6, ὁ δ' ὠδὲ δὲ ἄρα δεινόν. Σ. 191.]

(4) Παρέμενον. — Ἴσως· καὶ αἱ βόες, ἡσθεῖσαι τῇ φωνῇ, παρέμενον.

θέλξας, ἀπεβουκόλησεν. Ἄχθεται ἡ παρθένος τῇ βλάβῃ τῆς ἀγέλης, τῇ ἥττῃ τῆς ᾠδῆς· καὶ εὔχεται τοῖς θεοῖς ὄρνις γενέσθαι, πρὶν οἴκαδε ἀφικέσθαι. Πείθονται οἱ θεοὶ, καὶ ποιοῦσι τήνδε τὴν ὄρνιν, ὄρειον ὡς ἡ παρθένος (1), μουσικὴν ὡς ἐκείνη (2). Καὶ ἔτι νῦν ᾄδουσα μηνύει τὴν συμφορὰν, ὅτι βοῦς ζητεῖ πεπλανημένας. »

28. Τοιάσδε τέρψεις αὐτοῖς τὸ θέρος παρεῖχε. Μετοπώρου δὲ ἀκμάζοντος καὶ τοῦ βότρυος (3), Τύριοι λῃσταὶ
13 Καρικὴν ἔχοντες ἡμιολίαν, ὡς μὴ (4) δοκοῖεν βάρβαροι, προσέσχον τοῖς ἀγροῖς· καὶ ἐκβάντες σὺν μαχαίραις καὶ ἡμιθωρακίοις, κατέσυρον πάντα τὰ εἰς χεῖρας ἐλθόντα, οἶνον ἀνθοσμίαν, πυρὸν ἄφθονον, μέλι ἐν κηρίοις· ἤλασάν τινας καὶ βοῦς (5) ἐκ τῆς Δόρκωνος ἀγέλης. Λαμβάνουσι καὶ τὸν Δάφνιν ἀλύοντα περὶ τὴν θάλασσαν (6). Ἡ γὰρ Χλόη βραδύτερον ὡς κόρη τὰ πρόβατα ἐξῆγε τοῦ Δρύαντος, φόβῳ τῶν ἀγερώχων ποιμένων. Ἰδόντες δὲ μειράκιον

(1) Ὡς ἡ παρθένος ". A, ὄρειον ἡ παρθένος. B, ὄρειον ὡς παρθένον.
(2) Ἐκείνη ". AB, ἐκείνην.
(3) Ἀ. κ. τ. βότρυος, AB.
(4) Ὡς μή *. AB, ὡς ἂν δοκοῖεν.
(5) Τινας καὶ βοῦς, AB.
(6) Ἀ. π. τ. θάλασσαν, AB.

μέγα καὶ καλὸν, καὶ κρεῖττον (1) τῆς ἐξ ἀγρῶν ἁρπαγῆς, μηκέτι μηδὲν, μηδὲ εἰς τὰς αἶγας, μηδὲ εἰς τοὺς ἄλλους ἀγροὺς, περιεργασάμενοι, κατῆγον αὐτὸν ἐπὶ (2) τὴν ναῦν κλαίοντα (3) καὶ ἠπορημένον, καὶ μέγα Χλόην καλοῦντα. Καὶ οἱ μὲν, τὸ πεῖσμα ἄρτι ἀπολύσαντες, καὶ τὰς κώπας ταῖς χερσὶν ἐμβαλόντες, ἀπέπλεον εἰς τὸ 41
πέλαγος· Χλόη δὲ κατήλαυνε τὸ ποίμνιον, σύριγγα καινὴν τῷ Δάφνιδι δῶρον (4) κομίζουσα. Ἰδοῦσα δὲ τὰς αἶγας τεταραγμένας, καὶ ἀκούσασα τοῦ Δάφνιδος ἀεὶ μεῖζον αὐτὴν (5) βοῶντος, προβάτων μὲν ἀμελεῖ, καὶ τὴν σύριγγα ῥίπτει, δρόμῳ δὲ πρὸς τὸν Δόρκωνα παραγίνεται, δεησομένη βοηθεῖν.

29. Ὁ δὲ ἔκειτο πληγαῖς νεανικαῖς συγκεκομμένος ὑπὸ τῶν λῃστῶν, καὶ ὀλίγον ἐμπνέων, αἵματος πολλοῦ φερομένου (6). Ἰδὼν δέ γε τὴν Χλόην (7), καὶ ὀλίγον ἐκ τοῦ πρότερον ἔρωτος ἐμπύρευμα λαβὼν, « ἐγὼ μὲν, εἶπε,

(1) Καὶ κρεῖττον, A. B, καλὸν κρεῖττον.

(2) Ἐπί, AB.

(3) Κλαίοντα, AB.

(4) Δῶρον, A. B, Δάφνιδι κομίζουσα.

(5) Αὐτήν, A. B, αὐτή.

(6) Φερομένου, B. A, χεομένου.

(7) Ἰδὼν δέ γε τὴν Χλόην ". A, ἰδὼν τὴν X. B, ἰδὼν δὲ καὶ τὴν X.

Χλόη, τεθνήξομαι μετ' ὀλίγον· οἱ γάρ με ἀσεβεῖς λῃσταὶ πρὸ τῶν βοῶν μαχόμενον κατέκοψαν ὡς βοῦν. Σὺ δὲ, σοὶ [1] καὶ Δάφνιν σῶσον, κἀμοὶ τιμώρησον, κἀκείνους ἀπόλεσον. Ἐπαίδευσα τὰς βοῦς ἤχῳ σύριγγος ἀκολουθεῖν, καὶ διώκειν τὸ μέλος αὐτῆς, κἂν νέμωνταί ποι [2] μακράν. Ἴθι δὴ, λαβοῦσα τὴν σύριγγα ταύτην, ἔμπνευσον αὐτῇ μέλος ἐκεῖνο, ὃ Δάφνιν μὲν [3] ἐγώ ποτε ἐδιδαξάμην, σὲ δὲ Δάφνις· τὸ δὲ ἐντεῦθεν τῇ σύριγγι μελήσει, καὶ τῶν βοῶν ταῖς ἐκεῖ. Χαρίζομαι δέ σοι καὶ τὴν σύριγγα αὐτὴν, ᾗ πολλοὺς ἐρίζων καὶ βουκόλους ἐνίκησα καὶ αἰπόλους. Σὺ δὲ, ἀντὶ τούτων, καὶ ζῶντα ἔτι φίλησον, καὶ ἀποθανόντα κλαῦσον· κἂν ἴδῃς ἄλλον νέμοντα τὰς βοῦς, ἐμοῦ μνημόνευσον. »

30. Δόρκων μὲν τοσαῦτα εἰπὼν, καὶ φίλημα φιλήσας ὕστατον, ἀφῆκεν ἅμα τῷ [4] φιλήματι καὶ τῇ φωνῇ τὴν ψυχήν. Ἡ δὲ Χλόη λαβοῦσα τὴν σύριγγα, καὶ ἐνθεῖσα τοῖς χείλεσιν, ἐσύριζε μέγιστον ὡς ἐδύνατο· καὶ αἱ βόες ἀκούουσι, καὶ τὸ μέλος γνωρίζουσι, καὶ ὁρμῇ μιᾷ μυκη-

---

(1) Σοί*. AB, μοί.
(2) Ποι, A. B, μοι.
(3) Μέν, AB.
(4) Ἅμα τῷ, AB.

σάμεναι πηδῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν. Βιαίου δὲ πηδήματος 46
εἰς ἕνα τοῖχον τῆς νεὼς γενομένου, καὶ ἐκ τῆς ἐμπτώ-
σεως τῶν βοῶν κοίλης τῆς θαλάσσης διαστάσης, στρέ-
φεται μὲν ἡ ναῦς, καὶ τοῦ κλύδωνος συνιόντος, ἀπόλλυ-
ται. Οἱ δὲ ἐκπίπτουσιν, οὐχ ὁμοίαν ἔχοντες ἐλπίδα σω-
τηρίας. Οἱ μὲν γὰρ λῃσταὶ τὰς μαχαίρας παρήρτηντο,
καὶ τὰ ἡμιθωράκια λεπιδωτὰ ἐνεδέδυντο, καὶ κνημῖδας
εἰς μέσην κνήμην ὑπεδέδεντο· ὁ δὲ Δάφνις ἀνυπόδητος (1),
ὡς ἐν πεδίῳ νέμων, καὶ ἡμίγυμνος, ὡς ἔτι τῆς ὥρας
οὔσης καυματώδους (2). Ἐκείνους μὲν οὖν ἐπ' ὀλίγον νηξα-
μένους τὰ ὅπλα κατήνεγκεν εἰς βυθόν· ὁ δὲ Δάφνις τὴν
μὲν ἐσθῆτα ῥᾳδίως ἀπεδύσατο (3), περὶ δὲ τὴν νῆξιν
ἔκαμνεν, οἷα πρότερον νηχόμενος ἐν ποταμοῖς μόνοις.
Ὕστερον δὲ, παρὰ τῆς ἀνάγκης τὸ πρακτέον διδαχθεὶς,
εἰς μέσας ὥρμησε τὰς βοῦς· καὶ δύο βοῶν κεράτων ταῖς 47
δύο χερσὶ λαβόμενος, ἐκομίζετο μέσος ἀλύπως καὶ ἀπό-
νως, ὥσπερ ἐλαύνων ἅμαξαν. Νήχεται δὲ ἄρα βοῦς, ὅσον
οὐδὲ ἄνθρωπος· μόνον λείπεται τῶν ἐνύδρων ὀρνίθων (4),

(1) Ἀνυπόδητος, A. B, ἀνυπόδετος. Γραπτέον· ὁ δὲ Δάφνις ἦν ἀνυπόδητος. Ἢ οὕτως· ἦν δὲ Δάφνις ἀνυπ.

(2) Καυματώδους *. AB, καύματος.

(3) Ἀπεδύσατο, A. B, ἀπεδύετο.

(4) Ὀρνίθων, A. B, τῶν ἐνύδρων καὶ αὐτῶν ἰχθ.

καὶ αὖ τῶν (1) ἰχθύων. Οὐδ' ἂν ἀπόλοιτο βοῦς νηχόμενος, εἰ μὴ τῶν χηλῶν οἱ ὄνυχες περιπέσοιεν διάβροχοι γενόμενοι. Μαρτυροῦσι τῷ λόγῳ μέχρι νῦν πολλοὶ τόποι τῆς θαλάττης, βοὸς πόροι λεγόμενοι.

31. Καὶ σώζεται (2) μὲν δὴ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ Δάφνις, δύο κινδύνους παρ' ἐλπίδα πᾶσαν διαφυγὼν, λῃστηρίου καὶ ναυαγίου. Ἐξελθὼν δὲ, καὶ τὴν Χλόην ἐπὶ τῆς γῆς γελῶσαν ἅμα καὶ δακρύουσαν εὑρὼν, ἐμπίπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις, καὶ ἐπυνθάνετο, τί βουλομένη συρίσειεν. Ἡ δὲ αὐτῷ διηγεῖται πάντα· τὸν δρόμον τὸν
48 ἐπὶ τὸν Δόρκωνα, τὸ παίδευμα τῶν βοῶν, πῶς κελευσθείη συρίσαι, καὶ ὅτι τέθνηκε Δόρκων· μόνον αἰδεσθεῖσα τὸ φίλημα οὐκ εἶπεν. Ἔδοξε δὴ τιμῆσαι τὸν εὐεργέτην· καὶ ἐλθόντες μετὰ τῶν προσηκόντων, Δόρκωνα θάπτουσι τὸν ἄθλιον. Γῆν μὲν οὖν πολλὴν ἐπένησαν (3), φυτὰ δὲ ἥμερα πολλὰ ἐφύτευσαν, καὶ ἐξήρτησαν αὐτῷ τῶν ἔργων ἀπαρχάς· ἀλλὰ καὶ γάλα κατέσπεισαν, καὶ βότρυας κα-

(1) Καὶ αὖ τῶν ". AB, καὶ αὐτῶν. — Πλάτων ἐν τῷ Ἱππίᾳ μείζονι· καὶ αὖ τὰ ζῶα πάντα. Συχνὸν δὲ παρὰ Πλάτωνι· καὶ πάντα αὖ τὰ τοιαῦτα.

(2) Καὶ σώζεται, A. B, ἐκσώζεται.

(3) Ἐπένησαν*. AB, ἐπέθεσαν

τέθλιψαν, καὶ σύριγγας πολλὰς κατέκλασαν. Ἠκούσθη καὶ τῶν βοῶν ἐλεεινὰ μυκήματα, καὶ δρόμοι τινὲς ὤφθησαν ἅμα τοῖς μυκήμασιν ἄτακτοι· καὶ, ὡς ἐν ποιμέσιν εἰκάζετο καὶ αἰπόλοις, ταῦτα θρῆνος ἦν τῶν βοῶν ἐπὶ βουκόλῳ τετελευτηκότι.

32. Μετὰ δὲ τὸν τοῦ Δόρκωνος (1) τάφον, λούει τὸν Δάφνιν ἡ Χλόη πρὸς τὰς Νύμφας ἀγαγοῦσα, εἰς τὸ ἄντρον εἰσαγαγοῦσα. Καὶ αὐτὴ, τότε πρῶτον Δάφνιδος ὁρῶντος, ἐλούσατο τὸ σῶμα, λευκὸν, καὶ καθαρὸν ὑπὸ κάλλους, καὶ οὐδὲ λουτρῶν ἐς κάλλος δεόμενον· καὶ ἄνθη τε συλλέξαντες, ὅσα ἄνθη (2) τῆς ὥρας ἐκείνης, ἐστεφάνωσαν τὰ ἀγάλματα, καὶ τὴν τοῦ Δόρκωνος σύριγγα τῆς πέτρας ἐξήρτησαν ἀνάθημα. Καὶ μετὰ τοῦτο ἐλθόντες, ἐπεσκόπουν τὰς αἶγας καὶ τὰ πρόβατα. Τὰ δὲ πάντα κατέκειτο μήτε νεμόμενα, μήτε βληχώμενα, ἀλλ', οἶμαι, τὸν Δάφνιν καὶ τὴν Χλόην ἀφανεῖς ὄντας ποθοῦντα. Ἐπειδὴ γοῦν ὀφθέντες καὶ ἐβόησαν τὸ σύνηθες, καὶ ἐσύρισαν, τὰ μὲν ἀναστάντα ἐνέμετο, αἱ δὲ αἶγες ἐσκίρτων φριμασσόμεναι, καθάπερ ἡδόμεναι σωτηρίᾳ συνήθους αἰ-

(1) Τὸν τοῦ Δόρκωνος. AB, τὸν Δόρκωνος.

(2) Ὅσα ἄνθη. — Μένανδρος· ὅσα θέρους ἄνθη καλά.

πόλου. Οὐ μὴν (1) ὁ Δάφνις χαίρειν ἔπειθε τὴν ψυχὴν, ἰδὼν τὴν Χλόην γυμνὴν, καὶ τὸ πρότερον λανθάνον κάλλος ἐκκεκαλυμμένον. Ἤλγει τὴν καρδίαν, ὡς ἐσθιομένην ὑπὸ φαρμάκων. Καὶ αὐτὸ τὸ πνεῦμα ποτὲ μὲν λάβρον ἐξέπνει (2), καθάπερ τινὸς διώκοντος αὐτὸν, ποτὲ δὲ ἐπέλειπε, καθάπερ ἐκδαπανηθὲν ἐν ταῖς πρότερον (3) ἐπιδρομαῖς. Ἐδόκει τὸ λουτρὸν εἶναι τῆς θαλάσσης φοβερώτερον. Ἐνόμιζε τὴν ψυχὴν ἔτι παρὰ τοῖς λησταῖς μένειν, οἷα νέος, καὶ (4) ἄγροικος, καὶ ἔτι ἀγνοῶν τὸ ἔρωτος λῃστήριον.

---

(1) Οὐ μὴν, κ. τ. ἑ. — Καλῶς μέχρι νῦν διεστιγμένον τὸ χωρίον ἐδιωρθώκαμεν ἡμεῖς.

(2) Ἐξέπνει, AB. Γραπτέον δοκεῖ· καὶ αὐτῷ τὸ πνεῦμα ποτὲ μὲν λάβρον ἐξέπιπτε. Οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἄνω, σ. 30. Ἐκπηδᾷ μου τὸ πνεῦμα

(3) Πρότερον". AB, προτέραις.

(4) Καὶ ἄγροικος, AB. [Οἷα νέος καὶ ἄγροικος. Λουκιανὸς ἐν Θεῶν κρίσει, νέος εἶ σὺ καὶ ἄγροικος. Σ. 191.]

ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

1. Ἤδη δὲ τῆς ὀπώρας ἀκμαζούσης, καὶ ἐπείγοντος 51
τοῦ τρυγητοῦ, πᾶς ἦν κατὰ τοὺς ἀγροὺς ἐν ἔργῳ. Ὁ μὲν, ληνοὺς ἐπεσκεύαζεν· ὁ δὲ, πίθους ἐξεκάθαιρεν· ὁ δὲ, ἀῤῥίχους ἔπλεκεν (1)· ἔμελέ τινι δρεπάνης μικρᾶς ἐς βότρυος τομήν· καὶ ἑτέρῳ, λίθου θλίψαι τὰ ἔνοινα (2) τῶν βοτρύων δυναμένου· καὶ ἄλλῳ, λύγου ξηρᾶς πληγαῖς κατεξασμένης, ὡς ἂν ὑπὸ φωτὶ νύκτωρ τὸ γλεῦκος φέροιτο. Ἀμελήσαντες οὖν καὶ ὁ Δάφνις καὶ ἡ Χλόη τῶν προβάτων καὶ τῶν αἰγῶν, χειρὸς ὠφέλειαν ἀλλήλοις μετεδίδοσαν. Ὁ μὲν ἐβάσταζεν ἐν ἀῤῥίχοις βότρυς, καὶ ἐπάτει ταῖς ληνοῖς ἐμβάλλων (3), καὶ εἰς τοὺς πίθους ἔφερε τὸν 52
οἶνον· ἡ δὲ τροφὴν παρεσκεύαζε τοῖς τρυγῶσι, καὶ ἐνέχει

(1) Ἔπλεκεν, AB.

(2) Τὰ ἔνοινα· ἤγουν τὰς ῥᾶγας τῶν βοτρύων. Ἢ οὕτω γραπτέον· λίθου ἀποθλίψαι τὸν οἶνον ἐκ τῶν βοτρύων. Ὡς καὶ Ἀλκίφρων, σ. 312.

(3) Ἐμβάλλων, AB.

ποτὸν αὐτοῖς πρεσβύτερον οἶνον, καὶ τῶν ἀμπέλων δὲ [1] τὰς ταπεινοτέρας ἀπετρύγα. Πᾶσα γὰρ κατὰ τὴν Λέσβον ἦν ἄμπελος ταπεινὴ, οὐ μετέωρος, οὐδὲ ἀναδενδρὰς, ἀλλὰ κάτω τὰ κλήματα ἀποτείνουσα, καὶ ὥσπερ κιττὸς νεμομένη· καὶ παῖς ἂν ἐφίκοιτο βότρυος, ἄρτι τὰς χεῖρας ἐκ σπαργάνων λελυμένος.

2. Οἷον οὖν εἰκὸς ἐν ἑορτῇ Διονύσου καὶ οἴνου γενέσει, αἱ μὲν γυναῖκες ἐκ τῶν πλησίον ἀγρῶν εἰς ἐπικουρίαν [2] κεκλημέναι, τῷ Δάφνιδι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπέβαλλον, καὶ ἐπῄνουν ὡς ὅμοιον τῷ Διονύσῳ τὸ κάλλος. Καί τις τῶν θρασυτέρων καὶ ἐφίλησε, καὶ τὸν Δάφνιν παρώξυνε, τὴν δὲ Χλόην ἐλύπησεν. Οἱ δὲ ἐν ταῖς ληνοῖς, ποικίλας φωνὰς ἔῤῥιπτον ἐπὶ τὴν Χλόην, καὶ, ὥσπερ ἐπί τινα Βάκχην Σάτυροι, μανικώτερον ἐπῇδων, καὶ εὔχοντο [3]
53 γενέσθαι ποίμνια, καὶ ὑπ' ἐκείνης νέμεσθαι· ὥστε αὖ πάλιν ἡ μὲν ἥδετο, Δάφνις δὲ ἐλυπεῖτο. Εὔχοντο δὲ δὴ ταχέως παύσασθαι τὸν τρυγητὸν, καὶ λαβέσθαι τῶν συνήθων χωρίων, καὶ, ἀντὶ τῆς ἀμούσου βοῆς, ἀκούειν σύριγγος,

(1) Δέ, AB.
(2) Ἐπικουρίαν. AB, εἰς ἐπικουρίαν οἴνου κεκλημέναι.
(3) Εὔχοντο, B. A, ηὔχοντο.

ἢ τῶν ποιμνίων αὐτῶν βληχωμένων. Καὶ ἐπεὶ διαγενομένων ὀλίγων ἡμερῶν, αἱ μὲν ἄμπελοι τετρύγηντο, πίθοι δὲ τὸ γλεῦκος εἶχον, ἔδει δὲ οὐκέτ' οὐδὲν (1) πολυχειρίας, κατήλαυνον τὰς ἀγέλας εἰς τὸ πεδίον· καὶ μαλα χαίροντες, τὰς Νύμφας προσεκύνουν, βότρυς αὐταῖς κομίζοντες ἐπὶ κλημάτων, ἀπαρχὰς τοῦ τρυγητοῦ. Οὐδὲ τὸν πρότερον χρόνον ἀμελῶς ποτὲ παρῆλθον, ἀλλ' ἀεί τε ἀρχόμενοι νομῆς προσήδρευον, καὶ ἐκ νομῆς ἀνιόντες προσεκύνουν· καὶ πάντως τι ἐπέφερον (2), ἢ ἄνθος, ἢ ὀπώραν, ἢ φυλλάδα χλωρὰν, ἢ γάλακτος σπονδήν. Καὶ τούτου μὲν ὕστερον ἀμοιβὰς ἐκομίσαντο παρὰ τῶν θεῶν. Τότε δὲ κύνες, φασὶν, ἐκ δεσμῶν λυθέντες, ἐσκίρτων, ἐσύριττον, ἦδον, 54
τοῖς τράγοις καὶ τοῖς προβάτοις συνεπάλαιον.

3. Τερπομένοις δὲ αὐτοῖς ἐφίσταται πρεσβύτης, σισύραν ἐνδεδυμένος, καρβατίνας ὑποδεδεμένος, πήραν ἐξηρτημένος, καὶ τὴν πήραν παλαιάν (3). Οὗτος πλησίον καθίσας αὐτῶν, ὧδε εἶπε· « Φιλητᾶς, ὦ παῖδες, ὁ πρεσβύτης ἐγώ· ὃς πολλὰ μὲν ταῖσδε ταῖς Νύμφαις ᾖσα, πολλὰ δὲ τῷ Πανὶ

---

(1) Οὐκέτ' οὐδέν, B. A, οὐ κατ' οὐδέν.

(2) Ἐπέφερον, AB.

(3) Παλαιάν, AB. — Γραπτέον ἴσως· γεραιάν. Καὶ γὰρ παρὰ Θεοκρίτῳ· γέρων πέπλος τοῦ γέροντος αἰπόλου.

ἐκείνῳ ἐσύρισα, βοῶν δὲ πολλῆς ἀγέλης ἡγησάμην μόνῃ μουσικῇ. Ἥκω δὲ ὑμῖν, ὅσα εἶδον, μηνύσων· ὅσα ἤκουσα, ἀπαγγελῶν. Κῆπός ἐστί μοι τῶν ἐμῶν χειρῶν· ὃν, ἐξ οὗ νέμειν διὰ γῆρας ἐπαυσάμην, ἐξεπονησάμην· ὅσα ὧραι φέρουσι, πάντα ἔχων ἐν αὐτῷ (1) καθ' ὥραν ἑκάστην. Ἦρος, ῥόδα, κρίνα, καὶ ὑάκινθος, καὶ ἴα ἀμφότερα· θέρους, μήκωνες, καὶ ἀχράδες, καὶ μῆλα πάντα· νῦν, ἄμπελοι, καὶ συκαῖ, καὶ ῥοιαὶ, καὶ μύρτα χλωρά. Εἰς τοῦτον τὸν κῆπον ὀρνίθων ἀγέλαι συνέρχονται τὸ ἑωθινόν· τῶν μὲν, ἐς τροφὴν, τῶν δὲ, ἐς ᾠδήν· συνηρεφὴς γὰρ, καὶ κατάσκιος, καὶ πηγαῖς τρισὶ κατάῤῥυτος· ἂν περιέλῃ τις τὴν αἱμασιὰν, ἄλσος ὁρᾷν οἰήσεται.

4. « Εἰσελθόντι δέ μοι τήμερον ἀμφὶ μέσην ἡμέραν, ὑπὸ ταῖς ῥοιαῖς καὶ ταῖς μυῤῥίναις βλέπεται παῖς, μύρτα καὶ ῥοιὰς ἔχων, λευκὸς ὥσπερ γάλα, καὶ ξανθὸς ὡς πῦρ, στιλπνὸς ὡς ἄρτι λελουμένος. Γυμνὸς ἦν, μόνος ἦν· ἔπαιζεν ὡς ἴδιον κῆπον τρυγῶν. Ἐγὼ μὲν οὖν ὥρμησα ἐπ' αὐτὸν ὡς συλληψόμενος, δείσας μὴ ὑπ' ἀγερωχίας τὰς μυῤῥίνας καὶ τὰς ῥοιὰς κατακλάσῃ· ὁ δέ με κούφως καὶ ῥᾳδίως ὑπέφευγε, ποτὲ μὲν ταῖς ῥοδωνιαῖς ὑποτρέχων,

(1) Αὐτῷ, AB.

ποτὲ δὲ ταῖς μήκωσιν ὑποκρυπτόμενος, ὥσπερ πέρδικος νεοττός. Καίτοι πολλάκις μὲν πράγματα ἔσχον ἐρίφους γαλαθηνοὺς διώκων· πολλάκις δὲ ἔκαμον μεταθέων μό- 66
σχους ἀρτιγεννήτους· ἀλλὰ τοῦτο ποικίλον τι χρῆμα ἦν καὶ ἀθήρατον. Καμὼν οὖν, ὡς γέρων, καὶ ἐπερεισάμενος τῇ βακτηρίᾳ, καὶ ἅμα φυλάττων μὴ φύγῃ, ἐπυνθανόμην τίνος ἐστὶ τῶν γειτόνων, καὶ τί βουλόμενος ἀλλότριον κῆπον τρυγᾷ. Ὁ δὲ, ἀπεκρίνατο μὲν οὐδέν· στὰς δὲ πλησίον, ἐγέλα πάνυ ἁπαλὸν, καὶ ἔβαλλέ με τοῖς μύρτοις, καὶ, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἔθελγε μηκέτι θυμοῦσθαι. Ἐδεόμην οὖν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, μηδὲν φοβούμενον ἔτι, καὶ ὤμνυον κατὰ τῶν μύρτων ἀφήσειν, ἐπιδοὺς μήλων καὶ ῥοιῶν, παρέξειν τε ἀεὶ τρυγᾷν τὰ φυτὰ καὶ δρέπειν (1) τὰ ἄνθη, τυχὼν παρ' αὐτοῦ (2) φιλήματος ἑνός.

5. «Ἐνταῦθα, πάνυ καπυρὸν γελάσας, ἀφίησι φωνὴν, οἵαν οὔτε χελιδὼν, οὔτε ἀηδὼν, οὔτε κύκνος, ὅμοιος ἐμοὶ γέρων γενόμενος. Ἐμοὶ μὲν, ὦ Φιλητᾶ, φιλῆσαί σε 67
πόνος οὐδείς· βούλομαι γὰρ φιλεῖσθαι μᾶλλον, ἢ σὺ γενέσθαι νέος· ὅρα δὲ, εἴ σοι καθ' ἡλικίαν τὸ δῶρον. Οὐδὲν

(1) Δρέπειν, AB.
(2) Παρ' αὐτοῦ, AB.

γάρ σε ὠφελήσει τὸ γῆρας πρὸς τὸ μὴ διώκειν ἐμὲ μετὰ τὸ ἓν φίλημα. Δυσθήρατος δ' ἐγὼ (1) καὶ ἱέρακι, καὶ ἀετῷ, καὶ εἴ τις ἄλλος τούτων ὠκύτερος ὄρνις. Οὗτοι παῖς ἐγὼ, καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος, καὶ αὐτοῦ τοῦ παντὸς χρόνου. Καί σε οἶδα νέμοντα πρωθήβην ἐν ἐκείνῳ τῷ ἕλει τὸ πλατὺ βουκόλιον, καὶ παρήμην σοι συρίττοντι πρὸς ταῖς φηγοῖς ἐκείναις, ἡνίκα ἤρας Ἀμαρυλλίδος· ἀλλά με οὐχ ἑώρας, καίτοι πλησίον μάλα τῇ κόρῃ παρεστῶτα. Σοὶ μὲν οὖν ἐκείνην ἔδωκα· καὶ ἤδη σοι παῖδες, ἀγαθοὶ βουκόλοι καὶ γεωργοί. Νῦν δὲ Δάφνιν ποιμαίνω καὶ Χλόην· καὶ ἡνίκα ἂν αὐτοὺς εἰς
68 ἓν συναγάγω (2) τὸ ἑωθινὸν, εἰς τὸν σὸν ἔρχομαι κῆπον, καὶ τέρπομαι τοῖς ἄνθεσι καὶ τοῖς φυτοῖς, κἂν ταῖς πηγαῖς ταύταις λούομαι. Διὰ τοῦτο καλὰ καὶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ φυτὰ, τοῖς ἐμοῖς λουτροῖς ἀρδόμενα (3). Ὅρα δὲ μή τί σοι τῶν φυτῶν κατακέκλασται, μή τις ὀπώρα τετρύγηται, μή τις ἄνθους ῥίζα πεπάτηται, μή τις πηγὴ

(1) Δ' ἐγώ ". AB, δυσθήρατος ἐγώ. — Πλάτων ἐν Εὐθύφρονι· πετόμενόν τινα διώκεις.

(2) Συναγάγω, AB.

(3) Ἀρδόμενα, — Ἰουνιὼρ ἐν ἐπιγράμματι·

Πηγαὶ δ' αὖ περὶ πέζαν ἀναβλύζουσι λοετρῶν,
παῖς ἐμὸς ἃς καίει σὺν πυρὶ νηχόμενος.

τετάρακται. Καὶ χαῖρε μόνος ἀνθρώπων ἐν γήρᾳ θεασάμενος τοῦτο τὸ παιδίον.

6. « Ταῦτα εἰπὼν, ἀνήλατο, καθάπερ ἀηδόνος νεοττὸς,
ἐπὶ τὰς μυῤῥίνας, καὶ κλάδον ἀμείβων ἐκ κλάδου, διὰ
τῶν φύλλων ἀνεῖρπεν εἰς ἄκρον. Εἶδον αὐτοῦ καὶ πτέ-
ρυγας ἐκ τῶν ὤμων, καὶ τοξάρια μεταξὺ τῶν (1) πτερύ-
γων καὶ τῶν ὤμων, καὶ οὐκέτι εἶδον οὔτε ταῦτα, οὔτε
αὐτόν. Εἰ δὲ μὴ μάτην ταύτας τὰς πολιὰς ἔφυσα, μηδὲ 59
γηράσας ματαιοτέρας τὰς φρένας ἐκτησάμην, Ἔρωτι, ὦ
παῖδες, κατέσπεισθε, καὶ Ἔρωτι ὑμῶν μέλει. »

7. Πάνυ ἐτέρφθησαν ὥσπερ μῦθον, οὐ λόγον, ἀκούοντες, καὶ ἐπυνθάνοντο τί ἐστί ποτε ὁ Ἔρως, πότερα παῖς, ἢ ὄρνις, καὶ τί δύναται. Πάλιν οὖν ὁ Φιλητᾶς ἔφη· « Θεός ἐστιν, ὦ παῖδες, ὁ Ἔρως, νέος καὶ καλὸς, καὶ πετόμενος. Διὰ τοῦτο καὶ νεότητι χαίρει, καὶ κάλλος (2) διώκει, καὶ τὰς ψυχὰς ἀναπτεροῖ (3). Δύναται δὲ τοσοῦτον, ὅσον οὐδὲ ὁ Ζεύς. Κρατεῖ μὲν στοιχείων, κρατεῖ δὲ ἄστρων· κρατεῖ

---

(1) Τῶν, AB.

(2) Καὶ κάλλος, AB.

(3) Ἀναπτεροῖ. — Πλάτων ἐν Φαίδρῳ·
Τὸν δ' ἤτοι θνητοὶ μὲν Ἔρωτα καλοῦσι ποτηνόν,
ἀθάνατοι δὲ Πτέρωτα διὰ πτερόφοιτον ἀνάγκην.

δὲ τῶν ὁμοίων θεῶν· οὐδὲ ὑμεῖς τοσοῦτον τῶν αἰγῶν καὶ τῶν προβάτων. Τὰ ἄνθη πάντα, Ἔρωτος ἔργα· τὰ φυτὰ ταῦτα, τούτου ποιήματα. Διὰ τοῦτον καὶ ποταμοὶ ῥέουσι,
60 καὶ ἄνεμοι πνέουσιν. Ἔγνων δὲ ἐγὼ καὶ ταῦρον ἐρασθέντα, καὶ ὡς οἴστρῳ πληγεὶς ἐμυκᾶτο· καὶ τράγον φιλήσαντα αἶγα, καὶ ἠκολούθει πανταχοῦ. Αὐτὸς μὲν γὰρ ἤμην [1] νέος, καὶ ἠράσθην Ἀμαρυλλίδος· καὶ οὔτε τροφῆς ἐμεμνήμην, οὔτε ποτὸν προσεφερόμην, οὔτε ὕπνον ᾑρούμην. Ἤλγουν τὴν ψυχὴν, τὴν καρδίαν ἐπαλλόμην, τὸ σῶμα ἐψυχόμην· ἐβόων ὡς παιόμενος, ἐσιώπων ὡς νεκρούμενος, εἰς ποταμοὺς ἐνέβαινον ὡς καόμενος. Ἐκάλουν τὸν Πᾶνα βοηθὸν, ὡς καὶ αὐτὸν τῆς Πίτυος ἐρασθέντα· ἐπῄνουν τὴν Ἠχὼ, τὸ Ἀμαρυλλίδος ὄνομα μετ' ἐμὲ καλοῦσαν· κατέκλων τὰς σύριγγας, ὅτι μοι τὰς μὲν βοῦς ἔθελγον, Ἀμαρυλλίδα δὲ οὐκ ἦγον. Ἔρωτος γὰρ οὐδὲν φάρμακον, οὐ πινόμενον, οὐκ ἐσθιόμενον, οὐκ ἐν ᾠδαῖς λαλούμενον, ὅτι μὴ φίλημα, καὶ περιβολὴ, καὶ συγκατακλιθῆναι γυμνοῖς σώμασι. »

61 8. Φιλητᾶς μὲν τοσαῦτα [2] παιδεύσας αὐτοὺς, ἀπαλ-

(1) Ἤμην, B. A, ἦν.

(2) Μὲν τοσαῦτα, AB.

λάττεται, τυρούς τινας παρ' αὐτῶν καὶ ἔριφον ἤδη κεράστην λαβών. Οἱ δὲ μόνοι καταλειφθέντες, καὶ τότε πρῶτον ἀκούσαντες τὸ ἔρωτος ὄνομα, τάς τε ψυχὰς συνεστάλησαν ὑπὸ λύπης (1), καὶ νύκτωρ, ἐπανελθόντες (2) εἰς τὰς ἐπαύλεις, παρέβαλλον οἷς ἤκουσαν τὰ αὐτῶν. « Ἀλγοῦσιν οἱ ἐρῶντες· καὶ ἡμεῖς ἀλγοῦμεν. Τροφῆς ἀμελοῦσιν· ἠμελήκαμεν ὁμοίως (3). Καθεύδειν οὐ δύνανται· τοῦτο μέν γε νῦν (4) πάσχομεν καὶ ἡμεῖς. Κάεσθαι δοκοῦσι· καὶ παρ' ἡμῖν τὸ πῦρ. Ἐπιθυμοῦσιν ἀλλήλους ὁρᾶν· διὰ τοῦτο θᾶττον εὐχόμεθα γενέσθαι τὴν ἡμέραν. Σχεδὸν
τοῦτό ἐστιν ὁ ἔρως· καὶ ἐρῶμεν ἀλλήλων (5), οὐκ εἰδότες. 62
Εἰ δὲ (6) τοῦτο μέν ἐστιν ὁ ἔρως, ἐγὼ δὲ ὁ ἐρώμενος, τί οὖν ταῦτα ἀλγοῦμεν; τί δὲ ἀλλήλους ζητοῦμεν; ἀληθῆ πάντα εἶπεν ὁ Φιλητᾶς. Τὸ ἐκ τοῦ κήπου παιδίον ὤφθη καὶ τοῖς πατράσιν ἡμῶν ὄναρ ἐκεῖνο, καὶ νέμειν ἡμᾶς

---

(1) Λύπης". AB, λύττης.

(2) N. ἐπανελθόντες". AB, ἐπανελθόντες νύκτωρ.

(3) Ὁμοίως". B, ἀλγοῦσιν οἱ ἔρωτες καὶ ἡμεῖς, ἀμελοῦσιν ἵν' ἠμελήκαμεν, ἠμελήκαμεν ὁμοίως, καθεύθειν, κ. τ. ἑ. A, ἀλγοῦσιν οἱ ἐρῶντες καὶ ἡμεῖς, ἀμελοῦσιν ἵν' ἠμελήκαμεν, καθεύδειν, κ. τ. ἑ.

(4) Γε νῦν". B, τοῦτο μὲν καὶ νῦν πάσχομεν καὶ ἡμεῖς. A, τοῦτο μὲν καὶ νῦν πάσχομεν ἡμεῖς.

(5) Ἀλλήλων, AB.

(6) Εἰ δὲ τοῦτο". AB, εἰ τοῦτο μέν.

τὰς ἀγέλας ἐκέλευσε. Πῶς ἄν τις αὐτὸ λάβοι; μικρόν ἐστι, καὶ φεύξεται. Καὶ πῶς ἄν τις αὐτὸ φύγοι; πτερὰ ἔχει, καὶ καταλήψεται. Ἐπὶ τὰς Νύμφας δεῖ βοηθοὺς καταφυγεῖν. Ἀλλ' οὐδὲ Φιλητᾶν ὁ Πὰν ὠφέλησεν Ἀμαρυλλίδος ἐρῶντα. Ὅσα εἶπεν ἄρα φάρμακα, ταῦτα ζητητέον (1). Φίλημα, καὶ περιβολὴν (2), καὶ κεῖσθαι γυμνοὺς χαμαί. Κρύος μὲν, ἀλλὰ καρτερήσομεν δεύτεροι (3) μετὰ Φιλητᾶν. »

63 9. Τοῦτο αὐτοῖς γίνεται νυκτερινὸν παιδευτήριον. Καὶ ἀγαγόντες τῆς ἐπιούσης ἡμέρας τὰς ἀγέλας εἰς νομὴν, ἐφίλησαν μὲν ἀλλήλους ἰδόντες, ὃ μήπω πρότερον ἐποίησαν, καὶ (4) περιέβαλον τὰς χεῖρας ἐπαλλάξαντες· τὸ δὲ τρίτον ὤκνουν φάρμακον, ἀποδυθέντας (5) κατακλιθῆναι· θρασύτερον γὰρ οὐ μόνον παρθένων, ἀλλὰ καὶ νέων αἰπόλων (6). Πάλιν οὖν νὺξ ἀγρυπνίαν (7) ἔχουσα

---

(1) Ζητητέον, A. B, ζητητέα.

(2) Περιβολὴν, A. B, περιπλοκήν.

(3) K. δεύτεροι*. A, μαρτυρήσομεν δεύτεροι. B, μαρτυρήσομεν δεύτερον.

(4) Περιέβαλον*. B, περιέβαλλον. A, περιέλαβον.

(5) Ἀποδυθέντας *. AB, ἀποδυθέντες.

(6) Αἰπόλων, AB. Γραπτέον δοκεῖ· θρασύτερον γὰρ οὐ μόνον ἢ παρθένου, ἀλλὰ καὶ νέου αἰπόλου.

(7) Νὺξ ἀγρυπνίαν. A, πάλιν οὖν ἐξαγρυπνίαν ἔχουσα καὶ ἔννοιαν

καὶ ἔννοιαν τῶν γεγενημένων, καὶ κατάμεμψιν τῶν παραλελειμμένων. « Κατεφιλήσαμεν (1), καὶ οὐδὲν ὄφελος· οἱ περιεβάλομεν, καὶ οὐδὲν πλέον ἔσχον (2). Τὸ οὖν κατακλιθῆναι, μόνον φάρμακον ἔρωτος· πειρατέον καὶ τούτου· πάντως ἐν αὐτῷ τι κρεῖττον ἔσται φιλήματος. »

10. Ἐπὶ τούτοις τοῖς λογισμοῖς, οἷον εἰκὸς, καὶ ὀνείρατα ἑώρων ἐρωτικὰ, τὰ φιλήματα, τὰς περιβολάς· καὶ ὅσα δὲ μεθ' ἡμέραν οὐκ ἔπραξαν, ταῦτα ὄναρ ἔπραξαν, γυμνοὶ μετ' ἀλλήλων ἔκειντο. Ἐνθεώτεροι δὴ (3) κατὰ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν ἀνέστησαν, καὶ ῥοίζῳ τὰς ἀγέλας κατήλαυνον, ἐπειγόμενοι πρὸς (4) τὰ φιλήματα· καὶ ἰδόντες ἀλλήλους, ἅμα μειδιάματι κατέδραμον. Τὰ μὲν οὖν φιλήματα ἐγένετο, καὶ ἡ περιβολὴ τῶν χειρῶν ἠκο-

---

τῶν γεγενημένων καὶ κατάπεμψις τ. π. B, πάλιν οὖν ἀγρυπνίαν ἔχουσα καὶ ἔννοια καὶ κατάμεμψις. — Γράφεται δὲ ἔξω στίχου· νύξ.

(1) Κατεφιλήσαμεν". A, καὶ ἐφίλησαν. B, ἐφιλήσαμεν. — Ὅτι ἐξαίφνης διηγούμενος ὁ συγγραφεὺς εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἀντιμεθίσταται, καὶ οὕτως ἡ μίμησις ἐπὶ τὰ τῆς φύσεως ἔργα φέρεται. Ἐψύχετο δ' ἂν, εἰ παρενετίθει· τοιαῦτά τινα ἔλεγον ὁ Δάφνις καὶ ἡ Χλόη. Οὐκ ἄλλως ὁ Ἑκαταῖος παρὰ Λογγίνῳ· Κῆϋξ δὲ ταῦτα δεινὰ ποιούμενος, αὐτίκα ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἐκχωρεῖν· οὐ γὰρ ἡμῖν δυνατός εἰμι ἀρήγειν.

(2) Ἔσχον". Προσώπων ἐνάλλαξις, ὡς καὶ ἐν τοῖσδε ἄνω· καὶ ἐρῶμεν, ἐγὼ δὲ ὁ ἐρώμενος. AB, σχεδόν.

(3) Δή, B. A, δέ.

(4) Πρός, A. B, κατά.

λούθησε· τὸ δὲ τρίτον φάρμακον ἐβράδυνε, μήτε τοῦ Δάφνιδος τολμῶντος εἰπεῖν, μήτε τῆς Χλόης βουλομένης κατάρχεσθαι, ἔστε τύχη καὶ τοῦτο ἔπραξαν.

11. Καθέζοντο ὑπὸ στέλεχος (1) δρυὸς πλησίον ἀλλήλων· καὶ γευσάμενοι τῆς ἐν φιλήματι τέρψεως, ἀπλήστως ἐνεφοροῦντο τῆς ἡδονῆς. Ἦσαν δὲ καὶ χειρῶν περιβολαὶ, θλίψιν τοῖς στόμασι (2) παρέχουσαι. Κατὰ τὴν τῶν χειρῶν προσβολὴν (3) βιαιότερόν τι (4) τοῦ Δάφνιδος ἐπισπασαμένου, κλίνεταί πως ἐπὶ πλευρὰν ἡ Χλόη· κἀκεῖνος δὲ συγκατακλίνεται τῷ φιλήματι ἀκολουθῶν. Καὶ γνωρίσαντες τῶν ὀνείρων τὴν εἰκόνα, κατέκειντο πολὺν χρόνον ὥσπερ συνδεδεμένοι. Εἰδότες δὲ τῶν ἐντεῦθεν οὐδὲν, καὶ νομίσαντες τοῦτο εἶναι πέρας ἐρωτικῆς (5) ἀπολαύσεως, μάτην τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας δαπανήσαντες, διελύθησαν, καὶ τὰς ἀγέλας ἀπήλαυνον, τὴν νύκτα μισοῦντες. Ἴσως δὲ ἄν τι καὶ (6) τῶν ἀληθῶν ἔπραξαν, εἰ

(1) Ὑπὸ στέλεχος". A, καθεζόμενοι στελέχους. B, καθέζονται στελέχους.

(2) Στόμασι, AB.

(3) Προσβολήν, AB.

(4) Τι". B, δή. A, δέ.

(5) Ἐρωτικῆς ἀπολαύσεως, AB.

(6) Ἴσως δέ". A, ἴσως ἄν τι καὶ τῶν ἀληθῶν ἔπραξαν. B, ἴσως δὲ καὶ

μὴ θόρυβος τοιόσδε πᾶσαν τὴν ἀγροικίαν ἐκείνην κατέ- 66
λαβε.

12. Νέοι Μηθυμναῖοι πλούσιοι, διαθέσθαι τὸν τρυγητὸν ἐν ξενικῇ τέρψει θελήσαντες, ναῦν μικρὰν καθελκύσαντες, καὶ οἰκέτας προσκώπους καθίσαντες, τοὺς Μιτυληναίων ἀγροὺς περιέπλεον, ὅσοι θαλάσσης πλησίον. Εὐλίμενός τε γὰρ ἡ παραλία, καὶ οἰκήσεσιν ἠσκημένη πολυτελῶς. Καὶ λουτρὰ συνεχῆ, παράδεισοί τε καὶ ἄλση· τὰ μὲν φύσεως ἔργα, τὰ δὲ ἀνθρώπων τέχνη (1)· πάντα ἐνηβῆσαι (2) καλά. Παραπλέοντες (3) δὲ καὶ ἐνορμιζόμενοι, κακὸν μὲν ἐποίουν οὐδὲν, τέρψεις δὲ ποικίλας ἐτέρποντο· ποτὲ μὲν ἀγκίστροις καλάμων ἀπηρτημένοις ἐκ λίνου λεπτοῦ, πετραίους ἰχθῦς ἁλιεύοντες ἐκ πέτρας ἁλιτενοῦς· ποτὲ δὲ κυσὶ καὶ δικτύοις λαγωοὺς φεύγοντας τὸν ἐν ταῖς ἀμπέλοις θόρυβον, λαμβάνοντες. Ἤδη δὲ καὶ 67

τῶν ἀληθῶν τι ἔπ. — Ἴδε ἄνω, σ. 43, στ. 6. [Ἴσως δὲ ἄν τι καί, ὀρθῶς γε. Ἀδελφὰ τούτοις ἐστὶ τάδε Λουκιανοῦ ἐν Ἀλεξάνδρῳ· φιλήματα ἐγίγνετο καὶ περιπλοκαί. Εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δᾷδες, τάχ' ἄν τι καὶ τῶν ὑπὸ κόλπου ἐγένετο. Ἅπερ ἀμφότερος ἔοικε τῶν τινὸς παλαιῶν ὑφελέσθαι. Σ. 191.]

(1) Τέχνη, Β. Α, τέχναι.

(2) Ἐνηβῆσαι". Α, ἐνδῆσαι. Β, ἐνηκῆσαι.

(3) Παραπλέοντες, ΑΒ.

ὀρνίθων ἄγρας ἐμέλησεν αὐτοῖς, καὶ ἔλαβον βρόχοις χῆνας ἀγρίους, καὶ νήττας, καὶ ὠτίδας· ὥστε ἡ (1) τέρψις αὐτοῖς καὶ τραπέζης ὠφέλειαν παρεῖχεν. Εἰ δέ τινος προσέδει, παρὰ τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐλάμβανον, περιττοτέρους τῆς ἀξίας ὀβολοὺς καταβάλλοντες. Ἔδει δὲ μόνον ἄρτου, καὶ οἴνου, καὶ στέγης· οὐ γὰρ ἀσφαλὲς ἐδόκει, μετοπωρινῆς ὥρας ἐνεστώσης (2), ἐνθαλαττεύειν· ὥστε καὶ τὴν ναῦν ἀνεῖλκον ἐπὶ τὴν γῆν, νύκτα χειμέριον δεδοικότες.

13. Τῶν δέ (3) τις ἀγροίκων, ἐς ἀνολκὴν λίθου θλίβοντος τὰ πατηθέντα βοτρύδια χρήζων σχοίνου, τῆς πρότερον ῥαγείσης, κρύφα ἐπὶ τὴν θάλατταν ἐλθὼν, ἀφρουρήτῳ τῇ νηῒ προσελθὼν, τὸ πεῖσμα ἐκλύσας, οἴκαδε κομίσας, ἐς ὅ τι ἔχρηζεν, ἐχρήσατο. Ἕωθεν οὖν οἱ Μηθυμναῖοι νεανίσκοι ζήτησιν ἐποιοῦντο τοῦ πείσματος, καὶ,
68 ὡμολόγει γὰρ οὐδεὶς τὴν κλοπὴν, ὀλίγα μεμψάμενοι (4) τοὺς ξενοδόκους, παρέπλεον· καὶ στάδια (5) τριάκοντα

(1) Ὥστε ἡ, AB.

(2) Ἐνεστώσης, AB.

(3) Δέ ". AB, δή.

(4) Μεμψάμενοι, AB.

(5) Στάδια. A, σταδίοις. B, σταδίους. [Στάδια. Γραπτέον, σταδίους, ὡς ἐν τῷ B. Ἴδε, σελ. 80, στ. 16, σελ. 97, στ. 19. Σ. 191.]

παρελάσαντες, προσορμίζονται τοῖς ἀγροῖς, ἐν οἷς ᾤκουν ἡ Χλόη καὶ ὁ Δάφνις· ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς καλὸν εἶναι τὸ πεδίον ἐς θήραν λαγωῶν. Σχοῖνον μὲν οὖν οὐκ εἶχον ὥστε ἐκδήσασθαι πεῖσμα· λύγον δὲ χλωρὰν μακρὰν στρέψαντες ὡς σχοῖνον, ταύτῃ τὴν ναῦν ἐκ τῆς πρύμνης ἄκρας εἰς τὴν γῆν ἔδησαν. Ἔπειτα τοὺς κύνας ἀφέντες ῥινηλατεῖν ἐν ταῖς εὐκαίροις φαινομέναις τῶν ὁδῶν, ἐλινοστάτουν. Οἱ μὲν δὴ κύνες ἅμα ὑλακῇ διαθέοντες, ἐφόβησαν τὰς αἶγας· αἱ δὲ, τὰ ὀρεινὰ καταλιποῦσαι, μᾶλλόν τι πρὸς τὴν θάλατταν ὥρμησαν. Ἔχουσαι δὲ οὐδὲν ἐν ψάμμῳ τρώξιμον, ἐλθοῦσαι πρὸς τὴν ναῦν αἱ θρασύτεραι αὐτῶν, τὴν λύγον τὴν χλωρὰν, ᾗ δέδετο ἡ ναῦς, ἀπέφαγον (1).

14. Ἦν δέ τι καὶ κλυδώνιον ἐν τῇ θαλάττῃ, κινηθέν- 69 τος ἀπὸ τῶν ὀρῶν πνεύματος. Ταχὺ δὴ μάλα λυθεῖσαν αὐτὴν ὑπήνεγκεν ἡ παλίῤῥοια τοῦ κύματος, καὶ ἐς τὸ πέλαγος μετέωρον ἔφερεν. Αἰσθήσεως δὲ (2) τοῖς Μηθυμναίοις γενομένης, οἱ μὲν, ἐπὶ τὴν θάλασσαν (3) ἔθεον, οἱ δὲ, τοὺς κύνας συνέλεγον. Ἐβόων δὲ πάντες, ὡς πάντας τοὺς ἐκ τῶν πλησίον ἀγρῶν ἀκούσαντας συνελθεῖν.

(1) Ἀπέφαγον. Ἴσως· ἀπέτραγον.

(2) Δέ". AB, δή.

(3) Τὴν θάλασσαν, AB.

Ἀλλ' ἦν οὐδὲν ὄφελος· τοῦ γὰρ πνεύματος ἀκμάζοντος, ἀσχέτῳ τάχει κατὰ ῥοῦν ἡ ναῦς ἐφέρετο. Οἱ δ' οὖν οὐκ ὀλίγων κτημάτων οἱ Μηθυμναῖοι [1] στερόμενοι, ἐζήτουν τὸν νέμοντα τὰς αἶγας· καὶ εὑρόντες τὸν Δάφνιν, ἔπαιον, ἀπέδυον. Εἷς δέ τις καὶ κυνόδεσμον ἀράμενος, περιῆγε τὰς χεῖρας, ὡς δήσων. Ὁ δὲ ἐβόα τε παιόμενος, καὶ ἱκέτευε τοὺς ἀγροίκους, καὶ πρώτους τε τὸν [2] Λάμωνα καὶ τὸν Δρύαντα βοηθοὺς ἐπεκαλεῖτο. Οἱ δὲ ἀντείχοντο σκληροὶ [3] γέροντες, καὶ χεῖρας ἐκ γεωργικῶν ἔργων ἰσχυρὰς ἔχοντες· καὶ ἠξίουν δικαιολογήσασθαι περὶ τῶν γεγενημένων.

15. Ταῦτα δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀξιούντων, δικαστὴν καθίζουσι Φιλητᾶν τὸν βουκόλον· πρεσβύτατός τε γὰρ ἦν τῶν παρόντων, καὶ κλέος εἶχεν ἐν τοῖς κωμήταις δικαιοσύνης περιττῆς. Πρῶτοι δὲ κατηγόρουν οἱ Μηθυμναῖοι σαφῆ καὶ σύντομα, βουκόλον ἔχοντες δικαστήν· « Ἤλθομεν εἰς τούτους τοὺς ἀγρούς, θηράσαι θέλοντες. Τὴν μὲν οὖν ναῦν λύγῳ χλωρᾷ δήσαντες, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς κατελίπομεν· αὐτοὶ δὲ διὰ τῶν κυνῶν ζήτησιν ἐποιού-

(1) Οἱ Μηθυμναῖοι, AB.

(2) Τε τόν, AB.

(3) Σκληροί, B. A. σκηροί.

μεθα θηρίων. Ἐν τούτῳ πρὸς τὴν θάλατταν αἱ αἶγες τούτου κατελθοῦσαι, τήν τε λύγον κατεσθίουσι, καὶ τὴν ναῦν ἀπολύουσιν. Εἶδες αὐτὴν ἐν τῇ θαλάττῃ φερομένην, πόσων οἴει μεστὴν ἀγαθῶν; Οἷα μὲν ἐσθὴς ([1]) ἀπόλωλεν. Οἷος δὲ κόσμος κυνῶν. Ὅσον δὲ ἀργύριον. Τοὺς ἀγροὺς ἄν τις 71 τούτους ([2]), ἐκεῖνα ἔχων, ὠνήσαιτο ([3]). Ἀνθ' ὧν ἀξιοῦμεν ἄγειν τοῦτον, πονηρὸν ὄντα αἰπόλον, ὃς ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἰὼν νέμει ([4]) τὰς αἶγας ὡς ναύτης. »

16. Τοσαῦτα ([5]) οἱ Μηθυμναῖοι κατηγόρησαν. Ὁ δὲ Δάφνις διέκειτο μὲν κακῶς ὑπὸ τῶν πληγῶν, Χλόην δὲ ὁρῶν παροῦσαν, πάντων κατεφρόνει, καὶ ὧδε εἶπεν· « Ἐγὼ νέμω τὰς αἶγας καλῶς. Οὐδέποτε ᾐτιάσατο κωμήτης οὐδὲ εἷς, ὡς ἢ κῆπον αἲξ ἐμὴ κατεβοσκήσατο, ἢ ἄμπελον βλαστάνουσαν κατέκλασεν· οὗτοι δέ εἰσι κυνηγέται πονηροί, καὶ κύνας ἔχουσι κακῶς πεπαιδευμένους, οἵτινες τρέχοντες ([6]) πολλὰ, καὶ ὑλακτοῦντες σκληρὰ,

---

(1) Ἐσθής, AB.

(2) Τούτους, A. B, τούτων.

(3) Ὠνήσαιτο, A. B, ὠνήσατο.

(4) Ἰών". A, ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἰδὼν τὰς αἶγας. B, ἐπὶ τῆς θ. νέμει τ. αἶ.

(5) Τοσαῦτα, A. B. τοιαῦτα.

(6) Τρέχοντες, AB.

κατεδίωξαν αὐτὰς ἐκ τῶν ὀρῶν καὶ τῶν πεδίων ἐπὶ τὴν θάλασσαν ὥσπερ λύκοι. Ἀλλὰ ἀπέφαγον τὴν λύγον· οὐ
72 γὰρ εἶχον ἐν ψάμμῳ πόαν, ἢ κόμαρον, ἢ θύμον. Ἀλλὰ ἀπώλετο ἡ ναῦς ὑπὸ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς θαλάττης. Ταῦτα χειμῶνος, οὐκ αἰγῶν, ἔστιν ἔργα. Ἀλλὰ ἐσθὴς ἐνέκειτο καὶ ἄργυρος. Καὶ τίς πιστεύσει νοῦν ἔχων, ὅτι τοσαῦτα φέρουσα ναῦς, πεῖσμα εἶχε λύγον; »

17. Τούτοις ἐπεδάκρυσεν ὁ Δάφνις, καὶ εἰς οἶκτον ὑπηγάγετο τοὺς ἀγροίκους πολύν· ὥστε ὁ Φιλητᾶς, ὁ δικαστὴς, ὤμνυε Πᾶνα καὶ Νύμφας, μηδὲν ἀδικεῖν Δάφνιν, ἀλλὰ μηδὲ τὰς αἶγας· τὴν δὲ θάλατταν καὶ τὸν ἄνεμον, ὧν ἄλλους εἶναι δικαστάς. Οὐκ ἔπειθε ταῦτα Φιλητᾶς Μηθυμναίους (1) λέγων· ἀλλ' ὑπ' ὀργῆς ὁρμήσαντες, ἦγον τὸν Δάφνιν πάλιν, καὶ συνδεῖν ἤθελον. Ἐνταῦθα οἱ κωμῆται ταραχθέντες, ἐπιπηδῶσιν αὐτοῖς ὡσεὶ ψᾶρες, ἢ κολοιοί· καὶ ταχὺ μὲν ἀφαιροῦνται τὸν Δάφνιν ἤδη καὶ αὐτὸν μαχόμενον· ταχὺ δὲ ξύλοις παίοντες, ἐκείνους εἰς φυγὴν ἔτρεψαν· ἀπέστησαν δὲ οὐ πρότερον, ἔστε
73 τῶν ὅρων (2) αὐτοὺς ἐξήλασαν ἐς ἄλλους ἀγρούς.

---

(1) Μηθυμναίους *. AB. Μηθυμναίοις.
(2) Ὅρων. AB.

18. Διωκόντων δὴ (1) τοὺς Μηθυμναίους ἐκείνων, ἡ Χλόη κατὰ πολλὴν ἡσυχίαν ἄγει πρὸς τὰς Νύμφας τὸν Δάφνιν, καὶ ἀπονίπτει τε τὸ πρόσωπον ἡμαγμένον ἐκ τῶν ῥινῶν ῥαγεισῶν ὑπὸ πληγῆς τινος, κἀκ (2) τῆς πήρας προκομίσασα ζυμήτου μέρος καὶ τυροῦ τμῆμά τι, δίδωσι φαγεῖν, τό τε (3) μάλιστα ἀνακτησόμενον αὐτὸν, φίλημα ἐφίλησε μελιτῶδες ἁπαλοῖς τοῖς χείλεσι.

19. Τότε μὲν δὴ παρὰ τοσοῦτον Δάφνις ἦλθε κακοῦ. Τὸ δὲ πρᾶγμα οὐ ταύτῃ πέπαυτο· ἀλλ' ἐλθόντες οἱ Μηθυμναῖοι μόλις εἰς τὴν ἑαυτῶν, ὁδοιπόροι μὲν ἀντὶ ναυτῶν, τραυματίαι δὲ ἀντὶ τρυφώντων, ἐκκλησίαν τε συνήγαγον τῶν πολιτῶν, καὶ ἱκετηρίας θέντες, ἱκέτευον τιμωρίας ἀξιωθῆναι· τῶν μὲν ἀληθῶν λέγοντες οὐδὲ ἓν, μὴ καὶ προσκαταγέλαστοι γένοιντο, τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες ὑπὸ ποιμένων· κατηγοροῦντες δὲ Μιτυληναίων, 74
ὡς τὴν ναῦν ἀφελομένων καὶ τὰ χρήματα διαρπασάντων (4) πολέμου νόμῳ. Οἱ δὲ πιστεύοντες διὰ τὰ τραύματα, καὶ νεανίσκοις τῶν πρώτων οἰκιῶν παρ' αὐτοῖς

(1) Δή, AB,
(2) Κἀκ *. AB, καί.
(3) Τό τε **. AB, τότε μάλιστα ἀνακτησαμένη.
(4) Διαρπασάντων, AB.

τιμωρῆσαι δίκαιον νομίζοντες, Μιτυληναίοις μὲν πόλεμον ἀκήρυκτον ἐψηφίσαντο, τὸν δὲ στρατηγὸν ἐκέλευσαν, δέκα ναῦς καθελκύσαντα, κακουργεῖν αὐτῶν τὴν παραλίαν· πλησίον γὰρ χειμῶνος ὄντος, οὐκ ἦν ἀσφαλὲς (1) μείζονα στόλον πιστεύειν τῇ θαλάττῃ.

20. Ὁ δὲ εὐθὺς τῆς ἐπιούσης ἀναγόμενος αὐτερέταις στρατιώταις, ἐπέπλει τοῖς παραθαλαττίοις τῶν Μιτυληναίων ἀγροῖς. Καὶ πολλὰ μὲν ἥρπαζε ποίμνια, πολὺν δὲ σῖτον καὶ οἶνον, ἄρτι πεπαυμένου τοῦ τρυγητοῦ, καὶ ἀνθρώπους δὲ οὐκ ὀλίγους, ὅσοι τούτων ἐγράται. Ἐπέπλευσε καὶ τοῖς τῆς Χλόης ἀγροῖς καὶ τοῦ Δάφνιδος· καὶ ἀπόβασιν ὀξεῖαν θέμενος, λείαν ἤλαυνε τὰ ἐν ποσίν. Ὁ μὲν Δάφνις οὐκ ἔνεμε τὰς αἶγας, ἀλλὰ ἐς τὴν ὕλην ἀνελθὼν, φυλλάδα χλωρὰν ἔκοπτεν, ὡς ἔχοι τοῦ (2) χειμῶνος παρέχειν τοῖς ἐρίφοις τροφήν· ὥστε ἄνωθεν θεασάμενος τὴν καταδρομὴν, ἐνέκρυψεν ἑαυτὸν στελέχει κοίλῳ (3) ξηρᾶς ὀξύης. Ἡ δὲ Χλόη παρῆν ταῖς ἀγέλαις· καὶ διωκομένη καταφεύγει (4) πρὸς τὰς Νύμφας ἱκέτις, καὶ ἐδεῖτο φεί-

(1) Ἦν ἀσφαλές, AB.
(2) Ὡς ἔχοι τοῦ, AB.
(3) Κοίλῳ *. AB, ξύλῳ.
(4) Καταφεύγει, AB.

σασθαι καὶ ὧν ἔνεμε, καὶ αὐτῆς, διὰ τὰς θεάς. Ἀλλ' ἦν οὐδὲν ὄφελος· οἱ γὰρ Μηθυμναῖοι πολλὰ τῶν ἀγαλμάτων κατακερτομήσαντες, καὶ τὰς ἀγέλας ἤλασαν, κἀκείνην ἤγαγον ὥσπερ αἶγα ἢ πρόβατον, παίοντες λύγοις.

21. Ἔχοντες δὲ ἤδη τὰς ναῦς παντοδαπῆς ἁρπαγῆς μεστὰς, οὐκέτ' ἐγίγνωσκον περαιτέρω πλεῖν, ἀλλὰ τὸν οἴκαδε πλοῦν ἐποιοῦντο, καὶ τὸν χειμῶνα καὶ τοὺς πολεμίους δεδιότες. Οἱ μὲν οὖν ἀπέπλεον εἰρεσίᾳ προσταλαιπωροῦντες (1)· ἄνεμος γὰρ οὐκ ἦν· ὁ δὲ Δάφνις, ἡσυχίας γενομένης, ἐλθὼν εἰς τὸ πεδίον ἔνθα ἔνεμον, καὶ μήτε τὰς αἶγας ἰδὼν, μήτε τὰ πρόβατα καταλαβὼν, μήτε Χλόην εὑρὼν, ἀλλὰ ἐρημίαν πολλὴν, καὶ τὴν σύριγγα ἐῤῥιμμένην, ᾗ συνήθως ἐτέρπετο ἡ Χλόη, μέγα βοῶν καὶ ἐλεεινὸν κωκύων, ποτὲ μὲν πρὸς τὴν φηγὸν ἔτρεχεν ἔνθα ἐκαθέζοντο· ποτὲ δὲ ἐπὶ τὴν θάλασσαν, ὡς ὀψόμενος αὐτήν· ποτὲ δὲ ἐπὶ τὰς Νύμφας, ἐφ' ἃς ἑλκομένη κατέφυγεν. Ἐνταῦθα καὶ ἔῤῥιψεν ἑαυτὸν χαμαὶ, καὶ ταῖς Νύμφαις, ὡς προδούσαις, κατεμέμφετο·

22. « Ἀφ' ὑμῶν ἡρπάσθη Χλόη, καὶ τοῦτο ἰδεῖν ὑμεῖς ὑπεμείνατε; ἡ τοὺς στεφάνους ὑμῖν πλέκουσα, ἡ σπέν-

(1) Προσταλαιπωροῦντες, AB.

δουσα τοῦ πρώτου γάλακτος, ἧς καὶ ἡ σύριγξ ἥδε ἀνά-
θημα; Αἶγα μὲν οὐδὲ μίαν μοι λύκος ἥρπασε, πολέμιοι
δὲ τὴν ἀγέλην, καὶ τὴν συννέμουσαν. Καὶ τὰς μὲν αἶγας
77 ἀποδέρουσι, καὶ τὰ πρόβατα καταθύουσι (1)· Χλόη δὲ
πόλιν λοιπὸν οἰκήσει. Ποίοις ὄμμασιν (2) ἄπειμι παρὰ
τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, ἄνευ τῶν αἰγῶν, ἄνευ
Χλόης, λιπεργάτης (3) ἐσόμενος; ἔχω γὰρ νέμειν ἔτι
οὐδέν. Ἐνταῦθα περιμενῶ κείμενος (4) ἢ θάνατον, ἢ πό-
λεμον δεύτερον. Ἆρα καὶ σὺ, Χλόη, τοιαῦτα πάσχεις;
ἆρα μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε,
κἀμοῦ; ἢ παραμυθοῦνταί σε τὰ πρόβατα καὶ αἱ αἶγες
αἰχμάλωτοι μετὰ σοῦ γενόμεναι; »

23. Τοιαῦτα (5) λέγοντα αὐτὸν, ἐκ τῶν δακρύων καὶ τῆς λύπης ὕπνος βαθὺς καταλαμβάνει· καὶ αὐτῷ αἱ

---

(1) Καταθύουσι. Ἴσως· καταθύσουσι.

(2) Ὄμμασιν ". AB, ποσίν.

(3) Λιπεργάτης, AB. [Λιπεργάτης ἐσόμενος. Ἀνάγνωθι, λοιπὸν ἐργάτης ἐσόμενος. Κεῖται παρὰ τοῖς δοκίμοις ἐργάτης, ἀντὶ τοῦ γεωργὸς καταφρονητικῶς. Αὐτίκα Λουκιανὸς ἐν τοῖς ἑταιρῶν διαλόγοις, τὸν ἐργάτην ἐκεῖνον κινάβρας ἀπόζοντα· τὸ δὲ λοιπὸν δὶς ἐφεξῆς, ὡς καὶ σελ. 168, 6, νῦν . . , νῦν. Σ. 191.]

(4) Κείμενος. — Θεόκριτος·

Κεισεῦμαι δὲ πεσὼν καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδοντι.

(5) Τοιαῦτα, AB.

τρεῖς ἐφίστανται Νύμφαι, μεγάλαι γυναῖκες καὶ καλαί, ἡμίγυμνοι καὶ ἀνυπόδητοι, τὰς κόμας λελυμέναι, καὶ τοῖς ἀγάλμασιν ὅμοιαι. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐῴκεσαν 78
ἐλεοῦσαι τὸν Δάφνιν· ἔπειτα ἡ πρεσβυτάτη (1) λέγει ἐπιῤῥωννύουσα· «Μηδὲν ἡμᾶς μέμφου, Δάφνι· Χλόης γὰρ ἡμῖν μᾶλλον ἢ σοὶ μέλει. Ἡμεῖς τοι καὶ παιδίον οὖσαν αὐτὴν ἠλεήσαμεν, καὶ ἐν τῷδε τῷ ἄντρῳ κειμένην αὐτὴν ἀνεθρέψαμεν. Ἐκείνη πεδίοις (2) κοινὸν οὐδὲν καὶ τοῖς προβατίοις τοῦ Λάμωνος. Καὶ νῦν δὲ ἡμῖν πεφρόντισται τὸ κατ' ἐκείνην· ὡς μήτε εἰς τὴν Μήθυμναν κομισθεῖσα δουλεύοι, μήτε μέρος γένοιτο λείας πολεμικῆς. Καὶ τὸν Πᾶνα ἐκεῖνον, τὸν ὑπὸ τῇ πίτυϊ ἱδρυμένον, ὃν ὑμεῖς οὐδέποτε οὐδὲ ἄνθεσιν ἐτιμήσατε, τούτου (3) ἐδεήθημεν ἐπίκουρον γενέσθαι Χλόης· συνήθης γὰρ στρατοπέδοις μᾶλλον ἡμῶν, καὶ πολλοὺς ἤδη πολέμους ἐπολέμησε τὴν ἀγροι- 79
κίαν καταλιπών· καὶ ἄπεισι τοῖς Μηθυμναίοις οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος. Κάμνε δὲ μηδέν, ἀλλὰ ἀναστὰς ὄφθητι Λάμωνι

(1) Πρεσβυτάτη. — Πλάτων ἐν Φαίδρῳ· ἡ πρεσβυτάτη τῶν Μουσῶν Κλειώ.

(2) Πεδίοις. A, ἐκεῖ παιδίοις. B, ἐκείνη . . . . δίοις. Γραπτέον δ᾽ ἐκεῖ· ἐκείνῃ πεδίοις κοινὸν οὐδὲν καὶ προβατίοις τοῦ Δρύαντος, μηδὲ σοίγε ταῖς αἰξὶ τοῦ Λάμωνος.

(3) Τούτου, A. B, τοῦτον.

καὶ Μυρτάλη, οἳ καὶ αὐτοὶ κεῖνται χαμαὶ, νομίζοντες καὶ σὲ μέρος γεγονέναι τῆς ἁρπαγῆς· Χλόη γάρ σοι τῆς ἐπιούσης ἀφίξεται μετὰ τῶν αἰγῶν, μετὰ τῶν προβάτων· καὶ νεμήσετε κοινῇ, καὶ συρίσετε κοινῇ· τὰ δὲ ἄλλα μελήσει περὶ ὑμῶν Ἔρωτι.»

24. Τοιαῦτα ἰδὼν καὶ ἀκούσας Δάφνις, ἀναπηδήσας τῶν ὕπνων, καὶ ὑφ' ἡδονῆς [1] καὶ λύπης μεστὸς δακρύων, τὰ ἀγάλματα τῶν Νυμφῶν προσεκύνει, καὶ ἐπηγγέλλετο, σωθείσης Χλόης, θύσειν τῶν αἰγῶν τὴν ἀρίστην. Δραμὼν δὲ καὶ ἐπὶ τὴν πίτυν, ἔνθα τὸ τοῦ Πανὸς ἄγαλμα ἵδρυτο, τραγοσκελὲς, κερασφόρον, τῇ μὲν σύριγγα, τῇ δὲ τράγον πηδῶντα κατέχον, κἀκεῖνον προσεκύνει, καὶ ηὔχετο ὑπὲρ τῆς Χλόης, καὶ τράγον θύσειν ἐπηγγέλλετο. Καὶ μόλις ποτὲ περὶ ἡλίου καταφορὰς παυσάμενος δακρύων καὶ εὐχῶν, ἀράμενος τὰς φυλλάδας, ἃς ἔκοψεν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἔπαυλιν, καὶ τοὺς ἀμφὶ τὸν Λάμωνα πένθους ἀπαλλάξας, εὐφροσύνης ἐμπλήσας, τροφῆς τε ἐγεύσατο, καὶ ἐς ὕπνον ὥρμησεν, οὐδὲ τοῦτον ἄδακρυν· ἀλλ' εὐχόμενος μὲν αὖθις τὰς Νύμφας ὄναρ ἰδεῖν, εὐχό-

(1) Ὑφ' ἡδονῆς. A, καὶ κινῶν μεστὸς ἡδονῆς καὶ λύπης δακρύων. B, καὶ κοινῇ ὑφ' ἡδονῆς καὶ λύπης δακρύων.

μενος δὲ τὴν ἡμέραν γενέσθαι ταχέως, ἐν ᾗ Χλόην ἐπηγγείλαντο αὐτῷ (1)· νυκτῶν πασῶν ἐκείνη ἔδοξε μακροτάτη (2) γεγονέναι. Ἐπράχθη δὲ ἐπ' αὐτῆς τάδε.

25. Ὁ στρατηγὸς ὁ τῶν Μηθυμναίων, ὅσον δέκα σταδίους ἀπελάσας, ἠθέλησε τῇ καταδρομῇ τοὺς στρατιώτας κεκμηκότας ἀναλαβεῖν. Ἄκρας οὖν ἐπεμβαινούσης τῷ πελάγει λαβόμενος, ἐπεκτεινομένης μηνοειδῶς, ἧς ἐντὸς θάλαττα γαληνότερον τῶν λιμένων ὅρμον εἰργάζετο, 81
ἐνταῦθα τὰς ναῦς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους διορμίσας, ὡς μηδὲ μίαν ἐκ τῆς γῆς τῶν ἀγροίκων τινὰ λυπῆσαι, ἀνῆκεν τοὺς Μηθυμναίους εἰς τέρψιν εἰρηνικήν. Οἱ δὲ ἔχοντες πάντων ἀφθονίαν ἐκ τῆς ἁρπαγῆς, ἔπινον, ἔπαιζον, ἐπινίκιον ἑορτὴν ἐμιμοῦντο. Ἄρτι δὲ παυομένης ἡμέρας, καὶ τῆς τέρψεως ἐς νύκτα ληγούσης, αἰφνίδιον μὲν ἡ γῆ πᾶσα (3) ἐδόκει λάμπεσθαι πυρὶ, κτύπος δὲ ἠκούετο ῥόθιος κωπῶν, ὡς ἐπιπλέοντος μεγάλου στόλου. Ἐβόα τις ὁπλίζεσθαι τὸν στρατηγόν· ἄλλος ἄλλον (4) ἐκάλει,

---

(1) Αὐτῷ· ἀπὸ κοινοῦ.

(2) Μακροτάτη. — Θεόκριτος·

. . . . ἀλλὰ τὸν ὕπνον
ἁ φροντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.

Καὶ Ἀπολλόδωρος· τοῖς λυπουμένοις ἅπασα νὺξ ἔοικε φαίνεσθαι μακρά.

(3) Ἡ γῆ πᾶσα, AB.

(4) Ἄλλος ἄλλον ἐκάλει*. AB, ἄλλος ἐκάλει.

καὶ τετρῶσθαί τις ἐδόκει, καὶ σχῆμά τις (1) ἔκειτο νεκροῦ. Εἴκασεν ἄν τις εἶναι (2) νυκτομαχίαν οὐ παρόντων πολεμίων.

26. Τῆς δὲ νυκτὸς αὐτοῖς τοιαύτης γενομένης, ἐπῆλθεν ἡμέρα πολὺ τῆς νυκτὸς φοβερωτέρα. Οἱ τράγοι μὲν,
82 οἱ τοῦ Δάφνιδος, καὶ αἱ αἶγες, κιττὸν ἐν τοῖς κέρασι κορυμβοφόρον εἶχον· οἱ δὲ κριοὶ καὶ αἱ οἶς (3) τῆς Χλόης, λύκων ὠρυγμὸν ὠρύοντο. Ὤφθη δὲ καὶ αὐτὴ πίτυος ἐστεφανωμένη. Ἐγίνετο καὶ περὶ τὴν θάλατταν αὐτὴν πολλὰ παράδοξα. Αἵ τε γὰρ ἄγκυραι κατὰ βυθοῦ, πειρωμένων ἀναφέρειν, ἔμενον, αἵ τε κῶπαι, καθιέντων εἰς εἰρεσίαν, ἐθραύοντο· καὶ δελφῖνες πηδῶντες (4) ἐξ ἁλὸς, ταῖς οὐραῖς παίοντες τὰς ναῦς, ἔλυον τὰ γομφώματα. Ἠκούετό τις καὶ ὑπὲρ τῆς ὀρθίου πέτρας, τῆς ὑπὲρ (5) τὴν ἄκραν,

(1) Σχῆμά τις ". A, καὶ σχῆμά τι ἔκειτο νεκροῦ, εἴκασεν, κ. τ. ἑ. B, καὶ σχῆμά τις ἔκειτο νεκροῦ μιμούμενον, εἴκασεν, κ. τ. ἑ.

(2) Εἶναι ". A, εἴκασεν ἄν τις ὁρᾷν νυκτομαχίαν. B, εἴκασεν ἄν τις . . . . . . νυκτομαχίαν.

(3) Αἱ οἶς *. AB, οἱ οἶες.

(4) Πηδῶντες *. AB, πηδῶντες ταῖς οὐραῖς παίοντες τὰς ναῦς ἐξ ἁλὸς ἔλυον.

(5) Τῆς ὑπέρ ". AB, ἠκούετό τις καὶ ὑπὲρ τ. ὀ. π. τῆς ὑπὸ τ. ἄ. [Καὶ ὑπὲρ . . . τῆς ὑπέρ, σφ. τυπ. Ἐν νῷ εἴχομεν γράφειν, καὶ ἀπὸ τῆς ὀρθίου πέτρας τῆς ὑπὲρ τὴν ἄκραν. Ἴδε σελ. 5, σημ. 3. Σ 161.]

σύριγγος ἦχος· ἀλλὰ οὐκ ἔτερπεν ὡς σύριγξ, ἐφόβει δὲ
τοὺς ἀκούοντας ὡς σάλπιγξ. Ἐταράττοντο οὖν, καὶ ἐπὶ
τὰ ὅπλα ἔθεον, καὶ πολεμίους ἐκάλουν τοὺς οὐ βλεπο-
μένους· ὥστε πάλιν ηὔχοντο νύκτα ἐπελθεῖν, ὡς τευξό-
μενοι σπονδῶν ἐν αὐτῇ. Συνετὰ μὲν οὖν πᾶσιν ἦν τὰ 83
γινόμενα τοῖς φρονοῦσιν ὀρθῶς, ὅτι ἐκ Πανὸς ἦν τὰ φαν-
τάσματα καὶ ἀκούσματα μηνίοντός τι τοῖς ναύταις. Οὐκ
εἶχον δὲ τὴν αἰτίαν συμβαλεῖν, οὐδὲν γὰρ ἱερὸν σεσύλητο
Πανὸς, ἔστε ἀμφὶ μέσην ἡμέραν εἰς ὕπνον οὐκ ἀθεεὶ τοῦ
στρατηγοῦ καταπεσόντος, αὐτὸς ὁ Πὰν ὤφθη τοιάδε
λέγων·

27. «Ὦ πάντων ἀνοσιώτατοι (1) καὶ ἀσεβέστατοι, τί ταῦτα μαινομέναις φρεσὶν ἐτολμήσατε; Πολέμου μὲν τὴν ἀγροικίαν ἐνεπλήσατε τὴν ἐμοὶ φίλην, ἀγέλας δὲ βοῶν καὶ αἰγῶν καὶ ποιμνίων (2) ἀπηλάσατε τὰς ἐμοὶ μελομένας· ἀπεσπάσατε δὲ βωμῶν παρθένον, ἐξ ἧς Ἔρως μῦθον ποιῆσαι θέλει· καὶ οὔτε τὰς Νύμφας ᾐδέσθητε βλεπούσας, οὔτε τὸν Πᾶνα ἐμέ. Οὔτ' οὖν (3) Μήθυμναν

(1) Ὦ π. ἀνοσιώτατοι. — Θουκυδίδης· ὦ πάντων ἀξυνετώτατοι.

(2) Ἀ. δ. β. κ. α. κ. ποιμνίων, B. A, ἀγέλας δὲ ποιμνίων καὶ βοῶν ἀπηλάσατε.

(3) Οὔτ' οὖν, AB.

ὄψεσθε μετὰ τοιούτων λαφύρων πλέοντες, οὔτε τήνδε
84 φεύξεσθε τὴν σύριγγα, τὴν ὑμᾶς ταράξασαν· ἀλλὰ ὑμᾶς βορὰν ἰχθύων θήσω καταδύσας, εἰ μὴ τὴν ταχίστην καὶ Χλόην ταῖς Νύμφαις ἀποδώσεις ([1]), καὶ τὰς ἀγέλας Χλόης, καὶ τὰς αἶγας, καὶ τὰ πρόβατα. Ἀνίστω δὴ, καὶ ἐκβίβαζε τὴν κόρην μεθ' ὧν εἶπον, Ἡγήσομαι δὲ ἐγὼ καὶ σοὶ τοῦ πλοῦ, κἀκείνῃ τῆς ὁδοῦ. »

28. Πάνυ οὖν ([2]) τεθορυβημένος ὁ Βρύαξις, τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ στρατηγὸς, ἀναπηδᾷ, καὶ τῶν νεῶν καλέσας τοὺς ἡγεμόνας, ἐκέλευσε τὴν ταχίστην ἐν τοῖς αἰχμαλώτοις ἀναζητεῖσθαι Χλόην. Οἱ δὲ ταχέως καὶ ἀνεῦρον, καὶ εἰς ὀφθαλμοὺς ἐκόμισαν· ἐκαθέζετο γὰρ τῆς πίτυος ἐστεφανωμένη. Σύμβολον δὴ καὶ τοῦτο τῆς ἐν τοῖς ὀνείροις ὄψεως ποιούμενος, ἐπ' αὐτῆς τῆς ([3]) ναυαρχίδος εἰς τὴν γῆν αὐτὴν κομίζει. Κἀκείνη δὲ ἄρτι ἀπο-
85 βεβήκει, καὶ σύριγγος ἦχος ἀκούεται πάλιν ἐκ τῆς πέτρας, οὐκέτι πολεμικὸς καὶ φοβερὸς, ἀλλὰ ποιμενικὸς, καὶ οἷος εἰς νομὴν ἡγεῖται ποιμνίων. Καί τά τε πρόβατα

(1) Ἀποδώσεις. — Ὅτι ἡ προσώπων ἐναλλαξις πρὸς τὸ γοργὸν καὶ ἐμπαθὲς τοῦ λόγου μέγα συμφέρει, ἴσασι ῥητόρων παῖδες.

(2) Πάνυ οὖν, A. B, πάνυ τεθορυβημένος.

(3) Ἐπ' αὐτῆς τῆς, AB.

κατὰ τῆς ἀποβάθρας ἐξέτρεχεν, οὐκ ἐξολισθαίνοντα τοῖς κέρασι τῶν χηλῶν, καὶ αἱ αἶγες πολὺ θρασύτερον, οἷα καὶ κρημνοβατεῖν εἰθισμέναι.

29. Καὶ ταῦτα μὲν περιΐσταται κύκλῳ τὴν Χλόην ὥσπερ χορὸς, σκιρτῶντα, καὶ βληχώμενα, καὶ ὅμοια χαίρουσιν· αἱ δὲ τῶν ἄλλων αἰπόλων αἶγες, καὶ τὰ πρόβατα, καὶ τὰ βουκόλια κατὰ χώραν ἔμενεν ἐν κοίλῃ νηῒ, καθάπερ αὐτὰ τοῦ μέλους μὴ καλοῦντος (1). Θαύματι πάντων ἐχομένων (2), καὶ τὸν Πᾶνα ἀνευφημούντων, ὤφθη τούτων ἐν τοῖς στοιχείοις ἀμφοτέροις θαυμασιώτερα. Τῶν μὲν Μηθυμναίων, πρὶν ἀνασπάσαι τὰς ἀγκύρας, ἔπλεον αἱ νῆες, καὶ τῆς ναυαρχίδος ἡγεῖτο δελφὶν πηδῶν ἐξ ἁλός· τῶν δὲ αἰγῶν καὶ τῶν προβάτων ἡγεῖτο σύριγγος ἦχος ἥδιστος, καὶ τὸν συρίττοντα ἔβλεπεν οὐδείς· ὥστε τὰ ποίμνια καὶ αἱ αἶγες προήεσαν ἅμα καὶ ἐνέμοντο τερπόμεναι τῷ μέλει.

30. Δευτέρας που νομῆς καιρὸς ἦν, καὶ ὁ Δάφνις ἀπὸ σκοπῆς τινος μετεώρου θεασάμενος τὰς ἀγέλας καὶ τὴν Χλόην, μέγα βοήσας, « ὦ Νύμφαι καὶ Πάν· » κατέ-

(1) Μὴ καλοῦντος, AB.
(2) Ἐχομένων, AB.

δραμεν εἰς τὸ πεδίον, καὶ περιπλακεὶς τῇ Χλόῃ καὶ λειποθυμήσας, κατέπεσε. Μόλις δὲ ἔμβιος ὑπὸ τῆς Χλόης φιλούσης καὶ ταῖς περιβολαῖς θαλπούσης γενόμενος, ἐπὶ τὴν συνήθη φηγὸν ἔρχεται· καὶ ὑπὸ τῷ στελέχει καθίσας, ἐπυνθάνετο πῶς ἀπέδρα τοσούτους πολεμίους. Ἡ δὲ αὐτῷ κατέλεξε πάντα· τὸν τῶν αἰγῶν κιττὸν, τὸν τῶν προβάτων ὠρυγμὸν, τὴν ἐπανθήσασαν τῇ κεφαλῇ πίτυν, τὸ ἐν τῇ γῇ πῦρ, τὸν ἐν τῇ θαλάττῃ κτύπον, τὰ συρίσματα (1) ἀμφότερα, τὸ πολεμικὸν καὶ τὸ εἰρηνικὸν, τὴν νύκτα τὴν φοβεράν· ὅπως αὐτῇ τὴν ὁδὸν ἀγνοούσῃ καθηγήσατο τῆς ὁδοῦ μουσική. Γνωρίσας οὖν ὁ Δάφνις
87 τὰ τῶν Νυμφῶν ὀνείρατα, καὶ τὰ τοῦ Πανὸς ἔργα, διηγεῖται καὶ αὐτὸς ὅσα εἶδεν, ὅσα ἤκουσεν· ὅτι, μέλλων ἀποθνήσκειν, διὰ τὰς Νύμφας ἔζησε· καὶ τὴν μὲν ἀποπέμπει κομίσουσαν τοὺς ἀμφὶ τὸν Δρύαντα καὶ Λάμωνα, καὶ ὅσα πρέπει (2) θυσίᾳ· αὐτὸς δὲ ἐν τούτῳ τῶν αἰγῶν τὴν ἀρίστην συλλαβὼν, καὶ κιττῷ στεφανώσας, ὥσπερ ὤφθησαν τοῖς πολεμίοις, καὶ γάλα τῶν κεράτων κατασπείσας, ἔθυσέ τε ταῖς Νύμφαις, καὶ κρεμάσας ἀπέδειρε, καὶ τὸ δέρμα ἀνέθηκεν.

(1) Συρίσματα, AB.

(2) Πρέπει, A. B, πρέπον θυσία.

31. Ἤδη δὲ παρόντων τῶν ἀμφὶ τὴν Χλόην, πῦρ
ἀνακαύσας, καὶ τὰ μέν ἑψήσας τῶν κρεῶν, τὰ δὲ ὀπτή-
σας, ἀπήρξατό τε ταῖς Νύμφαις, καὶ κρατῆρα ἀπέσπεισε
μεστὸν γλεύκους· καὶ ἐκ φυλλάδος στιβάδας ὑποστο-
ρέσας (1), ἐντεῦθεν ἐν τροφῇ ἦν καὶ ποτῷ καὶ παιδιᾷ·
καὶ ἅμα τὰς ἀγέλας ἐπεσκόπει, μὴ λύκος ἐμπεσὼν ἔργα
ποιήσῃ πολεμίων (2). Ἦσάν τινας καὶ ᾠδὰς εἰς τὰς
Νύμφας, παλαιῶν ποιμένων ποιήματα. Νυκτὸς δὲ ἐπελ- 88
θούσης αὐτοῦ κοιμηθέντες ἐν τῷ ἀγρῷ, τῆς ἐπιούσης τοῦ
Πανὸς ἐμνημόνευον· καὶ τῶν τράγων τὸν ἀγελάρχην στε-
φανώσαντες πίτυος, προσήγαγον τῇ πίτυϊ· καὶ ἐπισπεί-
σαντες οἴνου, καὶ εὐφημοῦντες τὸν θεόν, ἔθυσαν, ἐκρέ-
μασαν, ἀπέδειραν· καὶ τὰ μὲν κρέα ὀπτήσαντες καὶ
ἑψήσαντες, πλησίον ἔθηκαν ἐν τῷ λειμῶνι, ἐν τοῖς φύλ-
λοις· τὸ δὲ δέρμα κέρασιν αὐτοῖς ἐνέπηξαν τῇ πίτυϊ
πρὸς τῷ ἀγάλματι, ποιμενικὸν ἀνάθημα ποιμενικῷ θεῷ.
Ἀπήρξαντο καὶ τῶν κρεῶν, ἀπέσπεισαν καὶ κρατῆρος
μείζονος· ᾖσεν ἡ Χλόη, Δάφνις ἐσύρισεν.

32. Ἐπὶ τούτοις κατακλιθέντες, ἤσθιον· καὶ αὐτοῖς

---

(1) Ὑποστορέσας, B. A, ὑποστορεσύσας.
(2) Ποιήσῃ, AB.

ἐφίσταται Φιλητᾶς ὁ βουκόλος [1] κατὰ τύχην, στεφανίσκους τινὰς τῷ Πανὶ κομίζων, καὶ βότρυς ἔτι ἐν φύλλοις καὶ κλήμασι. Καὶ αὐτῷ τῶν παίδων ὁ νεώτατος εἵπετο Τίτυρος, πυῤῥὸν παιδίον καὶ γλαυκὸν, λευκὸν παιδίον [2] καὶ ἀγέρωχον· καὶ ἥλλετο κοῦφα, βαδίζων ὥσπερ ἔριφος. Αναπηδήσαντες οὖν, συνεστεφάνουν τὸν Πᾶνα, καὶ τὰ κλήματα τῆς κόμης τῆς πίτυος ἐξήρτων· καὶ κατακλίναντες πλησίον αὐτῶν, συμπότην ἐποιοῦντο. Καὶ, οἷα [3] δὴ γέροντες ὑποβεβρεγμένοι, πρὸς ἀλλήλους πολλὰ ἔλεγον· ὡς ἔνεμον, ἡνίκα ἦσαν νέοι, ὡς πολλὰς λῃστῶν καταδρομὰς διέφυγον. Ἐσεμνύνετό τις, ὡς λύκον ἀποκτείνας· ἄλλος, ὡς μόνου τοῦ Πανὸς δεύτερα συρίσας· τοῦτο τοῦ Φιλητᾶ τὸ σεμνολόγημα ἦν.

33. Ὁ δὲ [4] Δάφνις καὶ ἡ Χλόη πάσας δεήσεις προσέφερον μεταδοῦναι καὶ αὐτοῖς τῆς τέχνης, συρίσαι τε ἐν ἑορτῇ θεοῦ σύριγγι χαίροντος. Ἐπαγγέλλεται Φιλητᾶς, καίτοι τὸ γῆρας ὡς ἄπνουν μεμψάμενος, καὶ ἔλαβε σύριγγα τὴν τοῦ Δάφνιδος. Ἡ δὲ ἦν μικρὰ πρὸς μεγάλην

(1) Φ. ὁ βουκόλος *. A, ὁ βουκ. Φ. B, ὁ Φ. βουκ.

(2) A. π. κ. ἀγέρωχον, A. B, π. π. κ. γλ. λευκὸν δὲ καὶ ἀγέρωχον.

(3) Οἷα, A. B, οἷον.

(4) Ὁ δέ. AB, ὁ οὖν.

τέχνην, οἷα ἐν (1) στόματι παιδὸς ἐμπνεομένη. Πέμπει 90
οὖν Τίτυρον ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ σύριγγα, τῆς ἐπαύλεως ἀπεχούσης σταδίους δέκα· ὁ μὲν ῥίψας τὸ ἐγκόμϐωμα, γυμνὸς ὥρμησε τρέχειν ὥσπερ νεϐρός· ὁ δὲ Λάμων ἐπηγγείλατο αὐτοῖς τὸν περὶ τῆς σύριγγος ἀφηγήσασθαι μῦθον, ὃν αὐτῷ Σικελὸς αἰπόλος ᾖσεν ἐπὶ μισθῷ τράγῳ καὶ σύριγγι.

34. « Αὕτη ἡ σύριγξ, τὸ ὄργανον (2), οὐκ ἦν ὄργανον, ἀλλὰ παρθένος καλὴ, καὶ τὴν φωνὴν μουσική. Αἶγας ἔνεμεν· Νύμφαις συνέπαιζεν, ᾖδεν οἷον νῦν. Πὰν, ταύτης νεμούσης, παιζούσης, ᾀδούσης, προσελθὼν, ἔπειθεν ἐς ὅ τι ἔχρῃζε· καὶ ἐπηγγέλλετο τὰς αἶγας πάσας θήσειν διδυματόκους (3). Ἡ δὲ ἐγέλα τὸν ἔρωτα αὐτοῦ, οὐδὲ ἐραστὴν ἔφη δέξασθαι, μήτε τράγον, μήτε ἄνθρωπον ὁλόκληρον. Ὁρμᾷ διώκειν ὁ Πὰν ἐς βίαν· ἡ Σύριγξ ἔφευγε
καὶ τὸν Πᾶνα, καὶ τὴν βίαν· φεύγουσα, κάμνουσα, ἐς 91
δόνακας κρύπτεται, εἰς ἕλος ἀφανίζεται. Πὰν, τοὺς δόνακας ὀργῇ ταμὼν, τὴν κόρην οὐχ εὑρὼν, τὸ πάθος

---

(1) Οἷα ἐν. Ἴσ· οἷά γε. — Ὅτι ὁ γε σύνδεσμος, ἐν παντὶ τῷ συγγράμματι, τὸ κατὰ τὰ ἀντίγραφα, οὐ κεῖται, οὐδὲ ἅπαξ, πανταχοῦ δηλονότι μεταπεπτωκὼς εἰς τὸν καί.

(2) Τὸ ὄργανον, AB.

(3) Διδυματόκους, AB.

μαθὼν, τὸ ὄργανον νοεῖ, καὶ (1) τοὺς καλάμους κηρῷ συνδήσας ἀνίσους, καθ' ὅτι καὶ ὁ ἔρως ἄνισος αὐτοῖς· καὶ ἡ (2), τότε παρθένος καλὴ, νῦν ἐστι σύριγξ μουσική.»

35. Ἄρτι πέπαυτο τοῦ μυθολογήματος ὁ Λάμων, καὶ ἐπῄνει Φιλητᾶς αὐτὸν, ὡς εἰπόντα μῦθον ᾠδῆς γλυκύτερον, καὶ ὁ Τίτυρος ἐφίσταται τὴν σύριγγα τῷ πατρὶ κομίζων, μέγα ὄργανον καὶ αὐλῶν μεγάλων· καὶ ἵνα κεκήρωτο, χαλκῷ (3) πεποίκιλτο. Εἴκασεν ἄν τις εἶναι ταύτην ἐκείνην, ἣν ὁ Πὰν πρῶτον ἐπήξατο. Διεγερθεὶς οὖν ὁ Φιλητᾶς, καὶ καθίσας ἐν καθέδρᾳ ὄρθιον, πρῶτον μὲν ἀπεπειράθη τῶν καλάμων, εἰ εὔπνοοι· ἔπειτα μαθὼν
92 ὡς ἀκώλυτον διατρέχει τὸ πνεῦμα, ἐνέπνει τὸ ἐντεῦθεν πολὺ καὶ νεανικόν. Αὐλῶν τις ἂν ᾠήθη συναυλούντων ἀκούειν· τοσοῦτον ἦχει τὸ σύριγμα. Κατ' ὀλίγον δὲ τῆς βίας ἀφαιρῶν, εἰς τὸ τερπνότερον μετέβαλλε τὸ μέλος. Καὶ πᾶσαν τέχνην ἐπιδεικνύμενος εὐνομίας μουσικῆς, ἐσύριττεν ὅσον βοῶν ἀγέλῃ πρέπον, οἷον αἰπολίῳ πρό-

(1) Καὶ. — Ὁ καὶ ἀθετητέος, ἢ λείπει τι μετὰ τὸ· ἄνισος αὐτοῖς.
(2) Καὶ ἡ ". ΑΒ, καὶ ἡ τότε.
(3) Ἱ. κ. χαλκῷ ". Α, ὅτι κεκήρωτο χαλκῷ. Β, ἵνα κεκήρωτο τῷ χαλκῷ.

σφορον, οἷον ποίμναις φίλον. Τερπνὸν ἦν τὸ ποιμνίων (¹), μέγα τὸ βοῶν, ὀξὺ τὸ αἰγῶν· ὅλως πάσας σύριγγας μία σύριγξ ἐμιμήσατο.

36. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι σιωπῇ κατέκειντο τερπόμενοι· Δρύας δὲ ἀναστὰς, καὶ κελεύσας συρίζειν διονυσιακὸν μέλος, ἐπιλήνιον αὐτοῖς ὄρχησιν ὠρχήσατο. Καὶ ἐῴκει ποτὲ μὲν τρυγῶντι, ποτὲ δὲ φέροντι ἀῤῥίχους, εἶτα πατοῦντι τοὺς βότρυς, εἶτα πληροῦντι τοὺς πίθους, εἶτα πίνοντι τοῦ γλεύκους. Ταῦτα πάντα οὕτως εὐσχημόνως ὠρχήσατο Δρύας καὶ τὰς ἀμπέλους, καὶ τὴν ληνὸν, καὶ τοὺς πίθους, καὶ ἀληθῶς Δρύαντα πίνοντα. 93

37. Τρίτος δὴ γέρων οὗτος εὐδοκιμήσας ἐπ' ὀρχήσει, φιλεῖ Χλόην καὶ Δάφνιν· οἱ δὲ μάλα ταχέως ἀναστάντες ὠρχήσαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνος. Ὁ Δάφνις Πᾶνα ἐμιμεῖτο, τὴν Σύριγγα Χλόη. Ὁ μὲν ἱκέτευε πείθων· ἡ δὲ ἀμελοῦσα ἐμειδία. Ὁ μὲν ἐδίωκε, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν ὀνύχων ἔτρεχε, τὰς χηλὰς μιμούμενος· ἡ δὲ ἐνέφαινε τὴν κάμνουσαν ἐν τῇ φυγῇ. Ἔπειτα Χλόη μὲν εἰς τὴν ὕλην, ὡς εἰς ἕλος, κρύπτεται· Δάφνις δὲ λαβὼν τὴν Φιλητᾶ σύριγγα, τὴν μεγάλην, ἐσύρισε γοερὸν, ὡς ἐρῶν,

(1) Τὸ ποιμνίων, AB.

ἐρωτικὸν, ὡς πείθων, ἀνακλητικὸν, ὡς ἐπιζητῶν· ὥστε ὁ Φιλητᾶς [1] θαυμάσας, φιλεῖ τε ἀναπηδήσας, καὶ τὴν σύριγγα χαρίζεται φιλήσας, καὶ εὔχεται καὶ Δάφνιν καταλιπεῖν αὐτὴν ὁμοίῳ διαδόχῳ. Ὁ δὲ τὴν ἰδίαν ἀναθεὶς τῷ Πανὶ, τὴν σμικρὰν, καὶ φιλήσας ὡς ἐκ φυγῆς ἀληθινῆς εὑρεθεῖσαν τὴν Χλόην, ἀπήλαυνε τὴν ἀγέλην συρίζων.

38. Νυκτὸς ἤδη γεγενημένης, ἀπήλαυνε καὶ ἡ Χλόη
94 τὴν ποίμνην, τῷ μέλει τῆς σύριγγος συνάγουσα· καὶ αἵ τε αἶγες πλησίον τῶν προβάτων ᾔεσαν, ὅ τε Δάφνις [2] ἐβάδιζεν ἐγγὺς τῆς Χλόης· ὥστε ἐνέπλησαν [3] ἕως νυκτὸς ἀλλήλους, καὶ συνέθεντο θᾶττον τὰς ἀγέλας τῆς ἐπιούσης κατελάσαι· καὶ οὕτως ἐποίησαν. Ἄρτι γοῦν ἀρχομένης ἡμέρας, ἦλθον εἰς τὴν νομήν. Καὶ τὰς Νύμφας προτέρας, εἶτα τὸν Πᾶνα προσαγορεύσαντες, τὸ ἐντεῦθεν ὑπὸ τῇ δρυῒ καθεσθέντες, ἐσύριττον· εἶτα ἀλλήλους ἐφίλουν,

---

(1) Ὁ Φιλητᾶς, AB.

(2) Ὅ τε Δάφνις, B. A, ὁ δὲ Δ.

(3) Ἐνέπλησαν, AB. Γραπτέον δοκεῖ· ὥστε τῆς ἐν τοῖς φιλήμασι τέρψεως ἐνέπλησαν ἕως νυκτὸς ἀλλήλους. — Πάντως λείπει τι. Εἰ γάρ τις διορθοῦν συμβουλεύσαι· ἐφίλησαν, οὐκ ἂν ἔγωγε δεξαίμην ἄν. Πλάτων ἐν τῷ ε' τῶν νόμων· ὁ μὲν τοῦ σώματος ἐρῶν, καὶ τῆς ὥρας καθάπερ ὀπώρας πεινῶν, ἐμπλησθῆναι παρακελεύεται αὐτῷ.

περιέβαλλον, κατεκλίνοντο· καὶ οὐδὲν δράσαντες πλέον, ἀνίσταντο. Ἐμέλησεν αὐτοῖς καὶ τροφῆς· καὶ ἔπιον οἶνον, μίξαντες γάλα.

39. Καὶ τούτοις ἅπασι θερμότεροι γενόμενοι καὶ θρασύτεροι, πρὸς ἀλλήλους ἤριζον ἔριν ἐρωτικὴν, καὶ κατ' ὀλίγον εἰς ὅρκων πίστιν προῆλθον. Ὁ μὲν δὴ Δάφνις τὸν 95
Πᾶνα ὤμοσεν, ἐλθὼν ἐπὶ τὴν πίτυν, μὴ ζήσεσθαι μόνος ἄνευ Χλόης, μηδὲ μιᾶς χρόνον ἡμέρας· ἡ δὲ Χλόη Δάφνιδι (1) τὰς Νύμφας, εἰσελθοῦσα εἰς τὸ ἄντρον, τὸν αὐτὸν στέρξειν (2) θάνατον καὶ βίον. Τοσοῦτον δὲ ἄρα τῇ Χλόῃ τὸ ἀφελὲς προσῆν (3) ὡς κόρῃ, ὥστε ἐξιοῦσα τοῦ ἄντρου, καὶ δεύτερον ἠξίου λαβεῖν ὅρκον παρ' αὐτοῦ, «ὦ Δάφνι, λέγουσα, θεὸς ὁ Πὰν ἐρωτικός ἐστι καὶ ἄπιστος· ἠράσθη μὲν Πίτυος, ἠράσθη δὲ Σύριγγος· παύεται δὲ οὐδέποτε Δρυάσιν ἐνοχλῶν, καὶ Ἐπιμηλίσι Νύμφαις πράγματα παρέχων. Ὁ μὲν οὖν, ἀμεληθεὶς ἐν τοῖς ὅρκοις, ἀμελήσει σε κολάσαι, κἂν ἐπὶ πλείονας ἔλθῃς γυναῖκας τῶν ἐν τῇ σύριγγι καλάμων· σὺ δέ μοι τὸ αἰπόλιον τοῦτο ὄμοσον, καὶ τὴν αἶγα ἐκείνην, ἣ σε ἀνέθρεψε, μὴ καταλιπεῖν 96

(1) Χλόη Δάφνιδι, AB.
(2) Στέρξειν, AB.
(3) Προσῆν, A. B, ἦν.

Χλόην, ἔστ' ἂν πιστή σοι μένῃ· ἄδικον δὲ εἰς σὲ καὶ τὰς Νύμφας γενομένην, καὶ φεῦγε, καὶ μίσει, καὶ ἀπόκτεινον ὥσπερ λύκον.» Ἥδετο ὁ Δάφνις ἀπιστούμενος· καὶ στὰς εἰς μέσον τὸ αἰπόλιον, καὶ τῇ μὲν τῶν χειρῶν, αἰγὸς, τῇ δὲ, τράγου λαβόμενος, ὤμνυε Χλόην φιλῆσαι φιλοῦσαν· κἂν ἕτερον δὲ [1] προκρίνῃ Δάφνιδος, ἀντ' ἐκείνης αὐτὸν ἀποκτενεῖν [1]. Ἡ δὲ ἔχαιρε, καὶ ἐπίστευεν ὡς κόρη, καὶ νέμουσα, καὶ νομίζουσα τὰς αἶγας καὶ τὰ πρόβατα ποιμένων καὶ αἰπόλων ἰδίους θεούς.

---

(1) Δέ, AB.

(2) Αὑτὸν ἀποκτενεῖν*. A, αὑτὸν ἀπέκτενε. B, αὑτὸν ἀποκτείνειν.

ΛΟΓΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

1. Μιτυληναῖοι δὲ, ὡς ᾔσθοντο τὸν κατάπλουν τῶν 97
δέκα νεῶν, καί τινες ἐμήνυσαν αὐτοῖς τὴν ἁρπαγὴν, ἐλθόντες ἐκ τῶν ἀγρῶν, οὐκ ἀνασχετὸν νομίσαντες ταῦτα ἐκ Μηθυμναίων παθεῖν, ἔγνωσαν καὶ αὐτοὶ τὴν ταχίστην ἐπ' αὐτοὺς ὅπλα κινεῖν· καὶ καταλέξαντες ἀσπίδα τρισχιλίαν καὶ ἵππον πεντακοσίαν, ἐξέπεμψαν κατὰ γῆν τὸν στρατηγὸν Ἵππασον, ὀκνοῦντες ἐν ὥρᾳ χειμῶνος τὴν θάλασσαν.

2. Ὁ δὲ ἐξορμηθεὶς, ἀγροὺς μὲν οὐκ ἐλεηλάτει τῶν Μηθυμναίων, οὐδὲ ἀγέλας καὶ κτήματα ἥρπαζε γεωργῶν καὶ ποιμένων, λῃστοῦ νομίζων ταῦτα ἔργα μᾶλλον ἢ στρατηγοῦ· ταχύνει δὲ (1) ἐπὶ τὴν πόλιν αὐτὴν, ὡς ἐπιπεσούμενος ἀφρουρήτοις ταῖς πύλαις. Καὶ αὐτῷ σταδίους ὅσον ἑκατὸν ἀπέχοντι, κήρυξ ἀπαντᾷ σπονδὰς κομίζων. 98

(1) Ταχύνει δέ *. AB, ταχὺ δέ.

Οἱ γὰρ Μηθυμναῖοι μαθόντες παρὰ τῶν ἑαλωκότων, ὡς οὐδὲν ἴσασι Μιτυληναῖοι τῶν γεγενημένων, ἀλλὰ γεωργοὶ καὶ ποιμένες ὑβρίζοντας (1) τοὺς νεανίσκους ἔδρασαν ταῦτα, μετεγίνωσκον μὲν ὀξύτερα τολμήσαντες εἰς γείτονα πόλιν ἢ σωφρονέστερα· σπουδὴν δὲ εἶχον, ἀποδόντες πᾶσαν τὴν ἁρπαγὴν, ἀδεῶς ἐπιμίγνυσθαι καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. Τὸν μὲν οὖν κήρυκα τοῖς Μιτυληναίοις ὁ Ἵππασος ἀποστέλλει, καίτοιγε αὐτοκράτωρ στρατηγὸς κεχειροτονημένος· αὐτὸς δὲ τῆς Μηθύμνης ὅσον ἀπὸ δέκα σταδίων στρατόπεδον βαλόμενος, τὰς ἐκ τῆς πόλεως ἐντολὰς ἀνέμενε· καὶ δύο διαγενομένων ἡμερῶν, ἐλθὼν ὁ ἄγγελος, τήν τε ἁρπαγὴν ἐκέλευσε κομίσασθαι, καὶ ἀδικήσαντα μηδὲν, ἀναχωρεῖν οἴκαδε· πολέμου γὰρ καὶ εἰρήνης ἐν αἱρέσει γενόμενοι, τὴν εἰρήνην εὕρισκον κερδαλεωτέραν.

3. Ὁ μὲν δὴ Μηθυμναίων καὶ Μιτυληναίων πόλεμος
99 ἀδόκητον λαβὼν ἀρχὴν καὶ τέλος, οὕτω διελύθη. Γίνεται δὲ χειμὼν Δάφνιδι καὶ Χλόῃ τοῦ πολέμου πικρότερος· ἐξαίφνης γὰρ περιπεσοῦσα (2) χιὼν πολλὴ, πάσας μὲν

(1) Ὑβρίζοντας *. AB, ὑβρίζοντες.
(2) Περιπεσοῦσα, AB.

ἀπέκλεισε τὰς ὁδοὺς, πάντας δὲ κατέκλεισε τοὺς γεωργούς. Λάβροι μὲν οἱ χείμαῤῥοι κατέῤῥεον, ἐπεπήγει δὲ κρύσταλλος· τὰ δένδρα ἐῴκει καταχωμένοις (1). Ἡ γῆ πᾶσα ἀφανὴς ἦν, ὅτι μὴ περὶ πηγάς που καὶ ῥεύματα. Οὔτ' οὖν ἀγέλην τις εἰς νομὴν ἦγεν, οὔτε αὐτὸς προῄει τῶν θυρῶν· ἀλλὰ πῦρ καύσαντες μέγα περὶ ᾠδὰς ἀλεκτρυόνων, οἱ μὲν λίνον ἔστρεφον, οἱ δὲ αἰγῶν τρίχας ἔκρεκον (2), οἱ δὲ πάγας ὀρνίθων ἐσοφίζοντο. Τότε βοῶν ἐπὶ φάτναις φροντὶς ἦν ἄχυρον ἐσθιόντων, αἰγῶν καὶ προβάτων ἐν τοῖς σηκοῖς, φυλλάδας, ὑῶν ἐν τοῖς συφεοῖς, ἄκυλον καὶ βαλάνους.

4. Ἀναγκαίας οὖν οἰκουρίας ἐπεχούσης ἅπαντας, οἱ μὲν ἄλλοι γεωργοὶ καὶ νομεῖς ἔχαιρον, πόνων τε ἀπηλλαγμένοι πρὸς ὀλίγον, καὶ τροφὰς ἑωθινὰς ἐσθίοντες, καὶ καθεύδοντες μακρὸν ὕπνον· ὥστε αὐτοῖς τὸν χειμῶνα δοκεῖν καὶ θέρους, καὶ μετοπώρου, καὶ ἦρος αὐτοῦ γλυκύτερον· Χλόη δὲ καὶ Δάφνις ἐν μνήμῃ γενόμενοι τῶν καταλειφθέντων τερπνῶν, ὡς ἐφίλουν, ὡς περιέβαλλον, ὡς ἅμα τὴν τροφὴν προσεφέροντο, νύκτας τε ἀγρύπνους

(1) Καταχωμένοις". AB, καταχλωμένοις.
(2) Ἔκρεκον". AB, ἔπλεκον.

διῆγον καὶ λυπηρὰς, καὶ τὴν ἠρινὴν ὥραν [1] ἀνέμενον, ἐκ θανάτου παλιγγενεσίαν. Ἐλύπει δὲ αὐτοὺς, ἢ πήρα τις ἐλθοῦσα εἰς χεῖρας, ἐξ ἧς ἤσθιον, ἢ γαυλὸς ὀφθεὶς, ἐξ οὗ συνέπιον, ἢ σύριγξ ἀμελῶς ἐῤῥιμμένη, δῶρον ἐρωτικὸν γεγενημένη. Εὔχοντο δὴ ταῖς Νύμφαις καὶ τῷ Πανὶ, καὶ τούτων αὐτοὺς ἐκλύσασθαι τῶν κακῶν, καὶ δεῖξαί ποτε [2] αὐτοῖς καὶ ταῖς ἀγέλαις ἥλιον· ἅμα τε εὐχόμενοι τέχνην ἐζήτουν, δι' ἧς ἀλλήλους θεάσονται. Ἡ μὲν δὴ Χλόη
101 δεινῶς ἄπορος ἦν καὶ ἀμήχανος· ἀεὶ γὰρ αὐτῇ συνῆν ἡ δοκοῦσα μήτηρ, ἔριά τε ξαίνειν διδάσκουσα, καὶ ἀτράκτους στρέφειν, καὶ γάμου μνημονεύουσα· ὁ δὲ Δάφνις, οἷα σχολὴν ἄγων, καὶ συνετώτερος κόρης, τοιόνδε σόφισμα εὗρεν ἐς θέαν τῆς Χλόης.

5. Πρὸ τῆς αὐλῆς τοῦ Δρύαντος, ὑπ' αὐτῇ τῇ αὐλῇ [3], μυῤῥίναι μεγάλαι δύο καὶ κιττὸς ἐπεφύκει. Αἱ μυῤῥίναι πλησίον ἀλλήλων, ὁ κιττὸς ἀμφοτέρων [4] μέσος· ὥστε ἐφ' ἑκατέραν διαθεὶς τοὺς ἀκρέμονας ὡς ἄμπελος, ἄντρου

---

(1) Τὴν ἠρινὴν ὥραν *. B, τὴν εἰρήνης ὥ. A, τὴν ὥραν τῆς εἰρήνης.

(2) Δεῖξαί ποτε, AB.

(3) Αὐλῇ. Ἴσ. ὑπ' αὐτὴν τὴν αὐλήν. — Πλάτων ἐν Λύσιδι· ἔξω τείχους ὑπ' αὐτὸ τὸ τεῖχος.

(4) Κιττὸς ἀμφοτέρων, AB.

σχῆμα διὰ τῶν φύλλων ἐπαλλαττόντων ἐποίει· καὶ ὁ
κόρυμβος πολὺς καὶ μέγας ὅσος [1] βότρυς κλημάτων ἐξε-
κρέματο. Ἦν οὖν πολὺ πλῆθος περὶ αὐτὸν τῶν χειμερι-
νῶν ὀρνίθων, ἀπορίᾳ τῆς ἔξω τροφῆς· πολὺς μὲν κόψυ-
χος [2], πολλὴ δὲ κίχλη, καὶ φᾶτται, καὶ ψᾶρες, καὶ 102
ὅσον ἄλλο κιττοφάγον πτερόν. Τούτων τῶν ὀρνίθων ἐπὶ
προφάσει θήρας ἐξώρμησεν ὁ Δάφνις, ἐμπλήσας μὲν τὴν
πήραν ὀψημάτων μεμελιτωμένων, κομίζων δὲ ἐς πίστιν
ἰξὸν καὶ βρόχους. Τὸ μὲν οὖν μεταξὺ, σταδίων ἦν οὐ
πλέον δέκα· οὔπω δὲ ἡ χιὼν λελυμένη [3], πολὺν κάμα-
τον αὐτῷ παρέσχεν· ἔρωτι δὲ ἄρα πάντα βάσιμα, καὶ
πῦρ, καὶ ὕδωρ, καὶ Σκυθικὴ χιών.

6. Δρόμῳ οὖν πρὸς τὴν αὐλὴν ἔρχεται· καὶ ἀποσει-σάμενος τῶν σκελῶν τὴν χιόνα, τούς τε βρόχους ἔστησε, καὶ τὸν ἰξὸν ῥάβδοις μακραῖς ἐπήλειψε· καὶ ἐκαθέζετο τὸ ἐντεῦθεν ὄρνιθας καὶ τὴν Χλόην μεριμνῶν. Ἀλλ' ὄρνιθες μὲν καὶ ἧκον πολλοὶ καὶ ἐλήφθησαν ἱκανοί· ὥστε πρά-γματα μυρία ἔσχε συλλέγων αὐτοὺς, καὶ ἀποκτιννὺς, καὶ ἀποδύων τὰ πτερά· τῆς δὲ αὐλῆς προῆλθεν οὐδεὶς, οὐκ

(1) Μέγας ὅσος βότρυς. Ἴσ. μέλας ὡσεὶ β.
(2) Κόψυχος. AB, κόψιχος, καὶ οὕτως ἀεὶ ἐν τοῖς ἑξῆς.
(3) Λελυμένη. Ἴσ. πεπηγμένη.

6.

ἀνὴρ, οὐ γύναιον [1], οὐ κατοικίδιος ὄρνις, ἀλλὰ πάντες
103 τῷ πυρὶ παραμένοντες ἔνδον κατεκέκλειντο· ὥστε πάνυ ἠπορεῖτο ὁ Δάφνις, ὡς οὐκ αἰσίοις [2] ὄρνισιν ἐλθών· καὶ ἐτόλμα, πρόφασιν σκηψάμενος, ὤσασθαι διὰ θυρῶν, καὶ ἐζήτει πρὸς αὐτὸν ὅ τι λεχθῆναι πιθανώτερον. « Πῦρ ἐναυσόμενος ἦλθον· μὴ γὰρ οὐκ ἦσαν ἀπὸ σταδίου γείτονες; Ἄρτους αἰτησόμενος ἧκον· ἀλλ' ἡ πήρα μεστὴ τροφῆς. Οἴνου δέομαι· καὶ μὴν χθὲς καὶ πρώην ἐτρύγησας. Λύκος με ἐδίωκε· καὶ ποῦ τὰ ἴχνη τοῦ λύκου; Θηράσων ἀφικόμην τοὺς ὄρνιθας· τί οὖν θηράσας οὐκ ἄπει; Χλόην θεάσασθαι βούλομαι· πατρὶ δὲ τίς καὶ μητρὶ παρθένου
104 τοῦθ' ὁμολογεῖ [3]; Πταίων δὴ πανταχοῦ σιωπή· ἀλλ' οὐδὲν τούτων ἁπάντων ἀνύποπτον. Ἄμεινον ἄρα σιγᾷν·

(1) Γύναιον, AB.

(2) Αἰσίοις*. AB, αἰσιον.

(3) Ὁμολογεῖ. B, πατρὶ δὲ τίς καὶ μητρὶ παρθένου ὁμολογεῖ; Παίδων δὴ πανταχοῦ, κ. τ. ἑ. A, π. δὲ τ. κ. μ. παρθένος καὶ τοῦτο ὡμολογεῖ; Πταίων δὴ πανταχοῦ σιωπῇ τὰ θηραθέντα συλλαβὼν ὥρ. κ. τ. ἑ. — Ὅτι συγκεχυμένως φέρεται τὸ χωρίον ἐν ἀντιγράφοις, δῆλον. Ἐγέγραπτο δήπου τοιοῦτόν τι τὸ πάλαι· «πατρὶ δὲ τίς ἂν καὶ μητρὶ παρθένου τοῦθ' ὁμολογεῖ;» Πταίων δὴ πανταχοῦ, καὶ οὐδὲν εὑρὼν τούτων ἁπάντων ἀνύποπτον· «Ἄμεινον ἄρ' ἀπελθεῖν· Χλόην δὲ ἦρος ὄψομαι, ἐπεὶ μὴ εἵμαρτο, ὡς ἔοικε, χειμῶνός με ταύτην ἰδεῖν.» Τοιαῦτα δή τινα διανοηθεὶς σιωπῇ τὰ θηραθέντα συλλαβὼν, κ. τ. ἑ.

Χλόην δὲ ἦρος ὄψομαι, ἐπεὶ μὴ εἵμαρτο, ὡς ἔοικε, χειμῶνός με ταύτην ἰδεῖν.» Τοιαῦτα δή τινα διανοηθεὶς, καὶ τὰ θηραθέντα συλλαβὼν, ὥρμητο ἀπιέναι· καὶ, ὥσπερ αὐτὸν οἰκτείραντος τοῦ Ἔρωτος, τάδε γίνεται.

7. Τράπεζαν εἶχον οἱ ἀμφὶ τὸν Δρύαντα· κρέα διηρεῖτο, ἄρτοι παρετίθεντο, κρατὴρ ἐκιρνᾶτο. Εἷς δὴ κύων τῶν προβατευτικῶν ἀμέλειαν φυλάξας, κρέας ἁρπάσας, ἔφυγε διὰ θυρῶν (1). Ἀλγήσας ὁ Δρύας, καὶ γὰρ ἦν ἐκείνου μοῖρα, ξύλον ἁρπασάμενος (2), ἐδίωκε κατ' ἴχνος ὥσπερ κύων (3). Διώκων δὲ, καὶ κατὰ τὸν κιττὸν γενόμενος, ὁρᾷ τὸν Δάφνιν ἀνατεθειμένον ἐπὶ τοὺς ὤμους τὴν 106
ἄγραν, καὶ ἀποσοβεῖν ἐγνωκότα. Κρέως μὲν καὶ κυνὸς αὐτίκα ἐπελάθετο (4), μέγα δὲ βοήσας· «Χαῖρε, ὦ παῖ·» περιεπλέκετο καὶ κατεφίλει, καὶ χειρὶ ἦγεν (5) ἔσω λαβόμενος. Μικροῦ μὲν οὖν, ἰδόντες ἀλλήλους, εἰς τὴν γῆν κατεῤῥύησαν· μεῖναι δὲ καρτερήσαντες ὀρθοὶ, προσηγό-

(1) Διὰ θυρῶν, AB. — Ἡρόδοτος ἐν τῇ Κλειοῖ· ἰόντα διὰ θυρέων.

(2) Ξύλον ἁρπασάμενος. — Λούκιος ὁ Πατρεὺς, ἐν τῷ ὄνῳ· ξύλον ἁρπάσας.

(3) Ὥσπερ κύων. Ἴσως· ὥσπερ λύκον. Αἰλιανὸς ἐν ἐπιστολαῖς· ἄνθρωπον ἰδὼν μέγα κέκραγας, ὡς διώκων λύκον.

(4) Ἐπελάθετο, AB.

(5) Χειρὶ ἦγεν“. B, περιῆγεν. A, καὶ ἦγεν ἔσω.

ρευσάν τε καὶ κατεφίλησαν· καὶ τοῦτο οἱονεὶ ἔρεισμα αὐτοῖς τοῦ μὴ πεσεῖν ἐγένετο.

8. Τυχὼν δὲ ὁ Δάφνις παρ' ἐλπίδας (1) καὶ φιλή-
ματος καὶ Χλόης, τοῦ τε πυρὸς ἐκαθέσθη πλησίον, καὶ
ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἀπὸ τῶν ὤμων τὰς φάττας ἀπεφορ-
τίσατο καὶ τοὺς κοψύχους· καὶ διηγεῖτο πῶς ἀσχάλλων
πρὸς τὴν οἰκουρίαν, ὥρμησε πρὸς ἄγραν (2)· καὶ ὅπως τὰ
μὲν βρόχοις αὐτῶν, τὰ δὲ ἰξῷ λάβοι, τῶν μύρτων καὶ
106 τοῦ κιττοῦ γλιχόμενα. Οἱ δὲ ἐπῄνουν τὸ ἐνεργὸν (3), καὶ
ἐκέλευον ἐσθίειν ὧν ὁ κύων κατέλιπεν. Ἐκέλευον δὲ τῇ
Χλόῃ πιεῖν ἐγχέαι. Καὶ ἡ χαίρουσα (4) τοῖς τε ἄλλοις
ὤρεξε, καὶ Δάφνιδι μετὰ τοὺς ἄλλους· ἐσκήπτετο γὰρ
ὀργίζεσθαι, διότι ἐλθὼν, ἔμελλεν ἀποτρέχειν οὐκ ἰδών.
Ὅμως μέντοι πρὶν προσενεγκεῖν, ἀπέπιεν, εἶθ' οὕτως
ἔδωκεν. Ὁ δὲ, καίτοι διψῶν, βραδέως ἔπινε, παρέχων
ἑαυτῷ διὰ τῆς βραδύτητος μακροτέραν ἡδονήν.

---

(1) Παρ' ἐλπίδας, AB.

(2) Πρὸς ἄγραν, A. B, πρὸς τὴν ἄγραν. — Πλάτων ἐν Φαίδρῳ· πορεύομαι πρὸς περίπατον.

(3) Τὸ ἐνεργόν, AB. — Ἀλκίφρων· ὁ δεσπότης ἐπέστη, καὶ ἰδὼν ἐπῄνει τὴν φιλεργίαν.

(4) Καὶ ἡ χαίρουσα, AB.

9. Ἡ μὲν δὴ τράπεζα ταχέως ἐγένετο κενὴ ἄρτων καὶ κρεῶν· καθήμενοι δὲ περὶ τῆς Μυρτάλης καὶ τοῦ Λάμωνος ἐπυνθάνοντο, καὶ εὐδαιμόνιζον αὐτοὺς τοιούτου γηροτρόφου εὐτυχήσαντας. Καὶ τοῖς ἐπαίνοις μὲν ἥδετο, Χλόης ἀκροωμένης· ὅτε δὲ κατεῖχον αὐτὸν, ὡς θύσοντες Διονύσῳ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας, μικροῦ δεῖν, ὑφ' ἡδονῆς ἐκείνους ἀντὶ τοῦ Διονύσου προσεκύνησεν. Αὐτίκα οὖν ἐκ τῆς πήρας προεκόμιζε (1) μελιτώματα πολλὰ, καὶ τοὺς 107
θηραθέντας δὲ τῶν ὀρνίθων· καὶ τούτους ἐς τράπεζαν νυκτερινὴν ηὐτρέπιζον. Δεύτερος κρατὴρ ἵστατο, καὶ δεύτερον πῦρ ἀνεκάετο (2). Καὶ ταχὺ μάλα νυκτὸς γενομένης, δευτέρας τραπέζης ἐνεφοροῦντο· μεθ' ἣν τὰ μὲν μυθολογήσαντες, τὰ δὲ ᾄσαντες, εἰς ὕπνον ἐχώρουν, Χλόη μετὰ τῆς μητρὸς, Δρύας ἅμα Δάφνιδι. Χλόῃ μὲν οὖν οὐδὲν χρηστὸν ἦν, ὅτι μὴ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας ὀφθησόμενος ὁ Δάφνις· Δάφνις δὲ κενὴν τέρψιν ἐτέρπετο· τερπνὸν γὰρ ἐνόμιζε καὶ πατρὶ συγκοιμηθῆναι Χλόης· ὥστε καὶ περιέβαλλεν αὐτὸν, καὶ κατεφίλει πολλάκις, ταῦτα πάντα ποιεῖν Χλόην ὀνειροπολούμενος.

(1) Προεκόμιζε, AB.
(2) Ἀνεκάετο, AB.

10. Ὡς δὲ (1) ἐγένετο ἡμέρα, κρύος μὲν ἦν ἐξαίσιον, καὶ αὔρα βόρειος ὑπέκαιε πάντα. Οἱ δὲ ἀναστάντες, θύουσι τῷ Διονύσῳ κριὸν ἐνιαύσιον· καὶ πῦρ ἀνακαύσαντες μέγα, παρεσκευάζοντο τροφήν. Τῆς οὖν Νάπης ἀρτοποιούσης,
108 καὶ τοῦ Δρύαντος τὸν κριὸν ἕψοντος, σχολῆς ὁ Δάφνις καὶ ἡ Χλόη λαβόμενοι, προῆλθον τῆς αὐλῆς ἵνα ὁ κιττός· καὶ πάλιν βρόχους στήσαντες, καὶ ἰξὸν ἐπαλείψαντες (2), ἐθήρων πλῆθος οὐκ ὀλίγον ὀρνίθων. Ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ φιλημάτων ἀπόλαυσις συνεχὴς, καὶ λόγων ὁμιλία τερπνή. « Διὰ σὲ ἦλθον, Χλόη. Οἶδα, Δάφνι. Διὰ σὲ ἀπολλύω τοὺς ἀθλίους κοψύχους. Τίς οὖν σοι γίνομαι (3); Μέμνησό μου. Μνημονεύω, νὴ τὰς Νύμφας, ἃς ὤμοσά ποτε εἰς ἐκεῖνο τὸ ἄντρον, εἰς ὃ ἥξομεν εὐθὺς, ἂν ἡ χιὼν τακῇ. Ἀλλὰ πολλή ἐστι, Χλόη, καὶ δέδοικα μὴ ἐγὼ πρὸ ταύτης τακῶ. Θάῤῥει, Δάφνι· θερμός ἐστιν ὁ ἥλιος. Εἰ γὰρ οὕτως γένοιτο, Χλόη, θερμὸς, ὡς τὸ κᾶον (4) πῦρ τὴν καρδίαν τὴν ἐμήν. Παίζεις ἀπατῶν με. Οὐ μὰ τὰς αἶγας, ἃς σύ με ἐκέλευες ὀμνύειν. »

(1) Δέ, AB.
(2) Ἐπαλείψαντες, AB.
(3) Γίνομαι*. B, γένομαι. A, τί οὖν σοι γένωμαι.
(4) Κᾶον. AB, καίον.

11. Τοιαῦτα ([1]) ἀντιφωνήσασα πρὸς τὸν Δάφνιν ἡ Χλόη καθάπερ ἠχὼ, καλούντων αὐτοὺς τῶν περὶ τὴν Νάπην, εἰσέδραμον, πολὺ περιττοτέραν τῆς χθιζῆς θήραν κομίζοντες· καὶ ἀπαρξάμενοι τῷ Διονύσῳ κρατῆρος, ἤσθιον, κιττῷ τὰς κεφαλὰς ἐστεφανωμένοι. Καὶ ἐπεὶ καιρὸς ἦν, ἰακχάσαντες ([2]) καὶ εὐάσαντες, προέπεμπον ([3]) τὸν Δάφνιν, πλήσαντες αὐτοῦ τὴν πήραν κρεῶν καὶ ἄρτων. Ἔδωκαν δὲ καὶ τὰς φάττας καὶ τὰς κίχλας Λάμωνι καὶ Μυρτάλῃ κομίζειν, ὡς αὐτοὶ θηράσοντες ἄλλας ([4]), ἔστ' ἂν ὁ χειμὼν μένῃ, καὶ ὁ κιττὸς μὴ λείπῃ. Ὁ δὲ ἀπῄει, φιλήσας αὐτοὺς προτέρους Χλόης, ἵνα τὸ ἐκείνης φίλημα καθαρὸν μείνῃ. Καὶ ἄλλας δὲ πολλὰς ἦλθεν ὁδοὺς ἐπ' ἄλλαις τέχναις· ὥστε μὴ παντάπασιν αὐτοῖς γενέσθαι τὸν χειμῶνα ἀνέραστον.

12. Ἤδη δὲ ἦρος ἀρχομένου, καὶ τῆς μὲν χιόνος λυομένης, τῆς δὲ γῆς γυμνουμένης, καὶ τῆς πόας ὑπανθούσης, οἵ τε ἄλλοι νομεῖς ἦγον τὰς ἀγέλας εἰς νομὴν, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων Χλόη καὶ Δάφνις, οἷα μείζονι δουλεύοντες

---

(1) Τοιαῦτα, AB.
(2) Ἰακχάσαντες, B. A, ἰακχεύσαντες.
(3) Προέπεμπον, AB.
(4) Θηράσοντες ἄλλας, B. A, θηράσαντες ἄλλας.

ποιμένι. Εὐθὺς οὖν δρόμος ἦν ἐπὶ τὰς Νύμφας καὶ τὸ ἄντρον· ἐντεῦθεν ἐπὶ τὸν Πᾶνα καὶ τὴν πίτυν· εἶτα ἐπὶ τὴν δρῦν, ὑφ' ἣν καθίζοντες, καὶ τὰς ἀγέλας ἔνεμον, καὶ ἀλλήλους κατεφίλουν. Ἀνεζήτησάν τε καὶ ἄνθη, στεφανῶσαι θέλοντες τοὺς θεούς· τὰ δὲ ἄρτι ὁ ζέφυρος τρέφων καὶ ὁ ἥλιος θερμαίνων ἐξῆγεν· ὅμως δὲ εὑρέθη καὶ ἴα, καὶ νάρκισσος, καὶ ἀναγαλλὶς, καὶ ὅσα ἦρος πρωτοφορήματα. Ἡ μὲν Χλόη (1) καὶ ὁ Δάφνις ἀπὸ αἰγῶν καὶ ἀπὸ οἰῶν τινῶν γάλα νέον, καὶ τοῦτο στεφανοῦντες τὰ ἀγάλματα, κατέσπεισαν (2). Ἀπήρξαντο καὶ σύριγγος, καθάπερ τὰς ἀηδόνας ἐς τὴν μουσικὴν ἐρεθίζοντες· αἱ δὲ
111 ὑπεφθέγγοντο ἐν ταῖς λόχμαις, καὶ τὸν Ἴτυν κατ' ὀλίγον ἠκρίβουν, ὥσπερ ἀναμιμνησκόμεναι τῆς ᾠδῆς ἐκ μακρᾶς σιωπῆς.

13. Ἐβληχήσατό που καὶ ποίμνιον· ἐσκίρτησάν που

(1) Ἡ μὲν Χλόη. A, ἡ μ. Χ. καὶ ἀπὸ αἰγῶν οἰῶν τινῶν, κ. τ. ἑ. B, ἡ μὲν Χλόη καὶ ἀπὸ αἰγῶν καὶ ἀπὸ οἰῶν τινῶν, κ. τ. ἑ. Καὶ ἔξω στίχου· ϛ· Δάφνις.

(2) Κατέσπεισαν. Λελυμασμένον τὸ χωρίον οὕτω διορθωτέον δοκεῖ· ἡ μὲν Χλόη ἀπὸ οἰῶν, καὶ ὁ Δάφνις ἀπὸ αἰγῶν, ἔπινον γάλα νέον, καὶ τούτου, στεφανοῦντες τὰ ἀγάλματα, κατέσπεισαν. [Καὶ τοῦτο. Πάντως δεῖ γράφειν, ὡς ὑφ' ἡμῶν παρηγγέλθη· καὶ τούτου, στεφανοῦντες τὰ ἀγάλματα, κατέσπεισαν. Ἴδε, σ. 76, στ. 18. Σ. 191.]

καὶ ἄρνες, καὶ ταῖς μητράσι (1) ὑποκλάσαντες αὐτοὺς,
τὴν θηλὴν ἔσπασαν· τὰς δὲ μήπω τετοκυίας οἱ κριοὶ
κατεδίωκον τε (2), καὶ κάτω στήσαντες (3), ἔβαινον ἄλλος
ἄλλην. Ἐγίνοντο καὶ τράγων διώγματα, καὶ ἐς τὰς αἶγας
ἐρωτικώτερα πηδήματα, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῶν αἰγῶν·
καὶ ἕκαστος εἶχεν ἰδίας, καὶ ἐφύλαττε μή τις αὐτὰς μοι-
χεύσῃ λαθών. Κἂν (4) γέροντας ὁρῶντας ἐξώρμησεν εἰς
ἀφροδίτην τὰ τοιαῦτα θεάματα. Οἱ δὲ, καὶ νέοι, καὶ
σφριγῶντες, καὶ πολὺν ἤδη χρόνον ἔρωτα ζητοῦντες,
ἐξεκάοντο πρὸς τὰ ἀκούσματα, καὶ ἐτήκοντο πρὸς τὰ
θεάματα, καὶ ἐζήτουν καὶ αὐτοὶ περιττότερόν τι φιλή-
ματος καὶ περιβολῆς, μάλιστα (5) δὲ ὁ Δάφνις. Οἷα γοῦν 112
ἐνηβήσας τῇ κατὰ τὸν χειμῶνα οἰκουρίᾳ καὶ εὐσχολίᾳ (6),
πρός τε τὰ φιλήματα ὤργα, καὶ πρὸς τὰς περιβολὰς
ἐσκιτάλιζε, καὶ ἦν ἐς πᾶν ἔργον περιεργότερος καὶ θρα-
σύτερος.

---

(1) Μητράσι, B. A, μητράσιν.

(2) Κατεδίωκον τε ". B, κατεδιώκοντες. A, καταδιώκοντες.

(3) Κάτω στήσαντες, A. B, καμάτῳ στήσαντες.

(4) Κἂν ". AB, καί.

(5) Περιβολῆς, μάλιστα, AB.

(6) Εὐσχολίᾳ *. AB, ἀσχολίᾳ.

14. Ἤτει δὲ (1) τὴν Χλόην χαρίσασθαί οἱ πᾶν ὅσον βούλεται, καὶ γυμνὴν γυμνῷ συγκατακλιθῆναι μακρότερον ἢ πρόσθεν εἰώθεσαν· τοῦτο γὰρ δὴ λείπειν τοῖς Φιλητᾶ παιδεύμασιν, ἵνα δὴ γένηται τὸ μόνον ἔρωτα παῦον φάρμακον· τῆς δὲ πυνθανομένης, τί πλέον ἐστὶ φιλήματος καὶ περιβολῆς, καὶ αὐτῆς κατακλίσεως (2), καὶ τί ἔγνω δρᾶσαι γυμνὸς γυμνῇ συγκατακλινείς (3)· « Τοῦτο, εἶπεν, ὃ οἱ κριοὶ ποιοῦσι τὰς οἶς, καὶ οἱ τράγοι τὰς αἶγας. Ὁρᾷς, ὡς μετὰ τοῦτο τὸ ἔργον, οὔτε ἐκεῖναι
113 φεύγουσι ἔτι (4) αὐτοὺς, οὔτε ἐκεῖνοι κάμνουσι διώκοντες, ἀλλ' ὥσπερ κοινῆς λοιπὸν ἀπολαύοντες ἡδονῆς συννέμονται; Γλυκύ τι, ὡς ἔοικεν, ἔστι τὸ ἔργον, καὶ νικᾷ τὸ ἔρωτος πικρόν. » — « Εἶτα οὐχ ὁρᾷς (5), ὦ Δάφνι, τὰς αἶγας καὶ τοὺς τράγους, τὰς οἶς καὶ τοὺς κριοὺς (6), ὡς ὀρθοὶ μὲν ἐκεῖνοι δρῶσιν, ὀρθαὶ δὲ ἐκεῖναι πάσχουσιν· οἱ μὲν,

---

(1) Δέ ". AB, δή.

(2) Αὐτῆς κατακλίσεως, AB, ἴσ· καὶ αὖ τῆς κατακ. Ἴδε ἀνωτέρω, σ. 47.

(3) Συγκατακλινείς, AB.

(4) Φεύγουσι ἔτι, B. A, φεύγουσιν ἔτι.

(5) Εἶτα οὐχ ὁρᾷς, AB.

(6) Καὶ τοὺς τράγους, τὰς οἶς καὶ τοὺς κριούς ". B, καὶ τοὺς κριοὺς καὶ τοὺς τράγους, καὶ τὰς οἶς. A, καὶ τοὺς τράγους καὶ τοὺς κριοὺς καὶ τὰς οἶς.

πηδήσαντες, αἱ δὲ, κατανωτισάμεναι; Σὺ δ' ἐμὲ ἀξιοῖς συγκατακλιθῆναι, καὶ ταῦτα γυμνήν; Καίτοιγε ἐκεῖναι πόσον ἐνδεδυμένης ἐμοῦ λασιώτεραι;» Πείθεται Δάφνις, καὶ συγκατακλινεὶς αὐτῇ, πολὺν χρόνον ἔκειτο, καὶ οὐδὲν ὧν ἕνεκα ὥργα, ποιεῖν ἐπιστάμενος, ἀνίστησιν αὐτὴν, καὶ κατόπιν περιεφύετο μιμούμενος τοὺς τράγους. Πολὺ δὲ μᾶλλον ἀπορηθεὶς, καθίσας ἔκλαεν (1), εἰ καὶ κριῶν ἀμαθέστερος εἰς τὰ ἔρωτος ἔργα. 114

15. Ἦν δέ τις αὐτῷ (2) γείτων, γεωργὸς γῆς ἰδίας, Χρῶμις τὸ ὄνομα, παρηβῶν ἤδη τὸ σῶμα. Τούτῳ γύναιον (3) ἦν ἐπακτὸν ἐξ ἄστεος, νέον καὶ ὡραῖον, και ἀγροικίας ἁβρότερον· τούτῳ Λυκαίνιον ὄνομα ἦν. Αὕτη (4) ἡ Λυκαίνιον ὁρῶσα τὸν Δάφνιν καθ' ἑκάστην ἡμέραν παρελαύνοντα τὰς αἶγας ἕωθεν εἰς νομὴν, νύκτωρ ἐκ νομῆς, ἐπεθύμησεν ἐραστὴν κτήσασθαι δώροις δελεάσασα. Καὶ δή ποτε λοχήσασα μόνον, καὶ σύριγγα δῶρον ἔδωκε,

---

(1) Ἔκλαεν, AB.

(2) Αὐτῷ. Γραπτέον δοκεῖ· αὐτοῦ· ἢ τὸ Ἀριστοφάνειον· ἦν δέ τις ἐκ τῶν γειτόνων. Κεῖται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἐκ γειτόνων, ἐκ τῶν γειτόνων, ἀντὶ τοῦ· ἐγγὺς, οὐ πόῤῥω. [Αὐτῷ γείτων. Γραπτέον, αὐτοῦ ἐν γειτόνων. Λουκιανὸς, αὐτοῦ πλησίον", δραπ. 29. ἀλ. ἱστ. β'. 44. Σ. 191.]

(3) Γύναιον, AB.

(4) Αὕτη ἡ Λυκαίνιον, AB.

καὶ μέλι ἐν κηρίῳ, καὶ πήραν ἐλάφου (1). Εἰπεῖν δέ τι ὤκνει, τὸν Χλόης ἔρωτα καταμαντευομένη· πάνυ γὰρ ἑώρα προσκείμενον αὐτὸν τῇ κόρῃ. Πρότερον μὲν οὖν ἐκ νευμάτων καὶ γέλωτος συνεβάλετο τοῦτο· τότε δὲ ἐξ ἑωθινοῦ, σκηψαμένη πρὸς Χρῶμιν ὡς παρὰ τίκτουσαν ἄπεισι γείτονα, κατόπιν αὐτοῖς κατηκολούθησε, καὶ εἴς τινα λόχμην ἐγκρύψασα (2) ἑαυτὴν, ὡς μὴ βλέποιτο, πάντα ἤκουσεν ὅσα εἶπον, πάντα εἶδεν ὅσα ἔπραξαν· οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις. Συναλγήσασα δὴ τοῖς ἀθλίοις, καὶ καιρὸν ἥκειν νομίσασα διττὸν, τὸν μὲν εἰς ἐκείνων σωτηρίαν, τὸν δὲ εἰς τὴν ἑαυτῆς ἐπιθυμίαν, ἐπιτεχνᾶταί τι τοιόνδε.

16. Τῆς ἐπιούσης ὡς παρὰ τὴν γυναῖκα ἐκείνην (3) τὴν τίκτουσαν ἀπιοῦσα, φανερῶς ἐπὶ τὴν δρῦν, ἐν ᾗ (4) ἐκαθέζετο Δάφνις καὶ Χλόη, παραγίνεται, καὶ ἀκριβῶς μιμησαμένη τὴν τεταραγμένην· « Σῶσόν με, εἶπε, Δάφνι, τὴν ἀθλίαν· ἐκ γάρ μοι τῶν χηνῶν τῶν εἴκοσιν ἕνα τὸν

(1) Ἐλάφου, B. A, ἐλάφειαν.

(2) Ἐγκρύψασα ἑαυτήν, B. A, ἐκκρύψασα αὐτήν.

(3) Ἐκείνην". A, τὴν γυναῖκα λαβεῖν τὴν τίκτουσαν. B, τ. γ. λαβὴν τ. τ. — Ἄνω σελ. 12, ἰδεῖν ἐδόκουν τὰς Νύμφας ἐκείνας τὰς ἐν τῷ ἄντρῳ.

(4) Ἐν ᾗ, AB. Πάντως γραπτέον· ἔνθα· ὡς ἄνω σ. 76, στ. 9. ᾗ· ἵνα. ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς.

κάλλιστον ἀετὸς ἥρπασε· καὶ, οἷα μέγα φορτίον ἀράμενος, οὐκ ἐδυνήθη μετέωρος ἐπὶ τὴν συνήθη τὴν ὑψηλὴν κομίσαι ἐκείνην πέτραν· ἀλλ' εἰς (1) τήνδε τὴν ὕλην τὴν ταπεινὴν ἔχων κατέπεσε. Σὺ τοίνυν, πρὸς τῶν Νυμφῶν 116
καὶ τοῦ Πανὸς ἐκείνου, συνεισελθὼν (2) εἰς τὴν ὕλην, μόνη γὰρ δέδοικα, σῶσόν μοι τὸν χῆνα, μηδὲ περιίδῃς ἀτελῆ μου τὸν ἀριθμὸν γενόμενον. Τάχα δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἀετὸν ἀποκτενεῖς, καὶ οὐκ ἔτι πολλοὺς ὑμῶν ἄρνας καὶ ἐρίφους ἁρπάσει. Τὴν δὲ ἀγέλην τέως φρουρήσει Χλόη· πάντως αὐτὴν ἴσασιν αἱ αἶγες ἀεί σοι συννέμουσαν. »

17. Οὐδὲν τῶν μελλόντων ὑποπτεύσας ὁ Δάφνις, εὐθὺς ἀνίσταται, καὶ ἀράμενος τὴν καλαύροπα, κατόπιν ἠκολούθει τῇ Λυκαινίῳ. Ἡ δὲ ἡγεῖτο ὡς μακροτάτω τῆς Χλόης· καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸ πυκνότατον (3) ἐγένοντο, πηγῆς πλησίον καθίσαι κελεύσασα αὐτόν· « Ἐρᾷς, εἶπε, Δάφνι, Χλόης· καὶ τοῦτο ἔμαθον ἐγὼ νύκτωρ παρὰ τῶν 117

(1) Ἀλλ' εἰς, AB.

(2) Συνεισελθὼν ". A, κ. τ. Π. ἐκείνου, εἰσελθὼν εἰς τὴν ὕλην, μόνη γὰρ δέδοικα, σῶσόν μοι τὴν χῆνα. B, κ. τ. Π. ἐκείνου εἰσελθὼν εἰς τὴν ὕλην, σῶσόν μου τὸν χῆνα, μόνη γὰρ δέδοικα εἰσελθεῖν, μηδέ, κ. τ. ἑ.

(3) Πυκνότατον. — Ἀλκίφρων· εἰς τὸ συνηρεφὲς ἀγαγὼν, οὗ τὸ πύκνωμα συνεχὲς ἦν τῶν δένδρων.

Νυμφῶν. Δι' ὀνείρατος ἐμοὶ τὰ χθιζά σου [1] διηγήσαντο δάκρυα, καὶ ἐκέλευσάν σε σῶσαι διδαξαμένην τὰ ἔρωτος ἔργα. Τὰ δέ ἐστιν οὐ φιλήματα καὶ περιβολὴ, καὶ οἷα δρῶσι κριοὶ καὶ τράγοι· ἄλλα ταῦτα πηδήματα καὶ τῶν ἐκεῖ γλυκύτερα· πρόσεστι γὰρ αὐτοῖς χρόνος μακροτέρας ἡδονῆς. Εἰ δή σοι φίλον ἀπηλλάχθαι κακῶν, καὶ ἐν πείρᾳ γενέσθαι ζητουμένων τερπνῶν, ἴθι, παραδίδου μοι τερπνὸν σαυτὸν μαθητήν· ἐγώ σε [2], χαριζομένη ταῖς Νύμφαις, ἐκεῖνα διδάξω. »

18. Οὐκ ἐκαρτέρησεν ὁ Δάφνις ὑφ' ἡδονῆς, ἀλλ' ἅτε ἄγροικος καὶ αἰπόλος, καὶ ἐρῶν καὶ νέος, πρὸ τῶν ποδῶν καταπεσὼν, τὴν Λυκαίνιον ἱκετεύει [3] ὅτι τάχιστα διδάξαι τὴν τέχνην, δι' ἧς ὃ βούλεται δράσει Χλόην· καὶ, 118 ὥσπερ τι μέγα καὶ θεόπεμπτον ἀληθῶς μέλλων διδάσκεσθαι, καὶ ἔριφον αὐτῇ σηκίτην δώσειν [4] ἐπηγγείλατο, καὶ τυροὺς ἁπαλοὺς πρωτοῤῥύτου γάλακτος, καὶ τὴν αἶγα αὐτήν. Εὑροῦσα δὴ ἡ Λυκαίνιον αἰπολικὴν ἀφθονίαν,

(1) Τὰ χθιζά σου διηγήσαντο, AB.

(2) Ἐγώ σε, χ. τ. Ν. ἐκεῖνα ". A, ἐγὼ δὲ χαριζομένη τ. Ν. ἐκεῖνα διδάξω. B, ἐγὼ δὲ χ. τ. Ν. ἐκείναις διδάξω.

(3) Ἱκετεύει, A. B, ἱκέτευεν.

(4) Σηκίτην, A. B, ἔριφον αὐτῇ δώσειν ἐπηγγ.

οἷαν οὐ προσεδόκησεν, ἤρχετο παιδεύειν τὸν Δάφνιν, τοῦτον τὸν τρόπον. Ἐκέλευσεν αὐτὸν καθίσαι πλησίον αὐτῆς ὡς ἔχει (1), καὶ φιλήματα φιλεῖν οἷα εἰώθει καὶ ὅσα, καὶ φιλοῦντα ἅμα περιβάλλειν (2) καὶ κατακλίνεσθαι χαμαί. Ὡς δὲ ἐκαθέσθη, καὶ ἐφίλησε, καὶ κατεκλίθη, μαθοῦσα ἐνεργεῖν δυνάμενον καὶ σφριγῶντα, ἀπὸ μὲν τῆς ἐπὶ πλευρὰν κατακλίσεως ἀνίστησιν· αὐτὴν δὲ ὑποστορέσασα ἐντέχνως, ἐς τὴν τέως ζητουμένην ὁδὸν ἦγε· τὸ δὲ ἐντεῦθεν οὐδὲν περιειργάζετο (3) ξένον· αὐτὴ γὰρ ἡ φύσις λοιπὸν ἐπαίδευσε (4) τὸ πρακτέον. 119

19. Τελεσθείσης δὲ τῆς ἐρωτικῆς παιδαγωγίας, ὁ μὲν Δάφνις ἔτι ποιμενικὴν γνώμην ἔχων (5), ὥρμησε (6) τρέχειν ἐπὶ τὴν Χλόην, καὶ ὅσα πεπαίδευτο (7), δρᾷν αὐτίκα, καθάπερ δεδοικὼς μὴ βραδύνας ἐπιλάθοιτο· ἡ δὲ Λυκαίνιον κατασχοῦσα αὐτὸν, ἔλεξεν ὧδε· « Ἔτι καὶ ταῦτά

---

(1) Ὡς ἔχει. Ἤγουν εὐθὺς, αὐτίκα.

(2) Καὶ φ, ἅ. περιβάλλειν, A. B, καὶ ὅσα φιλοῦντα ἅμα περιβάλλειν. Ἴσως· καὶ ὅσα τὴν Χλόην, καὶ φιλ. ἅμα, κ. τ. ἑ,

(3) Περιειργάζετο, B. A, περιεργάζετο.

(4) Ἐπαίδευσε, A. B, ἐπαίδευε.

(5) Γνώμην ἔχων, AB.

(6) Ὥρμησε, B. A, ὥρμητο.

(7) Πεπαίδευτο, AB.

σε δεῖ [1] μαθεῖν, Δάφνι. Ἐγὼ γυνὴ τυγχάνουσα πέπονθα νῦν οὐδέν· πάλαι γάρ με ταῦτα ἀνὴρ ἄλλος ἐπαίδευσε, μισθὸν τὴν παρθενίαν λαβών. Χλόη δὲ συμπαλαίουσά σοι ταύτην τὴν πάλην, καὶ οἰμώξει, καὶ κλαύσεται, καὶ αἵματι κείσεται πολλῷ, καθάπερ πεφονευμένη. Ἀλλὰ σὺ τὸ αἷμα μὴ φοβηθῇς· ἀλλ' ἡνίκα ἂν πείσῃς αὐτήν σοι παρασχεῖν, ἄγαγε αὐτὴν εἰς τοῦτο τὸ χωρίον, ἵνα, κἂν βοήσῃ, μηδεὶς ἀκούσῃ, κἂν δακρύσῃ [2], μηδεὶς ἴδῃ, κἂν αἱμαχθῇ, λούσηται τῇ πηγῇ· καὶ μέμνησο, ὅτι σε ἄνδρα ἐγὼ πρὸ Χλόης πεποίηκα.»

20. Ἡ μὲν οὖν Λυκαίνιον τοσαῦτα ὑποθεμένη, κατ' ἄλλο μέρος τῆς ὕλης ἀπῆλθεν, ὡς ἔτι ζητοῦσα τὸν χῆνα· ὁ δὲ Δάφνις εἰς λογισμὸν ἄγων τὰ εἰρημένα, τῆς μὲν προτέρας ὁρμῆς ἀπήλλακτο, διοχλεῖν δὲ τῇ Χλόῃ περιττότερον ὤκνει φιλήματος καὶ περιβολῆς, μήτε βοῆσαι θέλων αὐτήν, ὡς πρὸς πολέμιον, μήτε δακρῦσαι, ὡς ἀλγοῦσαν, μήτε αἱμαχθῆναι, καθάπερ πεφονευμένην· ἀρτιμαθὴς γὰρ ὢν ἐδεδοίκει τὸ αἷμα, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἄρα ἐκ μόνου τραύματος αἷμα γίνεται. Γνοὺς δὲ τὰ συνήθη τέρπεσθαι

(1) Σε δεῖ μαθεῖν, Δάφνι, AB.
(2) Δακρύσῃ AB, δακρύῃ.

μετ' αὐτῆς, ἐξέβη τῆς ὕλης· καὶ ἐλθὼν ἵνα ἐκάθητο στεφανίσκον ἴων πλέκουσα, τόν τε χῆνα τῶν τοῦ ἀετοῦ ὀνύχων ἐψεύσατο ἐξαρπάσαι, καὶ περιφὺς [1] ἐφίλησεν, οἷον ἐν τῇ τέρψει Λυκαίνιον· τοῦτο γὰρ ἐξῆν ὡς ἀκίνδυνον. Ἡ δὲ τὸν στέφανον ἐφήρμοσεν αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ, καὶ τὴν κόμην ἐφίλησεν, ὡς τῶν ἴων κρείττονα. Κὰκ 121 τῆς [2] πήρας προκομίσασα παλάθης μοῖραν, καὶ ἄρτους τινὰς, ἔδωκε φαγεῖν· καὶ ἐσθίοντος ἀπὸ τοῦ στόματος ἥρπαζε, καὶ οὕτως ἤσθιεν ὥσπερ νεοττὸς ὄρνιθος.

21. Ἐσθιόντων δὲ [3] αὐτῶν καὶ περιττότερα [4] φιλούντων ὧν ἤσθιον, ναῦς ἁλιέων ὤφθη παραπλέουσα. Ἄνεμος μὲν οὐκ ἦν, γαλήνη δὲ ἦν, καὶ ἐρέττειν ἐδόκει. Καὶ ἤρεττον ἐῤῥωμένως· ἠπείγοντο γὰρ νεαλεῖς ἰχθῦς εἰς τὴν πόλιν διασώσασθαι τῶν τινι [5] πλουσίων. Οἷον οὖν εἰώθασι ναῦται δρᾷν εἰς καμάτων ἀμέλειαν, τοῦτο κἀκεῖνοι δρῶντες, τὰς κώπας ἀνέφερον. Εἷς μὲν αὐτοῖς κελευστὴς ναυτικὰς ᾖδεν ᾠδάς· οἱ δὲ λοιποὶ, καθάπερ

---

(1) Περιφύς, A. B, περιθείς.

(2) Κὰκ τῆς". A, καὶ τῆς πήρας καὶ ἐσθίοντος ἀπὸ τοῦ στόματος, κ. τ. ἑ. B, καὶ τῆς πήρας προκομίσασα παλ. μ.

(3) Δέ, AB.

(4) Περιττότερα, A. B, περιττότερον.

(5) Τῶν τινι *. AB, τῶν τινων.

χορὸς, ὁμοφώνως κατὰ καιρὸν τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐβόων. Ἡνίκα μὲν οὖν ἀναπεπταμένη τῇ θαλάττῃ ταῦτα ἔπρατ-
122 τον, ἠφανίζετό ἡ βοὴ, χεομένης τῆς φωνῆς εἰς πολὺν ἀέρα· ἐπεὶ δὲ ἄκρᾳ τινὶ ὑποδραμόντες, εἰς κόλπον μηνοειδῆ καὶ κοῖλον εἰσήλασαν, μείζων μὲν ἠκούετο βοὴ, σαφῆ δὲ ἐξέπιπτεν εἰς τὴν γῆν τὰ τῶν κελευσμάτων ᾄσματα. Κοῖλος γὰρ τῷ πεδίῳ (1) αὐλὼν ὑποκείμενος καὶ τὸν ἦχον εἰς αὐτὸν ὡς ὄργανον δεχόμενος, πάντων τῶν φθεγγομένων (2) μιμητὴν φωνὴν ἀπεδίδου, ἰδίᾳ μὲν τῶν κωπῶν τὸν ἦχον, ἰδίᾳ δὲ τὴν φωνὴν τῶν ναυτῶν· καὶ ἐγίνετο ἄκουσμα τερπνόν. Φθανούσης γὰρ (3) τῆς ἀπὸ τῆς θαλάττης φωνῆς, ἡ ἐκ τῆς γῆς φωνὴ τοσοῦτον ἐπαύετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο ἐκείνη (4).

22. Ὁ μὲν οὖν Δάφνις εἰδὼς τὸ πραττόμενον, μόνῃ τῇ θαλάττῃ προσεῖχε καὶ ἐτέρπετο τῇ νηῒ παρατρεχούσῃ τὸ πεδίον θᾶττον πτεροῦ, καὶ ἐπειρᾶτό τινα διασώσασθαι τῶν ᾀσμάτων, ὡς γένοιτο τῆς σύριγγος μέλη. Ἡ

(1) Τῷ πεδίῳ ". A, τὸ πεδίον αὐλὼν ὑποκείμενος. B, τὸ πεδίον αὐλὼν ὑπερκείμενος.

(2) Φθεγγομένων ". AB, λεγομένων.

(3) Γάρ, AB.

(4) Ἐκείνη ". AB, ἤρξατο. Ὁ μὲν οὖν.

δὲ Χλόη τότε πρῶτον πειρωμένη τῆς καλουμένης ἠχοῦς, 123
ποτὲ μὲν εἰς τὴν θάλατταν ἀπέβλεπε, τῶν ναυτῶν κε-
λευόντων, ποτὲ δὲ εἰς τὴν ὕλην ὑπέστρεφε, ζητοῦσα τοὺς
ἀντιφωνοῦντας. Καὶ ἐπεὶ παραπλευσάντων ἦν κἀν τῷ
αὐλῶνι σιγὴ, ἐπυνθάνετο τοῦ Δάφνιδος, εἰ καὶ ὀπίσω τῆς
ἄκρας ἐστὶ θάλαττα, καὶ ναῦς ἄλλη παραπλεῖ, καὶ ἄλλοι
ναῦται τὰ αὐτὰ ᾖδον, καὶ ἅμα πάντες σιωπῶσι. Γελάσας
οὖν ὁ Δάφνις ἡδὺ, καὶ φιλήσας ἥδιον φίλημα, καὶ τὸν
τῶν ἴων στέφανον ἐκείνῃ περιθεὶς, ἤρξατο αὐτῇ μυθολο-
γεῖν τὸν μῦθον τῆς Ἠχοῦς, αἰτήσας, εἰ διδάξειε, μισθὸν
παρ' αὐτῆς ἄλλα φιλήματα δέκα.

23. « Νυμφῶν, ὦ κόρη, πολὺ γένος, Μελίαι (1), Δρυάδες
καὶ Ἕλειοι· πᾶσαι καλαὶ, πᾶσαι μουσικαί. Καὶ μιᾶς τούτων
θυγάτηρ Ἠχὼ γίνεται· θνητὴ (2) μὲν, ἐκ πατρὸς θνητοῦ· καλὴ
δὲ, ἐκ μητρὸς καλῆς. Τρέφεται (3) μὲν ὑπὸ Νυμφῶν, παι- 124
δεύεται δὲ ὑπὸ Μουσῶν συρίζειν, αὐλεῖν, τὰ πρὸς λύραν, τὰ
πρὸς κιθάραν, πᾶσαν ᾠδήν· ὥστε καὶ παρθενίας (4) εἰς

---

(1) Μελίαι*. AB, Μελιακαί.

(2) Θνητὴ μὲν ἐκ πατρὸς θνητοῦ, κ. δ. ἐ. μ. καλῆς, A. B. θ. μ. ὡς ἐκ π. θ. κ. δὲ ὡς ἐκ μ. κ.

(3) Τρέφεται μέν, AB.

(4) Παρθενίας, AB.

ἄνθος ἀκμάσασα, ταῖς Νύμφαις συνεχόρευε, ταῖς Μούσαις συνῇδεν· ἄῤῥενας δὲ ἔφευγε πάντας, καὶ ἀνθρώπους καὶ θεοὺς, φιλοῦσα τὴν παρθενίαν. Ὁ Πὰν ὀργίζεται τῇ κόρῃ, τῆς μουσικῆς φθονῶν, τοῦ κάλλους μὴ τυχών· καὶ μανίαν ἐμβάλλει τοῖς ποιμέσι καὶ τοῖς αἰπόλοις. Οἱ δὲ, ὥσπερ κύνες ἢ λύκοι, διασπῶσιν αὐτὴν, καὶ ῥίπτουσιν εἰς (1) πᾶσαν τὴν γῆν ἔτι ᾄδοντα τὰ μέλη. Καὶ τὰ μέλη Γῆ, χαριζομένη Νύμφαις, ἔκρυψε πάντα. Καὶ ἐτήρησε τὴν μουσικὴν, καὶ γνώμῃ Μουσῶν ἀφίησι φωνὴν, καὶ μιμεῖται πάντα, καθάπερ τότε ἡ κόρη, θεοὺς, ἀνθρώπους, ὄργανα, θηρία· μιμεῖται καὶ αὐτὸν συρίττοντα τὸν Πᾶνα. Ὁ δὲ ἀκούσας, ἀναπηδᾷ καὶ διώκει κατὰ τῶν ὀρῶν, οὐκ ἐρῶν τυχεῖν ἀλλ' ἢ τοῦ μαθεῖν, τίς ἐστιν ὁ λανθάνων μαθητής.» Ταῦτα μυθολογήσαντα τὸν Δάφνιν, οὐ δέκα μόνον φιλήματα, ἀλλὰ πάνυ πολλὰ κατεφίλησεν ἡ Χλόη· μικροῦ γὰρ καὶ τὰ αὐτὰ εἶπεν (2) Ἠχὼ, καθάπερ μαρτυροῦσα, ὅτι μηδὲν ἐψεύσατο.

24. Θερμοτέρου δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν γιγνομένου τοῦ ἡλίου, οἷα τοῦ μὲν ἦρος παυομένου, τοῦ δὲ θέρους ἀρχο-

---

(1) Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἔτι ᾄδοντα, B. A, εἰς πᾶσαν γῆν ἔτι ᾄδοντα.

(2) Εἶπεν Ἠχὼ, B. A, εἶπεν ἡ Ἠχώ.

μένου, πάλιν αὐτοῖς ἐγίνοντο καιναὶ τέρψεις καὶ θέρειοι. Ὁ μὲν γὰρ ἐνήχετο ἐν τοῖς ποταμοῖς, ἡ δὲ ἐν ταῖς πηγαῖς ἐλούετο· ὁ μὲν ἐσύριζεν, ἁμιλλώμενος πρὸς τὰς πίτυς, ἡ δὲ ᾖδε, ταῖς ἀηδόσιν ἐρίζουσα. Ἐθήρων ἀκρίδας λάλους, ἐλάμβανον τέττιγας ἠχοῦντας, ἄνθη συνέλεγον, δένδρα ἔσειον, ὀπώρας ἤσθιον. Ἤδη ποτὲ καὶ γυμνοὶ συγκατεκλίθησαν, καὶ ἓν δέρμα αἰγὸς ἐπεσύραντο. Καὶ ἐγένετο ἂν γυνὴ Χλόη ῥᾳδίως, εἰ μὴ Δάφνιν ἐτάραξε τὸ αἷμα. Ἀμέλει 126 καὶ δεδοικὼς μὴ νικηθῇ τὸν λογισμόν ποτε, πολλὰ (1) γυμνοῦσθαι τὴν Χλόην οὐκ ἐπέτρεπεν· ὥστε ἐθαύμαζε μὲν ἡ Χλόη, τὴν δὲ αἰτίαν ᾐδεῖτο πυθέσθαι.

25. Ἐν τῷ θέρει τῷδε καὶ μνηστήρων πλῆθος ἦν περὶ τὴν Χλόην, καὶ πολλοὶ πολλαχόθεν ἐφοίτων παρὰ τὸν (2) Δρύαντα, πρὸς γάμον αἰτοῦντες αὐτήν. Καὶ οἱ μέν τι δῶρον ἔφερον, οἱ δὲ ἐπηγγέλλοντο μεγάλα. Ἡ μὲν οὖν Νάπη ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιρομένη, συνεβούλευεν (3) ἐκδιδόναι τὴν Χλόην, μηδὲ κατέχειν οἴκοι πρὸς πλέον τηλικαύτην κόρην, ἣ τάχα μικρὸν ὕστερον νέμουσα τὴν παρθενίαν

---

(1) Πολλά. Ισ· πολλάκις.
(2) Τὸν Δρύαντα, AB.
(3) Συνεβούλευεν, AB.

ἀπολέσει, καὶ ἄνδρα ποιήσεταί τινα τῶν ποιμένων ἐπὶ μήλοις ἢ ῥόδοις· ἀλλ' ἐκείνην τε ποιῆσαι δέσποιναν οἰκίας, καὶ αὐτοὺς πολλὰ λαβόντας, ἰδίῳ φυλάττειν αὐτὰ καὶ γνησίῳ παιδίῳ· ἐγεγόνει δὲ αὐτοῖς ἄῤῥεν παιδίον οὐ πρὸ
127 πολλοῦ τινος. Ὁ δὲ Δρύας ποτὲ μὲν ἐθέλγετο τοῖς λεγομένοις· μείζονα γὰρ ἢ κατὰ ποιμαίνουσαν κόρην δῶρα ὠνομάζετο παρ' ἑκάστου· ποτὲ δὲ ἐννοήσας (1) ὡς κρείττων ἐστὶν ἡ παρθένος μνηστήρων γεωργῶν, καὶ ὡς, εἴ ποτε τοὺς ἀληθινοὺς γονέας εὕροι, μεγάλως αὐτοὺς εὐδαίμονας θήσει, ἀνεβάλλετο τὴν ἀπόκρισιν, καὶ εἷλκε (2) χρόνον ἐκ χρόνου, καὶ ἐν τῷ τέως ἀπεκέρδαινεν οὐκ ὀλίγα δῶρα. Ἡ μὲν δὴ μαθοῦσα, λυπηρῶς πάνυ διῆγε, καὶ τὸν Δάφνιν ἐλάνθανεν ἐπιπολὺ, λυπεῖν οὐ θέλουσα· ὡς δὲ ἐλιπάρει καὶ ἐνέκειτο πυνθανόμενος, καὶ ἐλυπεῖτο μᾶλλον μὴ μανθάνων, ἢ ἔμελλε μαθὼν, πάντα αὐτῷ διηγεῖται· τοὺς μνηστευομένους, ὡς πολλοὶ καὶ πλούσιοι, τοὺς λόγους οὓς ἡ Νάπη σπεύδουσα πρὸς τὸν γάμον ἔλεγεν, ὡς οὐκ ἀπείπατο Δρύας, ἀλλ' ὡς εἰς τὸν τρυγητὸν ἀναβέβληται.

(1) Ἐννοήσας *. AB, ποτὲ δὲ ὡς κρεῖττον.

(2) Εἷλκε, A. B, ἤνεγκε.

26. Ἔκφρων ἐπὶ τούτοις ὁ Δάφνις γίνεται, καὶ ἐδά-
κρυσε καθήμενος, ἀποθανεῖσθαι, μηκέτι νεμούσης Χλόης, 128
λέγων· καὶ οὐκ αὐτὸς μόνος, ἀλλὰ καὶ τὰ πρόβατα
μεταποιοῦντα (1) ποιμένα. Εἶτα ἀνενεγκὼν ἐθάῤῥει (2),
καὶ πείσειν ἐνενόει τὸν πατέρα, καὶ ἕνα τῶν μνωμένων
αὐτὸν ἠρίθμει, καὶ πολὺ κρατήσειν ἤλπιζε τῶν ἄλλων.
Ἓν αὐτὸν ἐτάραττεν· οὐκ ἦν Λάμων πλούσιος· τοῦτο
αὐτοῦ τὴν ἐλπίδα μόνον λεπτὴν εἰργάζετο. Ὅμως δὲ
ἐδόκει μνᾶσθαι, καὶ τῇ Χλόῃ συνεδόκει. Τῷ Λάμωνι μὲν
οὖν οὐδὲν ἐτόλμησεν εἰπεῖν, τῇ Μυρτάλῃ δὲ θαῤῥήσας
καὶ τὸν ἔρωτα ἐμήνυσε, καὶ περὶ τοῦ γάμου λόγους προ-
σήνεγκεν· ἡ δὲ τῷ Λάμωνι νύκτωρ ἐκοινώσατο (3). Σκλη-
ρῶς δὲ ἐκείνου τὴν ἔντευξιν ἐνεγκόντος, καὶ λοιδορήσαν-
τος εἰ παιδὶ θυγάτριον ποιμένων προξενεῖ μεγάλην ἐν
τοῖς γνωρίσμασιν ἐπαγγελλομένῳ τύχην, ὃς αὐτοὺς, εὑρὼν
τοὺς οἰκείους, καὶ ἐλευθέρους θήσει, καὶ δεσπότας ἀγρῶν 129
μειζόνων, ἡ Μυρτάλη διὰ τὸν ἔρωτα (4) φοβουμένη, μὴ

(1) Μεταποιοῦντα ποιμένα ". A, μεταποιεῖ τὸν ποιμένα, B, μετὰ τοιοῦτον ποιμένα.

(2) Ἐθάῤῥει, AB.

(3) Ἐκοινώσατο, AB.

(4) Διὰ τὸν ἔρωτα, AB.

τελέως ἀπελπίσας ὁ Δάφνις τὸν γάμον, τολμήσει τι θανατῶδες, ἄλλας αὐτῷ τῆς ἀντιῤῥήσεως αἰτίας ἀπήγγελλε· «Πένητές ἐσμεν, ὦ παῖ, καὶ δεόμεθα νύμφης φερούσης τι μᾶλλον· οἱ δὲ πλούσιοι, καὶ πλουσίων νυμφίων δεόμενοι. Ἴθι δὴ, πεῖσον Χλόην, ἡ δὲ τὸν πατέρα, μηδὲν αἰτεῖν μέγα, καὶ γαμεῖν. Πάντως δέ (1) που κἀκείνη φιλεῖ σε, καὶ βούλεται συγκαθεύδειν πένητι καλῷ μᾶλλον ἢ πιθήκῳ πλουσίῳ.»

27. Μυρτάλη μὲν οὔποτε ἐλπίσασα Δρύαντα τούτοις συντεθήσεσθαι, μνηστῆρας ἔχοντα πλουσιωτέρους, εὐπρεπῶς ᾤετο παρῃτῆσθαι τὸν γάμον. Δάφνις δὲ οὐκ εἶχε μέμφεσθαι τὰ λελεγμένα· λειπόμενος δὲ πολὺ τῶν αἰτουμένων, τὸ σύνηθες ἐρασταῖς πενομένοις ἔπραττεν· ἐδάκρυε, καὶ τὰς Νύμφας αὖθις ἐκάλει βοηθούς. Αἱ δὲ αὐτῷ καθεύδοντι νύκτωρ ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐφίστανται σχήμασιν, ἐν οἷς καὶ πρότερον. Ἔλεγε δὲ ἡ πρεσβυτάτη πάλιν· «Γάμου μὲν μέλει τῆς Χλόης ἄλλῳ θεῷ· δῶρα δέ σοι δώσομεν ἡμεῖς, ἃ θέλξει Δρύαντα. Ἡ ναῦς, ἡ τῶν Μηθυμναίων νεανίσκων, ἧς τὴν λύγον (2) αἱ σαί ποτε αἶγες

(1) Πάντως δέ, AB. Ἴσ· πάντως δή· ἤ, πάντως γε. Παρὰ Πλάτωνι συνεχῆ, πάντως δή που, πάντως γέ που, πάντως γε δή που.

(2) Τὴν λύγον. AB, τὸν λ.

κατέφαγον, ἡμέρᾳ μὲν ἐκείνῃ μακρὰν τῆς γῆς ὑπηνέχθη
πνεύματι· νυκτὸς δὲ, πελαγίου ταράξαντος ἀνέμου τὴν
θάλατταν, εἰς τὴν γῆν, εἰς τὰς τῆς (1) ἄκρας πέτρας
ἐξεβράσθη. Αὐτὴ μὲν οὖν διεφθάρη, καὶ πολλὰ τῶν ἐν
αὐτῇ· βαλάντιον δὲ τρισχιλίων δραχμῶν ὑπὸ τοῦ κύμα-
τος ἀπεπτύσθη, καὶ κεῖται φυκίοις κεκαλυμμένον πλησίον
δελφῖνος νεκροῦ, δι' ὃν (2) οὐδεὶς οὐδὲ προσῆλθεν ὁδοι-
πόρος, τὸ δυσῶδες τῆς σηπεδόνος παρατρέχων. Ἀλλὰ
σὺ πρόσελθε, καὶ προσελθὼν ἀνελοῦ, καὶ ἀνελόμενος
δός (3). Ἱκανόν σοι δόξαι νῦν μὴ πένητι· χρόνῳ δὲ ὕστε- 131
ρον ἔσῃ καὶ πλούσιος.»

28. Αἱ μὲν ταῦτα εἰποῦσαι, τῇ νυκτὶ συναπῆλθον.
Γενομένης δὲ ἡμέρας ἀναπηδήσας ὁ Δάφνις περιχαρὴς,
ἤλαυνε ῥοίζῳ πολλῷ τὰς αἶγας εἰς τὴν νομήν· καὶ τὴν
Χλόην φιλήσας, καὶ τὰς Νύμφας προσκυνήσας, κατῆλθεν
ἐπὶ θάλασσαν, ὡς περιῤῥάνασθαι θέλων· καὶ ἐπὶ τῆς ψάμ-
μου, πλησίον τῆς κυματωγῆς (4), ἐβάδιζε ζητῶν τὰς
τρισχιλίας. Ἔμελλε δὲ ἄρα οὐ πολὺν κάματον ἕξειν· ὁ

(1) Τὰς τῆς, AB.

(2) Δι' ὅν. Ἴσ· διό. Ἴδε σ. 13, στ. 1.

(3) Δός. — Ἀλκίφρων· εἰ μὲν οὖν φιλεῖς, δός.

(4) Κυματωγῆς, A. B, κυματώδους γῆς.

γὰρ δελφὶς οὐκ ἀγαθὸν ὀδωδὼς, αὐτῷ προσέπιπτεν ἐῤῥιμμένος καὶ μυδῶν· οὗ τῇ σηπεδόνι καθάπερ ἡγεμόνι χρώμενος ὁδοῦ, προσῆλθέ τε εὐθὺς, καὶ τὰ φυκία ἀφελὼν, εὑρίσκει τὸ βαλάντιον ἀργυρίου μεστόν. Τοῦτο ἀνελόμενος, καὶ εἰς τὴν πήραν ἐνθέμενος, οὐ πρόσθεν ἀπῆλθε, πρὶν τὰς Νύμφας εὐφημῆσαι καὶ αὐτὴν τὴν θάλασσαν· καίπερ γὰρ αἰπόλος ὢν, ἤδη καὶ τὴν θάλασσαν ἐνόμιζε
132 τῆς γῆς γλυκυτέραν (1), ὡς εἰς τὸν γάμον αὐτῷ τὸν Χλόης συλλαμβάνουσαν.

29. Εἰλημμένος δὲ τῶν τρισχιλίων, οὐκέτ' ἔμελλεν· ἀλλ', ὡς πάντων ἀνθρώπων πλουσιώτατος, οὐ μόνον τῶν ἐκεῖ γεωργῶν, αὐτίκα ἐλθὼν παρὰ τὴν Χλόην, διηγεῖται (2) τὸ ὄναρ, δείκνυσι τὸ βαλάντιον, κελεύει τὰς ἀγέλας φυλάττειν, ἔστ' ἂν ἐπανέλθῃ, καὶ συντείνας, σοβεῖ παρὰ τὸν Δρύαντα, καὶ εὑρὼν πυρούς τινας ἀλωνοτριβοῦντα μετὰ τῆς Νάπης, πάνυ θρασὺν ἐμβάλλει λόγον περὶ γάμου· « Ἐμοὶ δὸς Χλόην γυναῖκα (3). Ἐγὼ καὶ συρίζειν οἶδα καλῶς καὶ κλᾷν ἄμπελον, καὶ φυτὰ κατο-

(1) Γλυκυτέραν. — Χρηστὸν ἡ γῆ, χαλεπὸν ἡ θάλασσα, παροιμία.

(2) Διηγεῖται, B. A, διηγεῖται αὐτῇ τὸ ὄναρ.

(3) Γυναῖκα. — Λουκιανὸς ἐν Τόξαρι· δός μοι Μαζαίαν γυναῖκα, κ. τ. ἑ.

ρύττειν. Οἶδα καὶ γῆν ἀροῦν, καὶ λικμῆσαι πρὸς ἄνεμον.
Ἀγέλην δὲ ὅπως νέμω, μάρτυς Χλόη· πεντήκοντα αἶγας
παραλαβὼν διπλασίονας πεποίηκα· ἔθρεψα καὶ τράγους
μεγάλους καὶ καλούς· πρότερον δὲ ἀλλοτρίοις τὰς αἶγας 133
ὑπεβάλλομεν. Ἀλλὰ καὶ νέος εἰμὶ, καὶ γείτων ὑμῖν
ἄμεμπτος· καί με ἔθρεψεν αἶξ, ὡς Χλόην οἶς. Τοσοῦτον
δὲ τῶν ἄλλων κρατῶν, οὐδὲ δώροις ἡττηθήσομαι. Ἐκεῖνοι
δώσουσιν αἶγας καὶ πρόβατα, καὶ ζεῦγος ψωραλέων βοῶν,
καὶ σῖτον μηδὲ ἀλεκτορίδας θρέψαι δυνάμενον· παρ' ἐμοῦ
δὲ αἵδε ὑμῖν τρισχίλιαι. Μόνον ἴστω τοῦτο μηδεὶς, μὴ
Λάμων αὐτὸς οὑμὸς πατήρ.» Ἅμα τε ἐδίδου, καὶ περι-
βαλὼν κατεφίλει.

30. Οἱ δὲ παρ' ἐλπίδα ἰδόντες τοσοῦτον ἀργύριον, αὐτίκα τε δώσειν ἐπηγγέλλοντο τὴν Χλόην, καὶ πείσειν ὑπισχνοῦντο τὸν Λάμωνα (1). Ἡ μὲν δὴ Νάπη μετὰ τοῦ Δάφνιδος αὐτοῦ μένουσα, περιήλαυνε τὰς βοῦς (2), καὶ τοῖς τριβόλοις (3) κατειργάζετο (4) τὸν στάχυν· ὁ δὲ

(1) Τὸν Λάμωνα· ἡ μὲν δή, AB.

(2) Τὰς βοῦς, A. B, τοὺς βοῦς.

(3) Τριβόλοις, A. B, τριβίοις. Ἴσ· τριβείοις. Τὸ γὰρ τριβόλοις, γλωσσήματος ὄζει, καὶ γλωσσομανὴς ὁ γραφεύς.

(4) Κατειργάζετο, AB.

Δρύας θησαυρίσας τὸ βαλάντιον ἔνθα ἀπέκειτο τα γνωρί-
134 σματα, ταχὺς παρὰ τὸν Λάμωνα καὶ τὴν Μυρτάλην
ἐφέρετο, μέλλων παρ' αὐτῶν, τὸ καινότατον, μνᾶσθαι
νυμφίον. Εὑρὼν δὲ κἀκείνους κριθία μετροῦντας οὐ πρὸ
πολλοῦ λελικμημένα, ἀθύμως τε ἔχοντας ὅτι, μικροῦ δεῖν,
ὀλιγώτερα ἦν τῶν καταβληθέντων σπερμάτων, ἐπ' ἐκείνοις
μὲν παρεμυθήσατο, κοινὴν ὁμολογήσας αἰτίαν πανταχοῦ
γεγονέναι· τὸν δὲ Δάφνιν ᾐτεῖτο Χλόῃ, καὶ ἔλεγεν ὅτι,
« πολλὰ ἄλλων διδόντων, οὐδὲν παρ' αὐτῶν λήψεται,
μᾶλλον δ' ἔτι (1) οἴκοθεν αὐτοῖς ἐπιδώσει· συντετρά-
φθαι (2) γὰρ ἀλλήλοις, κἀν τῷ νέμειν συνῆφθαι φιλίᾳ
ῥᾳδίως λυθῆναι μὴ δυναμένῃ· ἤδη δὲ καὶ ἡλικίαν ἔχειν
ὡς καθεύδειν γε (3) μετ' ἀλλήλων. » Ὁ μὲν ταῦτα καὶ ἔτι
πλείω ἔλεγεν, οἷα τοῦ πεῖσαι ἆθλον ἔχων τὰς τρισχιλίας.
135 Ὁ δὲ Λάμων ἔτι μήτε πενίαν προβάλλεσθαι δυνάμενος,
αὐτοὶ γὰρ οὐχ ὑπερηφάνουν, μήτε ἡλικίαν Δάφνιδος, ἤδη
γὰρ μειράκιον ἦν, τὸ μὲν ἀληθὲς οὐδ' ὡς ἐξηγόρευσεν,

---

(1) Δ' ἔτι, A. B, δέ τι.

(2) Συντέτραφθαι . . . . . συνῆφθαι *. AB, συντέτραπται . . . . . συνῆπται.

(3) Καθεύδειν γε μετ' ἀλλ ". A, καθεύδειν μετ' ἀλλ. B, καθεύδειν καὶ μετ' ἀλλ.

ὅτι κρείττων ἐστὶ τοιούτου γάμου· χρόνον δὲ σιωπήσας ὀλίγον, οὕτως ἀπεκρίνατο.

31. « Δίκαια ποιεῖτε τοὺς γείτονας προτιμῶντες τῶν ξένων, καὶ πενίας ἀγαθῆς πλοῦτον μὴ νομίζοντες κρείττονα. Ὁ Πὰν ὑμᾶς ἀντὶ τῶνδε καὶ αἱ Νύμφαι φιλήσειαν. Ἐγὼ δὲ σπεύδω μὲν καὶ αὐτὸς τὸν γάμον· καὶ γὰρ ἂν μαινοίμην εἰ μὴ, γέρων τε ὢν ἤδη, καὶ χειρὸς εἰς τὰ ἔργα δεόμενος περιττοτέρας, ᾤμην (1) καὶ τὸν ὑμέτερον οἶκον φίλον προσλαβεῖν ἀγαθόν τι μέγα. Περισπούδαστος δὲ καὶ Χλόη, καλὴ καὶ ὡραία κόρη, καὶ πάντα ἀγαθή.
Δοῦλος δὲ ὢν, οὐδενός εἰμι τῶν ἐμῶν κύριος· ἀλλὰ δεῖ 136
τὸν δεσπότην μανθάνοντα ταῦτα συγχωρεῖν. Φέρε οὖν, ἀναβαλλώμεθα τὸν γάμον εἰς τὸ μετόπωρον. Ἀφίξεσθαι τότε λέγουσιν αὐτὸν οἱ παραγινόμενοι πρὸς ἡμᾶς ἐξ ἄστεος. Τότε ἔσονται ἀνὴρ καὶ γυνή· νῦν δὲ φιλείτωσαν ἀλλήλους ὡς (2) ἀδελφοί. Ἴσθι μόνον, ὦ Δρύα, τοσοῦτον· σπεύδεις περὶ μειράκιον κρεῖττον ἡμῶν. » Ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν,

(1) Ὤμην ". A, σπ. μ. κ. ἀ. τὸν γάμον τοῦτον .... ἂν μ... νοίκην εἰ μὴ γέροντες ὢν ἤδη κ. χ. ἐ. τ. ἐ. δ. π., ὡς μὴ καὶ τὸν ὑ. B, ἡμιγέρων τε ὢν καὶ χειρός. — Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξίν· ἤδη γέρων ὤν. — Εἰ μὴ γέροντες. Ἴδου ἀνωτέρω σ. 111, στ. 7, ὅμοιον ἁμάρτημα τοῦ βιβλιογράφου.

(2) Ὡς. AB.

ἐφίλησέ τε αὐτὸν, καὶ ὤρεξε ποτὸν, ἤδη μεσημβρίας ἀκμαζούσης, καὶ προὔπεμψε μέχρι τινὸς, φιλοφρονούμενος πάντα.

32. Ὁ δὲ Δρύας οὐ παρέργως ἀκούσας τὸν ὕστερον λόγον τοῦ Λάμωνος, ἐφρόντιζε βαδίζων (1) καθ' αὐτὸν ὅστις ὁ Δάφνις. « Ἐτράφη μὲν ὑπὸ αἰγὸς, ὡς κηδομένων θεῶν· ἔστι δὲ καλὸς καὶ οὐδὲν ἐοικὼς σιμῷ γέροντι καὶ μαδώσῃ γυναικί. Εὐπόρησε δὲ καὶ τρισχιλίων, ὅσον (2)
137 οὐδὲ ἀχράδων εἰκὸς ἔχειν αἰπόλον. Ἆρα καὶ τοῦτον ἐξέθηκέ τις ὡς Χλόην; Ἆρα καὶ τοῦτον εὗρε Λάμων, ὡς ἐκείνην ἐγώ; Ἆρα καὶ γνωρίσματα ὅμοια παρέκειτο τοῖς εὑρεθεῖσιν ὑπ' ἐμοῦ; Εἶεν (3) ταῦτα οὕτως, ὦ δέσποτα Πὰν καὶ Νύμφαι φίλαι. Τάχα οὗτος, τοὺς ἰδίους εὑρὼν, εὑρήσει τι καὶ τῶν Χλόης ἀποῤῥήτων. » Τοιαῦτα μὲν πρὸς αὑτὸν ἐφρόντιζε καὶ ὠνειροπόλει μέχρι τῆς ἅλω· ἐλθὼν δὲ ἐκεῖ, καὶ τὸν Δάφνιν μετέωρον πρὸς τὴν ἀκοὴν καταλαβὼν, ἀνέῤῥωσέ τε γαμβρὸν προσαγορεύσας, καὶ τῷ μετοπώρῳ τοὺς γάμους θύσειν (4) ἐπαγγέλλεται,

(1) Βαδίζων. — Τὰ ἑξῆς, μέχρι τοῦ· καὶ τὴν κενὸν πένθος· ἐν τῷ A λείπει, ἀποσπασθέντος φύλλου ἑνός.

(2) Ὅσον *. B, ὅσων.

(3) Εἶεν *. B, ἐὰν ταῦτα.

(4) Θύσειν *. B, θήσειν.

δεξιάν τε ἔδωκεν, ὡς οὐδενὸς ἐσομένης, ὅτι μὴ Δάφνιδος, Χλόης.

33. Θᾶττον οὖν νοήματος, μηδὲν πιὼν, μηδὲ φαγὼν, παρὰ τὴν Χλόην κατέδραμε· καὶ εὑρὼν αὐτὴν ἀμέλγουσαν καὶ τυροποιοῦσαν, τόν τε γάμον εὐηγγελίζετο, καὶ ὡς γυναῖκα λοιπὸν μὴ λανθάνων κατεφίλει, καὶ ἐκοινώνει τοῦ πόνου. Ἤμελγε μὲν εἰς γαυλοὺς τὸ γάλα, ἐνεπήγνυ 138
δὲ ταρσοῖς τοὺς τυρούς· προσέβαλλε ταῖς μητράσι τοὺς ἄρνας καὶ τοὺς ἐρίφους. Καλῶς δὲ ἐχόντων τούτων, ἀπελούσαντο, ἐνέφαγον, ἔπιον, περιῄεσαν ζητοῦντες ὀπώραν ἀκμάζουσαν. Ἦν δὲ ἀφθονία πολλὴ διὰ τὸ τῆς ὥρας πάμφορον· πολλαὶ μὲν ἀχράδες, πολλαὶ δὲ ὄχναι, πολλὰ δὲ μῆλα· τὰ μὲν ἤδη πεπτωκότα κάτω, τὰ δὲ ἔτι ἐπὶ τῶν φυτῶν· τὰ ἐπὶ τῆς γῆς εὐωδέστερα· τὰ ἐπὶ τῶν κλάδων, εὐανθέστερα· τὰ μὲν, οἷον οἶνος ἀπῶζε· τὰ δὲ, οἷον χρυσὸς ἀπέλαμπε. Μία μηλέα τετρύγητο, καὶ οὔτε καρπὸν εἶχεν, οὔτε φύλλον· γυμνοὶ πάντες ἦσαν οἱ κλάδοι. Καὶ ἓν μῆλον ἐπέκειτο (1) ἐν αὐτοῖς ἄκροις ἀκρότατον (2), μέγα καὶ καλὸν, καὶ τῶν πολλῶν τὴν εὐωδίαν ἐνίκα μόνον.

(1) Ἐπέκειτο ". B, ἐπίτετο.
(2) Ἀκρότατον. — Σαπφώ· ὡς γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρῳ ἐπ' ὕσδῳ.

Ἔδεισεν ὁ τρυγῶν ἀνελθεῖν, ἠμέλησε (1) καθελεῖν· τάχα δὲ καὶ ἐφυλάττετο (2) καλὸν μῆλον ἐρωτικῷ ποιμένι.

139 34. Τοῦτο τὸ μῆλον ὡς εἶδεν ὁ Δάφνις, ὥρμα τρυγᾷν ἀνελθὼν, καὶ Χλόης κωλυούσης ἠμέλησεν· ἡ μὲν ἀμεληθεῖσα, ὁρμηθεῖσα (3) πρὸς τὰς ἀγέλας ἀπῆλθε· Δάφνις δὲ ἀναδραμὼν, ἐξίκετο τρυγῆσαι, καὶ ἐκόμισε (4) δῶρον Χλόῃ, καὶ λόγον τοιόνδε εἶπεν ὠργισμένῃ· « Ὦ παρθένε, τοῦτο τὸ μῆλον ἔφυσαν ὧραι καλαὶ, καὶ φυτὸν καλὸν ἔθρεψε, πεπαίνοντος ἡλίου, καὶ ἐτήρησε (5) τύχη. Καὶ οὐκ ἔμελλον αὐτὸ καταλιπεῖν ὀφθαλμοὺς ἔχων, ἵνα πέσῃ χαμαὶ, καὶ ἢ ποίμνιον αὐτὸ πατήσῃ νεμόμενον, ἢ ἑρπετὸν φαρμάξῃ συρόμενον, ἢ χρόνος δαπανήσῃ ἐπικείμενον (6), βλεπόμενον, ἐπαινούμενον. Τοῦτο Ἀφροδίτη κάλλους ἔλαβεν ἆθλον· τοῦτο ἐγὼ σοὶ δίδωμι νικητήριον. Ὁμοίως (7)

(1) Ἠμέλησε ". B, καὶ ἠμέλησε.

(2) Ἐφυλάττετο, B.

(3) Ὁρμηθεῖσα, B.

(4) Ἐκόμισε ". B, κομίσαι.

(5) Ἐτήρησε τύχη, B.

(6) Ἐπικείμενον ". B, κείμενον. — Ὅτι τάδε· ἐπικεῖσθαι, ἐπικαθῆσθαι, ἐπικαθέζεσθαι, κύρια ἐπὶ τῶν ἐν ὑψηλῷ ὄντων.

(7) Ὁμοίως. B, ὁμοίους, ὑπεργέγραπται δέ· ως, ἵν' ᾖ· ὁμοίως. Μή ποτ' οὖν διορθωτέον; ὁμοίως ἔχομεν ὁμοίου κάλλους μάρτυρες, ἐκεῖνος ποιμὴν, αἰπόλος ἐγώ.

ἔχομεν τοὺς σοὺς μάρτυρας· ἐκεῖνος ἦν ποιμὴν, αἰπόλος ἐγώ. » Ταῦτα εἰπὼν, ἐντίθησι τοῖς κόλποις· ἡ δὲ ἐγγὺς γενόμενον κατεφίλησεν· ὥστε ὁ Δάφνις οὐ μετέγνω τολμήσας ἀνελθεῖν εἰς τοσοῦτον ὕψος· ἔλαβε γὰρ κρεῖττον καὶ χρυσοῦ μήλου φίλημα.

ΛΟΓΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

141 1. Ἥκων δέ τις ἐκ τῆς Μιτυλήνης ὁμόδουλος τοῦ Λάμωνος, ἤγγειλεν ὅτι ὀλίγον πρὸ τοῦ τρυγητοῦ ὁ δεσπότης ἀφίξεται, μαθησόμενος μή τι τοὺς ἀγροὺς ὁ τῶν Μηθυμναίων εἴσπλους ἐλυμήνατο. Ἤδη οὖν τοῦ θέρους ἀπιόντος, καὶ τοῦ μετοπώρου προσιόντος, παρεσκεύαζεν αὐτῷ τὴν καταγωγὴν ὁ Λάμων εἰς πᾶσαν θέας ἡδονήν. Πηγὰς ἐξεκάθαιρεν, ὡς τὸ (1) ὕδωρ καθαρὸν ἔχοιεν· τὴν κόπρον ἐξεφόρει τῆς αὐλῆς, ὡς ἀπόζουσα μὴ διοχλοίη· τὸν παράδεισον ἐθεράπευεν, ὡς ὀφθείη καλός.

2. Ἦν δὲ ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα, καὶ κατὰ τοὺς βασιλικούς. Ἐκτέτατο μὲν εἰς σταδίου μῆκος, ἐπέκειτο δὲ ἐν χώρῳ μετεώρῳ, τὸ εὖρος ἔχων πλέθρων τεττάρων. Εἴκασεν ἄν τις αὐτὸν πεδίῳ μακρῷ. Εἶχε δὲ
142 πάντα δένδρα, μηλέας, μυῤῥίνας, ὄχνας, καὶ ῥοιάς, καὶ συκῆν, καὶ ἐλαίας· ἑτέρωθι ἄμπελον ὑψηλήν· καὶ ἐπέ-

(1) Τὸ ὕδωρ . . . . τὴν κόπρον, B.

κειτο [1] ταῖς μηλέαις καὶ ταῖς ὄχναις, περκάζουσα, καθάπερ περὶ τοῦ καρποῦ αὐταῖς προσερίζουσα. Τοσαῦτα ἥμερα. Ἦσαν δὲ καὶ κυπάριττοι, καὶ δάφναι, καὶ πλάτανοι, καὶ πίτυς. Ταύταις πάσαις ἀντὶ τῆς ἀμπέλου κιττὸς ἐπέκειτο· καὶ ὁ κόρυμβος αὐτοῦ μέγας ὢν καὶ μελαινόμενος, βότρυν ἐμιμεῖτο. Ἔνδον ἦν τὰ καρποφόρα φυτὰ, καθάπερ φρουρούμενα· ἔξωθεν περιειστήκει τὰ ἄκαρπα, καθάπερ θριγγὸς χειροποίητος· καὶ ταῦτα μέντοι λεπτῆς αἱμασιᾶς περιέθει περίβολος. Τέτμητο καὶ διακέκριτο [2] πάντα, καὶ στέλεχος στελέχους ἀφειστήκει. Ἐν μετεώρῳ δὲ οἱ κλάδοι συνέπιπτον ἀλλήλοις, καὶ ἐπήλλαττον τὰς κόμας· ἐδόκει μέντοι καὶ ἡ τούτων φύσις εἶναι τέχνη [3].
Ἦσαν καὶ ἀνθῶν πρασιαὶ, ὧν τὰ μὲν ἔφερεν ἡ γῆ, τὰ δὲ 143
ἐποίει τέχνη· ῥοδωνιὰ, καὶ ὑάκινθοι [4], καὶ κρίνα, χειρὸς ἔργα· ἰωνιὰς, καὶ ναρκίσσους, καὶ ἀναγαλλίδας ἔφερεν ἡ γῆ. Σκιά τε ἦν θέρους, καὶ ἦρος ἄνθη, καὶ [5] μετοπώρου ὀπώρα, καὶ κατὰ πᾶσαν ὥραν τρυφή.

---

(1) Ἐπέκειτο. Γραπτέον δοκεῖ. καὶ ἐπέκειτο βότρυς ταῖς μηλ.

(2) Διακέκριτο, B.

(3) Τέχνη*. B, τέχνης.

(4) Ὑάκινθοι, B.

(5) Καὶ μετ. ὀ. κ. κ. π. ὥ. τρυφή. B, καὶ μετοπώρου τρυφὴ, καὶ κατὰ πᾶσαν ὥραν ὀπώρα.

3. Ἐντεῦθεν εὔοπτον μὲν ἦν τὸ πεδίον, καὶ ἦν ὁρᾷν τοὺς νέμοντας· εὔοπτος δὲ ἡ θάλαττα, καὶ ἑωρῶντο οἱ παραπλέοντες· ὥστε καὶ ταῦτα μέρος ἐγίνετο τῆς ἐν τῷ (1) παραδείσῳ τρυφῆς. Ἵνα τοῦ παραδείσου τὸ μεσαίτατον ἐπὶ μῆκος καὶ εὖρος ἦν, νεὼς Διονύσου καὶ βωμὸς ἦν· περιεῖχε τὸν μὲν βωμὸν κιττὸς, τὸν νεὼν δὲ κλήματα. Εἶχε δὲ καὶ ἔνδοθεν ὁ νεὼς Διονυσιακὰς γραφὰς, Σεμέλην τίκτουσαν, Ἀριάδνην καθεύδουσαν, Λυκοῦργον δεδεμένον, Πενθέα διαιρούμενον. Ἦσαν καὶ Ἰνδοὶ νικώμενοι, καὶ Τυῤῥηνοὶ μεταμορφούμενοι· πάνταχοῦ Σάτυροι (2) πα-
144 τοῦντες, πανταχοῦ Βάκχαι χορεύουσαι· οὐδὲ ὁ Πὰν ἠμέλητο. Ἐκαθέζετο δὲ καὶ αὐτὸς συρίζων ἐπὶ πέτρας, ὅμοιος (3) ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος καὶ τοῖς πατοῦσι καὶ ταῖς χορευούσαις.

4. Τοιοῦτον ὄντα τὸν παράδεισον ὁ Λάμων ἐθεράπευε, τὰ ξηρὰ ἀποτέμνων, τὰ κλήματα ἀναλαμβάνων. Τὸν

---

(1) Ἐν τῷ, B.

(2) Σάτυροι πατοῦντες *. B, πανταχοῦ σάτυροι πανταχοῦ βάκχαι χο. Κρεῖττον δ' ἴσως ἂν εἴη· πανταχοῦ Σάτυροι πατοῦντες ἐν ληνοῖς. Ὡς καὶ ἀνωτέρω, σ. 51, ἐπάτει ταῖς ληνοῖς ἐμβαίνων". Οὕτω γὰρ ἐκεῖ ἀναγνωστέον.

(3) Ὅμοιος *. B, ὅμοιον.

Διόνυσον ἐστεφάνωσε (1)· τοῖς ἄνθεσιν ὕδωρ ἐπωχέτευσε. Πηγή τις ἦν (2). Εὗρεν ἐς τὰ ἄνθη Δάφνις. Ἐσχόλαζε μὲν τοῖς ἄνθεσιν ἡ πηγὴ, Δάφνιδος δὲ ὅμως ἐκαλεῖτο πηγή. Παρεκελεύετο δὲ καὶ τῷ Δάφνιδι ὁ Λάμων πιαίνειν τὰς αἶγας ὡς δυνατὸν μάλιστά που, πάντως κἀκείνας λέγων ὄψεσθαι τὸν δεσπότην ἀφικόμενον διὰ μακροῦ. Ὁ δὲ ἐθάῤῥει μὲν, ὡς ἐπαινηθησόμενος ἐπ' αὐταῖς· διπλασίονάς τε γὰρ ὧν ἔλαβεν, ἐποίησε, καὶ λύκος οὐδὲ μίαν ἥρπασε (3), καὶ ἦσαν πιότεραι τῶν οἰῶν· βουλόμενος δὲ προθυμότερον αὐτὸν γενέσθαι πρὸς τὸν γάμον, πᾶσαν θεραπείαν καὶ προθυμίαν προσέφερεν, ἄγων τε αὐτὰς πάνυ ἕωθεν, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινόν. Δὶς ἠγεῖτο ἐπὶ ποτόν· ἀνεζήτει (4) τὰ εὐνομώτατα τῶν χωρίων. Ἐμέλησεν αὐτῷ καὶ σκαφίδων καινῶν, καὶ γαυλῶν πολλῶν, καὶ ταρσῶν

(1) Ἐστεφάνωσε· τοῖς ἄνθεσι. Διαστικτέον εἰς τὸ ἐστεφάνωσε.

(2) Πηγή τις ἦν, B. Καὶ ἔξω στίχου· ἦν. [Πηγή τις ἦν. Γραπτέον· Πηγή τις ἦν ἣν εὗρεν. — Ὅτι οὗτος ὁ γραφεὺς, χρηστὸς ἀνὴρ τἄλλα γε καὶ ἀκριβὴς τὴν τέχνην, ἅπαξ ἐνίοτ' ἐκφέρει ἃ εὕρηκέν τινα αὐτὸς δὶς γεγραμμένα, ἢ καί που δυσὶν ἐντυχὼν ὁμοιογράμμοις ῥήμασιν, τὸ μὲν ἀπογράφει, τὸ δὲ παραλείπει. Ἴδε σ. 139, στ. 19, σελ. 185, στ. 20, σελ. 61, στ. 9, σελ. 9, στ. 21, σελ. 150, στ. 5, σελ. 167, στ. 5. Λουκιανὸς, ἀλ. ἱστ. β'. 33. Πηγή τίς ἐστιν ἣν καλοῦσι Καρεῶτιν. Σ. 191-192.]

(3) Ἥρπασε·. B, ἥρπαζε.

(4) Ἀνεζήτει τά, B.

μειζόνων. Τοσαύτη δὲ ἦν κηδεμονία, ὥστε καὶ τὰ κέρατα ἤλειφε, καὶ τὰς τρίχας ἐθεράπευε. Πανὸς ἄν τις ἱερὰν ἀγέλην ἔδοξεν ὁρᾷν. Ἐκοινώνει δὲ παντὸς εἰς αὐτὰς καμάτου καὶ ἡ Χλόη· καὶ τῆς ποίμνης παραμελοῦσα, τὸ πλέον ἐκείναις (1) ἐσχόλαζεν (2)· ὥστε ἐνόμιζεν ὁ Δάφνις δι' ἐκείνην αὐτὰς φαίνεσθαι καλάς.

5. Ἐν τούτοις οὖσιν αὐτοῖς, δεύτερος ἄγγελος ἐλθὼν
ἐξ ἄστεος ἐκέλευεν ἀποτρυγᾷν τὰς ἀμπέλους ὅτι (3) τά-
146 χιστα· καὶ αὐτὸς ἔφη παραμένειν ἔστ' ἂν τοὺς βότρυς
ποιήσωσι γλεῦκος, εἶτα οὕτως κατελθὼν εἰς τὴν πόλιν,
ἄξειν τὸν δεσπότην, ἤδη τῆς μετοπωρινῆς τρύγης (4).
Τοῦτόν τε οὖν τὸν (5) Εὔδρομον, οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο,
ὅτι ἦν αὐτῷ ἔργον τρέχειν, ἐδεξιοῦντο πᾶσαν δεξίωσιν,
καὶ ἅμα τὰς ἀμπέλους ἀπετρύγων, τοὺς βότρυς ἐς τὰς
ληνοὺς κομίζοντες, τὸ γλεῦκος εἰς τοὺς πίθους φέροντες,
τῶν βοτρύων τοὺς ἡβῶντας ἐπὶ κλημάτων ἀφαιροῦντες·

(1) Ἐκείναις*. B, ἐκείνοις.

(2) Ἐσχόλαζεν, B.

(3) Ὅτι, B.

(4) Τρύγης. B, ἤδη μετοπωρινῆς Γ. τρύγης. Σημαίνει δὲ τὸ Γ. ὅτι οὐχ ὑγιὴς ἡ γραφή· ἀλλ' εὖ ἔχει.

(5) Τόν, B.

ὡς εἴη καὶ τοῖς ἐκ τῆς πόλεως ἐλθοῦσιν ἐν εἰκόνι καὶ ἡδονῇ γενέσθαι τρυγητοῦ.

6. Μέλλοντος δὲ ἤδη σοβεῖν ἐς ἄστυ τοῦ Εὐδρόμου, καὶ ἄλλα μὲν οὐκ ὀλίγα αὐτῷ Δάφνις ἔδωκεν· ἔδωκε δὲ καὶ ὅσα ἀπὸ αἰπόλου (1) δῶρα, τυροὺς εὐπαγεῖς, ἔριφον ὀψίγονον, δέρμα αἰγὸς λευκὸν καὶ λάσιον, ὡς ἔχοι χειμῶνος ἐπιβάλλεσθαι τρέχων. Ὁ δὲ ἥδετο καὶ ἐφίλει τὸν Δάφνιν, καὶ ἀγαθόν τι ἐρεῖν περὶ αὐτοῦ πρὸς τὸν δεσπότην ἐπηγγείλατο (2). Καὶ ὁ μὲν ἀπῄει φίλα φρονῶν· ὁ 147
δὲ Δάφνις ἀγωνιῶν τῇ Χλόῃ συνένεμεν (3). Εἶχε δὲ κἀκείνη πολὺ δέος· μειράκιον (4) γὰρ εἰωθὸς αἶγας βλέπειν, καὶ οἶς (5), καὶ γεωργοὺς, καὶ Χλόην, πρῶτον ἔμελλεν ὄψεσθαι δεσπότην, οὗ πρότερον (6) μόνον ἤκουε τὸ ὄνομα. Ὑπέρ τε οὖν τοῦ Δάφνιδος ἐφρόντιζεν, ὅπως ἐντεύξεται τῷ δεσπότῃ, καὶ περὶ τοῦ γάμου τὴν ψυχὴν ἐταράττετο, μὴ μάτην ὀνειροπολοῦσιν αὐτόν. Συνεχῆ μὲν οὖν τὰ φι-

---

(1) Αἰπόλου *. B, καὶ ὅσα ἀπὸ αἰπολίου.

(2) Ἐπηγγείλατο ". B, ἐπηγγέλλετο. Ὑπεργέγραπται δέ· ε. ἵν' ᾖ· ἐπηγγέλλετο.

(3) Συνένεμεν, B.

(4) Μειράκιον γάρ, B.

(5) Οἷς *. B, ὅρος. Μετέγραψέ τις πρὸ ἡμῶν, ὀρθῶς· ἴδε ἄνω, σ. 46, στ. 13.

(6) Οὗ πρότερον μόνον ἤκουε *. B, οὗ πρῶτον μόνον ἤκουε.

λήματα, καὶ ὥσπερ συμπεφυκότων αἱ περιβολαί. Καὶ τὰ φιλήματα δειλὰ ἦν, καὶ αἱ περιβολαὶ σκυθρωπαὶ, καθάπερ ἤδη παρόντα τὸν δεσπότην φοβουμένων, ἢ λανθανόντων. Προσγίνεται δ' ἔτι (1) αὐτοῖς καὶ τοιόσδε τάραχος.

7. Λάμπις τις ἦν ἀγέρωχος βουκόλος. Οὗτος καὶ
148 αὐτὸς ἐμνᾶτο τὴν Χλόην παρὰ τοῦ Δρύαντος, καὶ δῶρα ἤδη πολλὰ ἐδεδώκει σπεύδων τὸν γάμον. Αἰσθόμενος οὖν ὡς, εἰ συγχωρηθείη παρὰ τοῦ δεσπότου, Δάφνις αὐτὴν ἄξεται, τέχνην ἐζήτει δι' ἧς τὸν δεσπότην αὐτοῖς ποιήσειε πικρόν· καὶ εἰδὼς πάνυ αὐτὸν τῷ παραδείσῳ τερπόμενον, ἔγνω τοῦτον, ὅσον οἷός τέ ἐστι, διαφθεῖραι καὶ ἀποκοσμῆσαι. Δένδρα μὲν οὖν τέμνων, ἔμελλεν ἁλώσεσθαι διὰ τὸν κτύπον· ἐπεῖχε δὲ τοῖς ἄνθεσιν, ὥστε διαφθεῖραι αὐτά. Νύκτα δὴ φυλάξας, καὶ ὑπερβὰς τὴν αἱμασιὰν, τὰ μὲν ἀνώρυξε, τὰ δὲ κατέκλασε, τὰ δὲ κατεπάτησεν ὥσπερ σῦς. Καὶ ὁ μὲν (2) λαθὼν ἀπεληλύθει· Λάμων δὲ τῆς ἐπιούσης παρελθὼν εἰς τὸν κῆπον, ἔμελλεν ὕδωρ αὐτοῖς ἐκ τῆς πηγῆς ἐπάξειν. Ἰδὼν δὲ πᾶν τὸ χωρίον δεδηω-

(1) Δ' ἔτι ". B, δέ τις.
(2) Καὶ ὁ μὲν λαθὼν, B.

μένον, καὶ ἔργον οἷον ἐχθρὸς, οὐ (1) λῃστὴς, ἐργάσαιτο, κατεῤῥήξατο μὲν εὐθὺς τὸν χιτωνίσκον, βοῇ δὲ μεγάλῃ θεοὺς ἀνεκάλει· ὥστε καὶ ἡ Μυρτάλη τὰ ἐν χερσὶ κατα- 149
λιποῦσα, ἐξέδραμε, καὶ ὁ Δάφνις ἐλάσας τὰς αἶγας, ἀνέδραμε· καὶ ἰδόντες ἐβόων, καὶ βοῶντες ἐδάκρυον.

8. Καὶ ἦν μὲν κενὸν (2) πένθος ἀνθῶν· ἀλλ' οἱ μὲν φοβούμενοι (3) τὸν δεσπότην, ἔκλαον· ἔκλαυσε δ' ἄν τις καὶ ξένος ἐπιστάς. Ἀποκεκόσμητο γὰρ ὁ τόπος (4). Καὶ ἦν λοιπὸν πᾶσα ἡ γῆ πηλώδης· τῶν δὲ εἴ τι διέφυγε τὴν ὕβριν, ὑπήνθει, καὶ ἔλαμπε, καὶ ἦν ἔτι καλὸν καὶ κείμενον. Ἐπέκειντο δὲ αὐτοῖς καὶ μέλιτται συνεχὲς (5) καὶ ἄπαυστον βομβοῦσαι, καὶ θρηνούσαις ὅμοιον. Ὁ μὲν γὰρ Λάμων ὑπ' ἐκπλήξεως κἀκεῖνα ἔλεγε· « Φεῦ τῆς ῥοδωνιᾶς, ὡς κατακέκλασται. Φεῦ τῆς ἰωνιᾶς, ὡς πεπάτηται. Φεῦ τῶν ὑακίνθων καὶ τῶν ναρκίσσων, οὓς ἀνώρυξέ τις πονηρὸς ἄνθρωπος. Ἀφίξεται τὸ ἦρ· τὰ δὲ οὐκ ἀνθήσει. Ἔσται τὸ θέρος· τὰ δὲ οὐκ ἀκμάσει. Μετόπωρον· ἀλλὰ 150

---

(1) Οὐ λῃστής, B.

(2) Κενόν. A, καὶ ἦν κενόν. B, καὶ ἦν μὲν καινόν.

(3) Φοβούμενοι. B, ἀλλ' οἱ μὲν .... τὸν δεσπότην. Ἑτερογράφως δ' ἐν μέσῳ· σποδούμενοι. A, ἀλλ' οἱ μὲν φοβούμενοι δεσπότην.

(4) Τόπος. Τελεία στιγμὴ εἰς τὸ τόπος, καὶ ὑποστιγμὴ εἰς τὸ πηλώδης.

(5) Συνεχές, A. B, συνεχεῖς.

τάδε οὐδένα στεφανώσει. Οὐδὲ σὺ, δέσποτα Διόνυσε, τὰ ἄθλια ταῦτα ἠλέησας ἄνθη, οἷς παρῴκεις, καὶ ἔβλεπες, ἀφ' ὧν ἐστεφάνωσά σε πολλάκις; Πῶς, πῶς (1) δείξω νῦν τὸν παράδεισον τῷ δεσπότῃ; Τίς ἐκεῖνα (2) θεασάμενος ἔσται; Κρεμᾷ (3) γέροντα ἄνθρωπον ἐκ μιᾶς πίτυος ὡς Μαρσύαν· τάχα δὲ καὶ Δάφνιν, ὡς τῶν αἰγῶν ταῦτα εἰργασμένων. »

9. Δάκρυα ἦν ἐπὶ τούτοις θερμότερα· καὶ ἐθρήνουν οὐ τὰ ἄνθη λοιπὸν, ἀλλὰ τὰ αὐτῶν σώματα. Ἐθρήνει καὶ Χλόη Δάφνιν εἰ κρεμήσεται, καὶ ηὔχετο μηκέτι ἐλθεῖν τὸν δεσπότην αὐτῶν, καὶ ἡμέρας διήντλει μοχθηρὰς, ὡς ἤδη Δάφνιν βλέπουσα μαστιγούμενον. Καὶ ἤδη νυκτὸς ἀρχομένης, ὁ Εὔδρομος αὐτοῖς ἀπήγγελλεν, ὅτι ὁ μὲν
151 πρεσβύτερος δεσπότης μεθ' ἡμέρας ἀφίξεται τρεῖς, ὁ δὲ παῖς αὐτοῦ, τῆς ἐπιούσης πρόεισι. Σκέψις οὖν ἦν (4) ὑπὲρ

---

(1) Πῶς, πῶς, A. B, πῶς δείξω.

(2) Ἐκεῖνα ". A, τίς ἐκεῖνον. B, τίς ἐκεῖνος. Γραπτέον δοκεῖ· τίς ἐκεῖνά μοι θεασάμενος ἔσται; Ἴδε ἀνωτέρω, σ. 108, στ. 10.

(3) Κρεμᾷ. Ἀλκίφρων· πέπυσται δὲ τούτων οὐδὲν ὁ ἀνὴρ, ἢν δὲ μάθῃ ", κρεμήσεται μὲν ἐκ τῆς πλησίον πίτυος ὁ μισθωτός. [Ἢν δὲ μάθῃ, ἐν τοῖς Ἀλκίφρονος παραδιόρθωμά ἐστι. Τὸ κείμενον, εἰ δὲ μάθῃ, αὐθυπότακτον, εὖ ἔχει. Σ. 192.]

(4) Οὖν ἦν ". A, σκέψιν οὖν ἦν ὑπ. B, σκέψις οὖν ὑπ.

τῶν συμβεβηκότων, καὶ κοινωνὸν εἰς τὴν γνώμην τὸν Εὔδρομον παρελάμβανον· ὁ δὲ, εὔνους ὢν τῷ Δάφνιδι, παρῄνει τὸ συμβὰν ὁμολογῆσαι πρότερον τῷ νέῳ δεσπότῃ, καὶ αὐτὸς συμπράξειν ἐπηγγέλλετο, τιμώμενος ὡς ὁμογάλακτος· καὶ ἡμέρας γενομένης, οὕτως ἐποίησαν.

10. Ἧκε μὲν (1) ὁ Ἄστυλος ἐπὶ ἵππου, καὶ παράσιτος αὐτοῦ, καὶ οὗτος ἐπὶ ἵππου· ὁ μὲν, ἀρτιγένειος· ὁ δὲ Γνάθων, τουτὶ γὰρ ἐκαλεῖτο, τὸν πώγωνα ξυρώμενος πάλαι. Ὁ δὲ Λάμων ἅμα τῇ Μυρτάλῃ καὶ τῷ Δάφνιδι, πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ καταπεσὼν, ἱκέτευεν οἰκτεῖραι γέροντα ἀτυχῆ, καὶ πατρῴας ὀργῆς ἐξαρπάσαι τὸν οὐδὲν ἀδικήσαντα· ἅμα τε αὐτῷ καταλέγει πάντα. Οἰκτείρει τὴν ἱκεσίαν ὁ Ἄστυλος, καὶ ἐπὶ τὸν παράδεισον ἐλθὼν, 152
καὶ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἀνθῶν ἰδὼν, αὐτὸς ἔφη παραιτήσεσθαι τὸν πατέρα, καὶ κατηγορήσειν τῶν ἵππων (2), ὡς ἐκεῖ δεθέντες ἐξύβρισαν, καὶ τὰ μὲν κατέκλασαν, τὰ δὲ κατεπάτησαν, τὰ δὲ ἀνώρυξαν λυθέντες. Ἐπὶ τούτοις ηὔχοντο μὲν αὐτῷ πάντα τὰ ἀγαθὰ Λάμων καὶ Μυρτάλη· Δάφνις δὲ δῶρα προσεκόμισεν ἐρίφους, τυροὺς, ὄρνιθας,

(1) Ἧκε μὲν ὁ Ἄστυλος, B. A, ἧκε μὲν ὁ Ἄστυλος καὶ ἵππου, ὁ μὲν ἀρτιγενὴς, ὁ δὲ Γνάθων, κ. τ. ἑ. Γραπτέον ἴσως· ἧκε μὲν οὖν Ἄστυλος.

(2) Ἵππων, A. B, ἱππείων.

καὶ τὰ ἔκγονα αὐτῶν, βότρυς ἐπὶ κλημάτων, μῆλά τε (1) ἐπὶ κλάδων. Ἦν ἐν τοῖς δώροις καὶ ἀνθοσμίας οἶνος Λέσβιος, ποθῆναι κάλλιστος οἶνος.

11. Ὁ μὲν δὴ Ἄστυλος ἐπῄνει ταῦτα, καὶ περὶ θήραν εἶχε λαγωῶν, οἷα πλούσιος νεανίσκος, καὶ τρυφῶν ἀεὶ, καὶ ἀφιγμένος εἰς τὸν ἀγρὸν εἰς ἀπόλαυσιν ξένης ἡδονῆς. Ὁ δὲ Γνάθων, οἷα μαθὼν ἐσθίειν ἄνθρωπος καὶ πίνειν εἰς
163 μέθην, καὶ (2) λαγνεύειν μετὰ τὴν μέθην, καὶ οὐδὲν ἄλλο ὢν ἢ γνάθος, καὶ γαστὴρ, καὶ τὰ ὑπὸ γαστέρα, οὐ παρέργως εἶδε τὸν Δάφνιν τὰ δῶρα κομίσαντα· ἀλλὰ καὶ φύσει παιδεραστὴς ὢν, καὶ (3) κάλλος, οἷον οὐδὲ ἐπὶ τῆς πόλεως, εὑρὼν, ἐπιθέσθαι διέγνω τῷ Δάφνιδι, καὶ πείσειν ᾤετο ῥαδίως, ὡς αἰπόλον. Γνοὺς δὲ ταῦτα, θήρας μὲν οὐκ ἐκοινώνει τῷ Ἀστύλῳ, κατιὼν δὲ ἵνα ἔνεμεν ὁ Δάφνις, λόγῳ μὲν, τῶν αἰγῶν, τὸ δὲ ἀληθὲς, Δάφνιδος ἐγίνετο θεατής. Μαλθάσσων δὲ αὐτὸν, τάς τε αἶγας ἐπῄνει, καὶ συρίσαι τὸ αἰπολικὸν ἠξίωσε· καὶ ἔφη ταχέως ἐλεύθερον θήσειν, τὸ πᾶν δυνάμενος.

(1) Μῆλά τε *. A, μῆλα ἐπὶ κλάδων. B, μῆλα δὲ ἐπὶ κ.

(2) Καὶ λ. μ. τ. μέθην, A. B, πίνειν εἰς μέθην, καὶ οὐδὲν ἄλλο ὢν, κ. τ. ἑ.

(3) Καί, A. B, ὢν κάλλος.

12. Ὡς δὲ εἶδε (¹) χειροήθη, νύκτωρ λοχήσας ἐκ τῆς
νομῆς ἐλαύνοντα τὰς αἶγας, πρῶτον μὲν ἐφίλησε προσδρα-
μών (²)· εἶτα ὄπισθεν παρασχεῖν ἐδεῖτο (³) τοιοῦτον οἷον
αἱ αἶγες τοῖς τράγοις. Τοῦ δὲ βραδέως νοήσαντος, καὶ 164
λέγοντος, «ὡς αἶγας μὲν βαίνειν τράγους, καλόν· τράγον
δὲ οὔπω ποτέ τις εἶδε βαίνοντα τράγον, οὐδὲ κριὸν, ἀντὶ
τῶν οἰῶν, κριὸν, οὐδὲ ἀλεκτρυόνας, ἀντὶ τῶν ἀλεκτορίδων,
ἀλεκτρυόνας,» οἷός τε ἦν ὁ Γνάθων βιάζεσθαι, τὰς χεῖρας
προσφέρων· ὁ δὲ μεθύοντα ἄνθρωπον καὶ ἑστῶτα μόλις
παρωσάμενος, ἔσφηλεν εἰς τὴν γῆν, καὶ, ὥσπερ σκύλαξ
ἀποδραμὼν, κείμενον κατέλιπεν, ἀνδρὸς, οὐ παιδὸς, πρὸς
χειραγωγίαν δεόμενον. Καὶ οὐκέτι (⁴) προσίετο ὅλως,
ἀλλὰ ἄλλοτε ἄλλῃ τὰς αἶγας ἔνεμεν, ἐκεῖνον μὲν φεύγων,
Χλόην δὲ τηρῶν. Οὐδὲ ὁ Γνάθων ἔτι περιειργάζετο, κατα-
μαθὼν ὡς οὐ μόνον καλὸς, ἀλλὰ καὶ ἰσχυρός ἐστιν. Ἐπε-
τήρει δὲ καιρὸν διαλεχθῆναι περὶ αὐτοῦ τῷ Ἀστύλῳ, καὶ
ἤλπιζε δῶρον αὐτὸν ἕξειν παρὰ τοῦ νεανίσκου πολλὰ καὶ
μεγάλα χαρίζεσθαι θέλοντος.

---

(1) Εἶδε, AB.

(2) Προσδραμών, AB.

(3) Ἐδεῖτο *. AB, εἶτα ὄπισθεν παρασχεῖν τοιοῦτον οἷον, κ. τ. λ.

(4) Καὶ οὐκέτι, AB.

155 13. Τότε μὲν οὖν οὐκ ἠδυνήθη· προσήει γὰρ ὁ Διονυσοφάνης ἅμα τῇ Κλεαρίστῃ· καὶ ἦν θόρυβος πολὺς κτηνῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν· μετὰ [1] δὲ τοῦτο συνέταττε λόγον καὶ ἐρωτικὸν καὶ μακρόν. Ἦν δὲ ὁ Διονυσοφάνης μεσαιπόλιος μὲν ἤδη, μέγας δὲ καὶ καλὸς, καὶ μειρακίοις ἁμιλλᾶσθαι δυνάμενος· ἀλλὰ καὶ πλούσιος ἐν ὀλίγοις, καὶ χρηστὸς ὡς οὐδεὶς ἕτερος. Οὗτος ἐλθὼν, τῇ πρώτῃ μὲν ἡμέρᾳ θεοῖς ἔθυσεν ὅσοι προεστᾶσιν ἀγροικίας, Δήμητρι, καὶ Διονύσῳ, καὶ Πανὶ, καὶ Νύμφαις, καὶ κοινὸν πᾶσι τοῖς παροῦσιν ἔστησε κρατῆρα· ταῖς δὲ ἄλλαις ἡμέραις ἐπεσκόπει τὰ τοῦ Λάμωνος ἔργα· καὶ ὁρῶν τὰ μὲν πεδία ἐν αὔλακι, τὰς δὲ ἀμπέλους ἐν κλήματι, τὸν δὲ παράδεισον ἐν κάλλει, περὶ γὰρ τῶν ἀνθῶν Ἄστυλος τὴν αἰτίαν ἀνελάμβανεν, ἥδετο περιττῶς, καὶ τὸν Λάμωνα ἐπῄνει, καὶ ἐλεύθερον ἀφήσειν ἐπηγγέλλετο. Κατῆλθε
156 μετὰ ταῦτα καὶ εἰς τὸ αἰπόλιον, τάς τε αἶγας ὀψόμενος καὶ τὸν νέμοντα.

14. Χλόη μὲν οὖν εἰς τὴν ὕλην ἔφυγεν, ὄχλον τοσοῦτον αἰδεσθεῖσα καὶ φοβηθεῖσα· ὁ δὲ Δάφνις εἱστήκει δέρμα λάσιον αἰγὸς ἐζωσμένος, πήραν νεοῤῥαφῆ κατὰ τῶν ὤμων

(1) Μετὰ δὲ τοῦτο, AB. Ἴσ· μεταξὺ δὲ τούτων συνέτ.

ἐξηρτημένος, κρατῶν ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις, τῇ μὲν, ἀρτιπαγεῖς τυροὺς, τῇ δὲ, ἐρίφους γαλαθηνούς. Εἴ ποτε Ἀπόλλων Λαομέδοντι θητεύων ἐβουκόλησε, τοιόσδε ἦν, οἷος τότε ὤφθη Δάφνις. Αὐτὸς μὲν οὖν εἶπεν οὐδὲν, ἀλλὰ ἐρυθήματος πλησθεὶς, ἔνευσε κάτω, προτείνας τὰ δῶρα· ὁ δὲ Λάμων· « Οὗτος, εἶπε, σοὶ, δέσποτα, τῶν αἰγῶν αἰπόλος. Σὺ μὲν ἐμοὶ πεντήκοντα νέμειν δέδωκας (1), καὶ δύο τράγους· οὗτος δέ σοι πεποίηκεν ἑκατὸν, καὶ δέκα τράγους. Ὁρᾷς ὡς λιπαραὶ καὶ τὰς τρίχας λάσιαι, καὶ τὰ κέρατα ἄθραυστοι; Πεποίηκε δὲ (2) αὐτὰς καὶ μουσικάς· σύριγγος γοῦν ἀκούουσαι ποιοῦσι πάντα. »

15. Παροῦσα δὴ (3) τοῖς λεγομένοις ἡ Κλεαρίστη, 167
πεῖραν ἐπεθύμησε τοῦ λεχθέντος λαβεῖν, καὶ κελεύει τὸν Δάφνιν ταῖς αἰξὶν οἷον εἴωθε συρίσαι, καὶ ἐπαγγέλλεται συρίσαντι χαριεῖσθαι (4) χιτῶνα καὶ ὑποδήματα. Ὁ δὲ καθίσας αὐτοὺς ὥσπερ θέατρον, στὰς ὑπὸ τῇ φηγῷ, καὶ ἐκ τῆς πήρας τὴν σύριγγα προκομίσας (5), πρῶτα μὲν

(1) Δέδωκας, B. A, δέδωκας νέμειν.
(2) Πεποίηκε δέ, AB.
(3) Δή, B. A, δέ.
(4) Χαριεῖσθαι, A. B, χαρίσασθαι.
(5) Προκομίσας, A. B, κομίσας.

ὀλίγον ἐνέπνευσε· καὶ αἱ αἶγες ἔστησαν, τὰς κεφαλὰς ἀράμεναι. Εἶτα ἐνέπνευσε τὸ νόμιον· καὶ αἱ αἶγες ἐνέμοντο, νεύσασαι (1) κάτω. Αὖθις λιγυρὸν ἐνέδωκε (2)· καὶ ἀθρόαι κατεκλίθησαν. Ἐσύρισέ τι (3) καὶ ὀξὺ μέλος· αἱ δὲ, ὥσπερ λύκου προσιόντος, εἰς τὴν ὕλην κατέφυγον. Μετ' ὀλίγον ἀνακλητικὸν ἐφθέγξατο· καὶ ἐξελθοῦσαι τῆς ὕλης, πλησίον αὐτοῦ τῶν ποδῶν συνέδραμον. Οὐδὲ
158 ἀνθρώπους οἰκέτας εἶδεν ἄν τις οὕτω πειθομένους προστάγματι δεσπότου. Οἵ τε οὖν ἄλλοι πάντες ἐθαύμαζον, καὶ πρὸ πάντων ἡ Κλεαρίστη, καὶ τὰ (4) δῶρα ἀποδώσειν ὤμοσε καλῷ τε ὄντι αἰπόλῳ καὶ μουσικῷ· καὶ ἀνελθόντες εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἀμφὶ ἄριστον εἶχον, καὶ τῷ Δάφνιδι ἀφ' ὧν ἤσθιον ἔπεμψαν.

16. Ὁ δὲ μετὰ τῆς Χλόης ἤσθιε, καὶ ἥδετο γευόμενος ἀστυκῆς ὀψαρτυσίας, καὶ εὔελπις ἦν τεύξεσθαι τοῦ γάμου, πείσας τοὺς δεσπότας. Ὁ δὲ Γνάθων προσεκκαυθεὶς τοῖς κατὰ τὸ αἰπόλιον γεγεννημένοις, καὶ ἀβίωτον νομίζων

(1) Νεύσασαι κάτω, Β. Α, τὰς κεφαλὰς ἀράμεναι. Αὖθις λιγυρὸν ἐνέδωκε, κ. τ. ἑ.

(2) Ἐνέδωκε, Α. Β, ἔδωκε.

(3) Τι, ΑΒ. Ἴδε ἄνω, σ. 65, στ. 18.

(4) Καὶ τὰ δῶρα, Α. Β. καὶ δῶρα

τὸν βίον, εἰ μὴ τεύξεται Δάφνιδος, περιπατοῦντα τὸν Ἄστυλον ἐν τῷ παραδείσῳ φυλάξας, καὶ ἀναγαγὼν εἰς τὸν τοῦ Διονύσου νεὼν, πόδας καὶ χεῖρας κατεφίλει. Τοῦ δὲ πυνθανομένου, τίνος ἕνεκα ταῦτα δρᾷ, καὶ λέγειν κελεύοντος, καὶ ὑπουργήσειν ὀμνύοντος (1), » Οἴχεταί σοι Γνάθων, ἔφη, δέσποτα. Ὁ μέχρι νῦν μόνης τραπέζης τῆς σῆς (2) ἐρῶν, ὁ πρότερον ὀμνὺς, ὅτι μηδέν ἐστιν ὡραιότερον οἴνου γέροντος, ὁ κρείττους τῶν ἐφήβων τῶν ἐν Μιτυλήνῃ τοὺς σοὺς ὀψαρτυτὰς λέγων, μόνον λοιπὸν καλὸν εἶναι Δάφνιν νομίζω. Καὶ τροφῆς μὲν τῆς πολυτελοῦς οὐ γεύομαι (3), καίτοι τοσούτων παρασκευαζομένων ἑκάστης ἡμέρας, κρεῶν, ἰχθύων, μελιτωμάτων. Ἡδέως δ' ἂν αἲξ γενόμενος, πόαν ἐσθίοιμι καὶ φύλλα, τῆς Δάφνιδος ἀκούων σύριγγος, καὶ ὑπ' ἐκείνου (4) νεμόμενος. Σὺ δὲ σῶσον Γνάθωνα τὸν σὸν, καὶ τὸν ἀήττητον ἔρωτα νίκησον (5). Εἰ δὲ μὴ, σοὶ ἐπόμνυμι τὸν ἐμὸν (6)

(1) Ὀμνύοντος, A. B, καὶ λέγειν κελεύοντος, οἴχεταί σοι, κ. τ. ἑ.

(2) Τῆς σῆς, A. B, μόνης τραπέζης ἐρῶν.

(3) Γεύομαι, AB.

(4) Ἐκείνου*. A, ἐκείνων. B, ἐκείνῳ.

(5) Νίκησον. Ἴσ· ἐλέησον.

(6) Τὸν ἐμὸν θεόν. Γραπτέον δοκεῖ· τὸν σὸν ἐπόμνυμι καὶ τὸν ἐμὸν θεόν· ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου· τὸν σὸν ἐπόμνυμι καὶ τὸν ἐμὸν φίλιον. Πλάτων ἐν τῷ Πολιτικῷ· νὴ τὸν ἡμέτερον θεόν.

160 θεόν, ξιφίδιον λαβὼν, καὶ ἐμπλήσας τὴν γαστέρα τροφῆς [1], ἐμαυτὸν ἀποκτενῶ πρὸ τῶν Δάφνιδος θυρῶν· σὺ δὲ οὐκέτι καλέσεις Γναθωνάριον, ὥσπερ εἰώθεις παίζων ἀεί.»

17. Οὐκ ἀντέσχε κλάοντι, καὶ αὖθις τοὺς πόδας καταφιλοῦντι, νεανίσκος μεγαλόφρων, οὐκ ἄπειρος ἐρωτικῆς λύπης [2], ἀλλ' αἰτήσειν αὐτὸν παρὰ τοῦ πατρὸς ἐπηγγείλατο [3], καὶ κομίσειν εἰς τὴν πόλιν, αὐτῷ μὲν δοῦλον, ἐκείνῳ δὲ ἐρώμενον. Εἰς ἐπιθυμίαν [4] δὲ καὶ αὐτὸν ἐκεῖνον θέλων προαγαγεῖν, ἐπυνθάνετο μειδιῶν, εἰ οὐκ αἰσχύνεται Λάμωνος υἱὸν φιλῶν, ἀλλὰ καὶ σπουδάζει συγκατακλιθῆναι νέμοντι αἶγας μειρακίῳ· καὶ ἅμα ὑπεκρίνετο τὴν τραγικὴν δυσωδίαν μυσάττεσθαι. Ὁ δὲ, οἷα πᾶσαν ἐρωτικὴν μυθολογίαν ἐν τοῖς τῶν ἀσώτων συμποσίοις
161 πεπαιδευμένος, οὐκ ἀπὸ σκοποῦ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ

(1) Τροφῆς. — Ἀλκίφρων· σὺ πρότερον στραγγαλίσω τὸν τράχηλον πρὶν τραπέζης ἀπολαῦσαι πολυτελοῦς.

(2) Λύπης, AB.

(3) Ἐπηγγείλατο, A. B, ἐπήγγελλετο.

(4) Ἐπιθυμίαν, A. B, ἐνθυμίαν. Γραπτέον δοκεῖ· εἰς ἐπιθυμίαν δέ γε αὐτὸν ἐκείνου θ. πρ. [Αὐτῷ ... ἐκείνῳ ... αὐτὸν ἐκεῖνον. Πάνυ ὅμοιον τόδε Πλάτωνος· Χαρμίδης βουλόμενος μὴ αὐτὸς ὑπέχειν λόγον ἀλλ' ἐκεῖνον τῆς ἀποκρίσεως, ὑπεκίνει αὐτὸν ἐκεῖνον. Γραπτέον ἴσως παρ' ἀμφοτέροις· αὐτὸς ἐκεῖνον. Σ. 192.]

ὑπὲρ τοῦ Δάφνιδος ἔλεγεν· «Οὐδεὶς ταῦτα, δέσποτα,
ἐραστὴς πολυπραγμονεῖ· ἀλλ' ἐν οἵῳ (1) ποτὲ ἂν σώματι
εὕρῃ τὸ κάλλος, ἑάλωκε. Διὰ τοῦτο καὶ φυτοῦ τις ἠράσθη,
καὶ ποταμοῦ, καὶ θηρίου. Καίτοι τίς οὐκ ἂν ἐραστὴν
ἠλέησεν, ὃν ἔδει φοβεῖσθαι τὸν ἐρώμενον; Ἐγὼ δὲ σώ-
ματος μὲν ἐρῶ δούλου, κάλλους δὲ ἐλευθέρου. Ὁρᾷς, ὡς
ὑακίνθῳ μὲν τὴν κόμην ὁμοίαν ἔχει, λάμπουσι δὲ ὑπὸ
ταῖς ὀφρύσιν οἱ ὀφθαλμοὶ, καθάπερ ἐν χρυσῇ σφενδόνῃ
ψηφίς; Καὶ τὸ μὲν πρόσωπον ἐρυθήματος μεστὸν, τὸ δὲ
στόμα λευκῶν ὀδόντων ὥσπερ ἐλέφαντος. Τίς ἐκεῖθεν οὐκ
ἂν εὔξαιτο λαβεῖν ἐραστὴς λευκὰ (2) φιλήματα; Εἰ δὲ
νέμοντος ἠράσθην, θεοὺς ἐμιμησάμην. Βουκόλος ἦν Ἀγχί-
σης, καὶ ἔσχεν αὐτὸν Ἀφροδίτη· αἶγας ἔνεμε Βράγχιος (3), 162
καὶ Ἀπόλλων αὐτὸν ἐφίλησε· ποιμὴν ἦν Γανυμήδης, καὶ
αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἥρπασε. Μὴ καταφρονῶμεν παιδὸς, ᾧ καὶ
αἶγας, ὡς ἐρώσας, πειθομένας εἴδομεν. Ἀλλ' εἰ ἔτι (4)

---

(1) [Ἐν οἵῳ. Γραπτέον δοκεῖ, ἐν ὅτῳ. Σ. 192.]

(2) Λευκὰ φιλήματα, AB. Ψυχρολόγημα σοφιστοῦ, ὡς καὶ τοῦτο πρόσθεν· στόμα μεστὸν λευκῶν ὀδόντων. Ἔστιν οἷς μέντοι γραπτέον ἔδοξε· γλυκέα φιλήματα.

(3) Βράγχιος, B. A, Βράγχος.

(4) Εἰ ἔτι, B. A, εἰ καί τι. Ἴσ· εἴγ' ἔτι.

μένειν ἐπὶ γῆς ἐπιτρέπουσι τοιοῦτον κάλλος, χάριν ἔχωμεν τοῖς Διὸς ἀετοῖς.»

18. Ἡδὺ γελάσας (1) ὁ Ἄστυλος ἐπὶ τούτῳ μάλιστα τῷ λεχθέντι, καὶ ὡς μεγάλους ὁ Ἔρως ποιεῖ σοφιστὰς, εἰπὼν, ἐπετήρει καιρὸν, ἐν ᾧ τῷ πατρὶ περὶ Δάφνιδος διαλέξεται. Ἀκούσας δὲ τὰ λεχθέντα κρύφα πάντα ὁ Εὔδρομος, καὶ τὰ μὲν, τὸν Δάφνιν φιλῶν, ὡς ἀγαθὸν νεανίσκον, τὰ δὲ, ἀχθόμενος εἰ Γνάθωνος ἐμπαροίνημα γενήσεται τοιοῦτον κάλλος, αὐτίκα καταλέγει πάντα κἀκείνῳ καὶ Λάμωνι. Ὁ μὲν οὖν Δάφνις ἐκπλαγεὶς, ἐγίνωσκεν ἅμα τῇ Χλόῃ τολμῆσαι φυγεῖν, ἢ ἀποθανεῖν, κοι-
163 νωνὸν κἀκείνην λαβών. Ὁ δὲ Λάμων προσκαλεσάμενος ἔξω τῆς αὐλῆς τὴν Μυρτάλην· «Οἰχόμεθα, εἶπεν, ὦ γύναι. Ἥκει καιρὸς ἐκκαλύπτειν τὰ κρυπτά. Ἔρημοι δὲ (2) αἱ αἶγες καὶ τὰ λοιπὰ πάντα· ἀλλ' οὐ (3), μὰ τὸν Πᾶνα καὶ τὰς Νύμφας, οὐδ' εἰ μέλλω βοῦς, φασὶν, ἐν αὐλίῳ (4) καταλείπεσθαι, τὴν Δάφνιδος τύχην ἥτις ἐστὶν οὐ σιωπή-

(1) Ἡδὺ γελάσας, AB.

(2) Ἔρημοι δέ, AB. Γραπτέον· ἐῤῥέτωσαν, ἤ· χαιρέτωσάν μοι αἱ αἶγες. — Ἀλκίφρων· χαιρέτω δὲ ὁ ἀγρὸς καὶ τἄλλα " πάντα.

(3) Ἀλλ' οὐ, A. B, ἀλλὰ μά.

(4) [Αὐλίῳ*. AB, αὐλείῳ. Σ. 192.]

σομαι (1), ἀλλὰ καὶ ὅπη (2) εὗρον ἐκκείμενον ἐρῶ, καὶ ὅπως τρεφόμενον μηνύσω, καὶ ὅσα εὗρον συνεκκείμενα δείξω. Μαθέτω Γνάθων ὁ μιαρὸς, οἷος ὢν οἵων ἐρᾷ. Παρασκεύαζέ μοι μόνον εὐτρεπῆ τὰ γνωρίσματα. »

19. Οἱ μὲν ταῦτα συνθέμενοι, ἀπῆλθον εἴσω πάλιν· ὁ δὲ Ἄστυλος σχολὴν ἄγοντι τῷ πατρὶ προσρυεὶς (3),
αἰτεῖ τὸν Δάφνιν εἰς τὴν πόλιν καταγαγεῖν, ὡς καλόν 164
τε ὄντα καὶ ἀγροικίας κρείττονα, καὶ ταχέως ὑπὸ Γνάθωνός γε (4) τὰ ἀστυκὰ διδαχθῆναι δυνάμενον. Χαίρων ὁ πατὴρ δίδωσι· καὶ μεταπεμψάμενος τὸν Λάμωνα καὶ τὴν Μυρτάλην, εὐηγγελίζετο αὐτοῖς, ὅτι Ἄστυλον θεραπεύσει λοιπὸν ἀντὶ αἰγῶν καὶ τράγων Δάφνις· ἐπηγγέλλετο δὲ δύο ἀντ' ἐκείνου δώσειν αὐτοῖς αἰπόλους. Ἐνταῦθα ὁ Λάμων, πάντων ἤδη συνεῤῥυηκότων, καὶ ὅτι καλὸν ὁμόδουλον ἕξουσιν, ἡδομένων, αἰτήσας λόγον, ἤρξατο λέγειν· « Ἄκουσον, ὦ δέσποτα, παρὰ ἀνδρὸς γέροντος ἀληθῆ λόγον· ἐπόμνυμι δὲ τὸν Πᾶνα καὶ τὰς Νύμφας,

(1) Σιωπήσομαι, AB.

(2) Ὅπη ". AB, ὅτι. — Ἔστιν Εὐριπίδειον, ὅπη καὶ ὅπως. Αἰλιανός· ὅπη τε καὶ ὅπως ἔχω.

(3) Προσρυείς, AB.

(4) Γε ". AB, καί.

ὡς οὐδὲν ψεύσομαι. Οὐκ εἰμὶ Δάφνιδος πατὴρ, οὐδ' εὐτύχησέ ποτε (1) Μυρτάλη μήτηρ γενέσθαι. Ἄλλοι πατέρες ἐξέθηκαν τοῦτο τὸ παιδίον (2), ἴσως παιδίων πρεσβυτέρων ἅλις ἔχοντες· ἐγὼ δὲ εὗρον ἐκκείμενον, καὶ ὑπὸ αἰγὸς ἐμῆς τρεφόμενον· ἣν καὶ ἀποθανοῦσαν ἔθαψα ἐν τῷ περικήπῳ, φιλῶν ὅτι ἐποίησε μητρὸς ἔργα. Εὗρον αὐτῷ καὶ γνωρίσματα συνεκκείμενα· ὁμολογῶ, δέσποτα, καὶ φυλάττω· τύχης γάρ ἐστι μείζονος ἢ καθ' ἡμᾶς σύμβολα. Ἀστύλου μὲν οὖν εἶναι δοῦλον αὐτὸν οὐχ ὑπερηφανῶ, καλὸν οἰκέτην καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ δεσπότου· παροίνημα δέ Γνάθωνος οὐ δύναμαι περιϊδεῖν γενόμενον· ὃς ἐς Μιτυλήνην αὐτὸν ἄγειν ἐπὶ γυναικῶν ἔργα σπουδάζει. »

20. Ὁ μὲν Λάμων ταῦτα εἰπὼν ἐσιώπησε, καὶ πολλὰ ἀφῆκε δάκρυα. Τοῦ δὲ Γνάθωνος θρασυνομένου, καὶ πληγὰς ἀπειλοῦντος, ὁ Διονυσοφάνης τοῖς εἰρημένοις ἐκπλαγεὶς, τὸν μὲν Γνάθωνα σιωπᾶν ἐκέλευσε, σφόδρα τὴν ὀφρὺν εἰς αὐτὸν τοξοποιήσας· τὸν δὲ Λάμωνα πάλιν ἀνέκρινε, καὶ παρεκελεύετο τἀληθῆ λέγειν, μηδὲ ὅμοια

(1) Ποτε, A. B, οὐδὲ εὐτύχησε Μυρτάλη μ. γ.

(2) Τοῦτο τὸ παιδίον, A. B, τοῦτον παιδίῳ. Γραπτέον δοκεῖ· ἄλλοι πατέρες ἐξέθηκαν αὐτὸν παιδίον, ἴσως πρεσβυτέρων ἅλις ἔχοντες.

πλάττειν μύθοις ἐπὶ τῷ κατέχειν τὸν υἱόν (1). Ὡς δὲ 166
ἀτενὴς ἦν, καὶ κατὰ πάντων ὤμνυε θεῶν, καὶ ἐδίδου
βασανίζειν αὐτὸν εἰ διαψεύδεται, καθημένης (2) τῆς
Κλεαρίστης ἐβασάνιζε τὰ λελεγμένα. « Τί δ' ἂν ἐψεύδετο
Λάμων, μέλλων ἀνθ' ἑνὸς δύο λαμβάνειν αἰπόλους; Πῶς
δ' ἂν καὶ ταῦτα ἔπλασεν ἄγροικος; Οὐ γὰρ εὐθὺς ἦν ἄπιστον, ἐκ τοιούτου γέροντος καὶ μητρὸς (3) εὐτελοῦς υἱὸν
καλὸν οὕτω γενέσθαι; »

21. Ἐδόκει μὴ μαντεύεσθαι ἐπιπλέον, ἀλλὰ ἤδη τὰ γνωρίσματα σκοπεῖν, εἰ λαμπρᾶς καὶ ἐνδοξοτέρας τύχης. Ἀπῄει μὲν Μυρτάλη κομίσουσα πάντα, φυλαττόμενα (4) ἐν πήρᾳ παλαιᾷ. Κομισθέντα δὲ (5) πρῶτος Διονυσοφάνης ἐπέβλεπε, καὶ ἰδὼν χλαμύδιον ἁλουργὲς, πόρπην χρυσήλατον, ξιφίδιον ἐλεφαντόκωπον, μέγα βοήσας, ὦ Ζεῦ δέσποτα· καλεῖ τὴν γυναῖκα θεασομένην· ἡ δὲ ἰδοῦσα,
μέγα καὶ αὐτὴ βοᾷ· « Φίλαι Μοῖραι, οὐ ταῦτα ἡμεῖς 167
συνεξεθήκαμεν (6) ἰδίῳ παιδί; Οὐχ εἰς τούτους τοὺς

(1) Τὸν υἱόν ". AB, ὡς υἱόν.
(2) Καθημένης, AB. Ἴσως· παρακαθημένης.
(3) Μητρός *. A, μήτρως. B, μήτρας.
(4) Φυλαττόμενα, AB.
(5) Κομισθέντα δὲ π. Δ. ἐπέβλεπε, AB.
(6) Συνεξεθήκαμεν ἰδ. π.; οὐχ εἰς τ. τ. ἀ. κομίσουσαν, AB.

ἀγροὺς κομίσουσαν Σωφροσύνην ἀπεστείλαμεν; Οὐκ ἄλλα μὲν οὖν, ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα [1], φίλε ἄνερ. Ἡμέτερόν ἐστι τὸ παιδίον· σὸς υἱός ἐστι Δάφνις, καὶ πατρῴας ἔνεμεν αἶγας.»

22. Ἔτι λεγούσης αὐτῆς, καὶ τοῦ Διονυσοφάνους τὰ γνωρίσματα φιλοῦντος, καὶ ὑπὸ περιττῆς ἡδονῆς δακρύοντος, ὁ Ἄστυλος συνεὶς ὡς ἀδελφός ἐστι, ῥίψας θοιμάτιον, ἔθει κατὰ τοῦ παραδείσου, πρῶτος τὸν Δάφνιν φιλῆσαι θέλων. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Δάφνις θέοντα [2] μετὰ πολλῶν, καὶ βοῶντα, Δάφνι, νομίσας ὅτι συλλαβεῖν αὐτὸν βουλόμενος τρέχει, ῥίψας [3] τὴν πήραν καὶ τὴν σύριγγα,
168 πρὸς τὴν θάλασσαν ἐφέρετο, ῥίψων ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς μεγάλης πέτρας. Καὶ ἴσως ἄν, τὸ καινότατον, εὑρεθεὶς ἀπολώλει Δάφνις, εἰ μὴ συνεὶς ὁ Ἄστυλος ἐβόα πάλιν· «Στῆθι, Δάφνι, μηδὲν φοβηθῇς· ἀδελφός εἰμί σου, καὶ γονεῖς οἱ μέχρι νῦν δεσπόται. Νῦν ἡμῖν Λάμων τὴν αἶγα εἶπε, καὶ τὰ γνωρίσματα ἔδειξεν· ὅρα δὲ ἐπιστραφεὶς,

(1) Ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα". A, οὐκ ἀλλὰ μὲν οὖν, ἀλλ' αὐτὰ, φίλε ἄν. B, ὁ. ἄ. μ. οὖν, ἀλλὰ ταῦτα, φίλε ἄν.

(2) Ὁ Δ. θ. μ. π. κ. β. Δάφνι, A. B, ἰδὼν δὲ αὐτὸν θεόντα μετὰ πολλῶν βοῶντα Δάφνις.

(3) Ῥίψας τὴν πήραν, A. B, ῥίψας πήραν.

πῶς ἴασι φαιδροὶ καὶ γελῶντες. Ἀλλ' ἐμὲ πρῶτον φίλησον· ὄμνυμι δὲ τὰς Νύμφας, ὡς οὐ ψεύδομαι.»

23. Μόλις μετὰ τὸν ὅρκον ἔστη, καὶ τὸν Ἄστυλον [1] τρέχοντα περιέμεινε, καὶ προσελθόντα κατεφίλησεν. Ἐν ᾧ δὲ ἐκεῖνον ἐφίλει, πλῆθος τὸ λοιπὸν ἐπιῤῥεῖ θεραπόντων, θεραπαινῶν, αὐτὸς ὁ πατὴρ, ἡ μήτηρ μετ' αὐτοῦ. Οὗτοι πάντες περιέβαλλον, κατεφίλουν χαίροντες, κλάοντες. Ὁ δὲ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα πρὸ τῶν ἄλλων ἐφιλοφρονεῖτο· καὶ ὡς πάλαι εἰδὼς προσεστερνίζετο, καὶ ἐξελθεῖν τῶν περιβολῶν οὐκ ἤθελεν· οὕτω φύσις ταχέως πιστεύεται. Ἐξελάθετο καὶ Χλόης πρὸς [2] ὀλίγον. Καὶ 169
ἐλθὼν εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἐσθῆτά τε ἔλαβε πολυτελῆ, καὶ παρὰ τὸν πατέρα τὸν ἴδιον καθεσθεὶς, ἤκουεν αὐτοῦ λέγοντος οὕτως·

24. «Ἔγημα, ὦ παῖδες, κομιδῇ νέος. Καὶ χρόνου διελθόντος ὀλίγου, πατὴρ, ὡς ᾠόμην, εὐτυχὴς ἐγεγόνειν· ἐγίνετο γάρ μοι πρῶτος υἱὸς, καὶ δευτέρα θυγάτηρ, καὶ τρίτος Ἄστυλος. Ὤμην ἱκανὸν εἶναι τὸ γένος, καὶ γενόμενον ἐπὶ πᾶσι τοῦτο τὸ παιδίον ἐξέθηκα, οὐ γνωρίσματα

(1) Ἄστυλον τρέχοντα, AB.

(2) Πρὸς ὀλίγον, A. B, παρ' ὀλίγον.

ταῦτα συνεχθεὶς, ἀλλὰ ἐντάφια. Τὰ δὲ τῆς τύχης ἄλλα βουλεύματα. Ὁ μὲν γὰρ πρεσβύτερος παῖς καὶ ἡ θυγάτηρ ὁμοίᾳ νόσῳ μιᾶς ἡμέρας ἀπώλοντο· σὺ δέ μοι προνοίᾳ θεῶν ἐσώθης, ἵνα πλείους ἔχωμεν χειραγωγούς. Μήτε οὖν σύ μοι μνησικακήσῃς ποτὲ τῆς ἐκθέσεως· ἑκὼν γὰρ οὐκ ἐβουλευσάμην· μήτε σὺ λυπηθῇς, Ἄστυλε, μέρος ληψόμενος ἀντὶ πάσης τῆς οὐσίας· κρεῖττον γὰρ τοῖς εὐφρονοῦσιν ἀδελφοῦ κτῆμα οὐδέν· ἀλλὰ φιλεῖτε ἀλλήλους, καὶ χρημάτων ἕνεκα καὶ βασιλεῦσιν ἐρίζετε. Πολλὴν μὲν γὰρ ὑμῖν καταλείψω γῆν, πολλοὺς δὲ οἰκέτας δεξιοὺς, χρυσὸν, ἄργυρον, ὅσα ἄλλα εὐδαιμόνων κτήματα. Μόνον ἐξαίρετον τοῦτο Δάφνιδι τὸ χωρίον δίδωμι, καὶ Λάμωνα καὶ Μυρτάλην, καὶ τὰς αἶγας, ἃς αὐτὸς ἔνεμεν. »

25. Ἔτι αὐτοῦ λέγοντος, Δάφνις ἀναπηδήσας· « Καλῶς με, εἶπε ([1]), πάτερ, ἀνέμνησας. Ἄπειμι τὰς αἶγας ἀπάξων ἐπὶ ποτὸν ([2]), αἵ που νῦν διψῶσαι περιμένουσι ([3]) τὴν σύριγγα τὴν ἐμὴν, ἐγὼ δὲ ἐνταυθοῖ καθέζομαι. » Ἡδὺ πάντες ἐξεγέλασαν ([4]), ὅτι δεσπότης γεγενημένος, ἔτι

(1) Εἶπε πάτερ, AB.
(2) Ἐπὶ ποτόν, AB.
(3) Περιμένουσι, A. B, παραμένουσι.
(4) Ἐξεγέλασαν, AB.

θέλει εἶναι αἰπόλος (1). Κἀκείνας μὲν θεραπεύσων ἐπέμφθη τις ἄλλος· οἱ δὲ θύσαντες Διὶ Σωτῆρι, συμπόσιον συνε- 171
κρότουν. Εἰς τοῦτο τὸ συμπόσιον μόνος οὐχ ἧκε Γνάθων· ἀλλὰ φοβούμενος ἐν τῷ νεῷ τοῦ Διονύσου καὶ τὴν ἡμέραν ἔμεινε καὶ τὴν νύκτα, ὥσπερ ἱκέτης. Ταχείας δὲ φήμης εἰς πάντας ἐλθούσης, ὅτι Διονυσοφάνης εὗρεν υἱὸν, καὶ ὅτι Δάφνις, ὁ αἰπόλος, δεσπότης τῶν ἀγρῶν εὑρέθη, ἅμα ἕῳ συνέτρεχον ἄλλος ἀλλαχόθεν, τῷ μὲν μειρακίῳ συνηδόμενοι, τῷ δὲ πατρὶ αὐτοῦ δῶρα κομίζοντες· ἐν οἷς καὶ ὁ Δρύας (2) πρῶτος, ὁ τρέφων τὴν Χλόην.

26. Ὁ δὲ Διονυσοφάνης κατεῖχε πάντας, κοινωνοὺς μετὰ τὴν εὐφροσύνην καὶ τῆς ἑορτῆς ἐσομένους. Παρεσκεύαστο δὲ πολὺς μὲν οἶνος, πολλὰ δὲ ἄλευρα, ὄρνιθες ἕλειοι, χοῖροι γαλαθηνοὶ, μελιτώματα ποικίλα· καὶ ἱερεῖα δὲ πολλὰ τοῖς ἐπιχωρίοις θεοῖς ἐθύετο. Ἐνταῦθα ὁ Δάφνις συναθροίσας πάντα τὰ ποιμενικὰ κτήματα, διένειμεν ἀναθήματα τοῖς θεοῖς. Τῷ Διονύσῳ μὲν ἀνέθηκε τὴν πήραν καὶ τὸ δέρμα· τῷ Πανὶ τὴν σύριγγα καὶ τὸν πλάγιον 172
αὐλόν· τὴν καλαύροπα ταῖς Νύμφαις, καὶ τοὺς γαυλοὺς

(1) Ἐ. θ. εἶ. αἰπόλος, A. B, ἔτι ἦν αἰπόλος.
(2) Ὁ Δρύας, AB.

οὓς αὐτὸς ἐτεκτήνατο. Οὕτως (1) δὲ ἄρα τὸ σύνηθες ξενιζούσης εὐδαιμονίας τερπνότερόν ἐστιν, ὥστε ἐδάκρυεν (2), ἐφ' ἑκάστῳ τούτων ἀπαλλασσόμενος· καὶ οὔτε τοὺς γαυλοὺς ἀνέθηκε, πρὶν ἀμέλξαι, οὔτε τὸ δέρμα, πρὶν ἐνδύσασθαι, οὔτε τὴν σύριγγα, πρὶν συρίσαι· ἀλλὰ καὶ ἐφίλησεν αὐτὰ πάντα, καὶ τὰς αἶγας προσεῖπε, καὶ τοὺς τράγους ἐκάλεσεν ὀνομαστί. Τῆς μὲν γὰρ πηγῆς (3) καὶ ἔπιεν, ὅτι πολλάκις, καὶ μετὰ Χλόης. Οὔπω δὲ ὡμολόγει τὸν ἔρωτα, καιρὸν παραφυλάττων.

27. Ἐν ᾧ δὲ Δάφνις ἐν θυσίαις ἦν, τάδε γίνεται περὶ τὴν Χλόην. Ἐκάθητο κλάουσα οἷα εἰκὸς ἦν· « Ἐξελάθετό
173 μου Δάφνις. Ὀνειροπολεῖ γάμους πλουσίους. Τί γὰρ αὐτὸν ὀμνύειν ἀντὶ τῶν Νυμφῶν τὰς αἶγας ἐκέλευον; Κατέλιπε (4) ταύτας ὡς καὶ Χλόην. Οὐδὲ θύων ταῖς Νύμφαις καὶ τῷ Πανὶ, ἐπεθύμησεν ἰδεῖν Χλόην. Εὗρεν ἴσως παρὰ τῇ μητρὶ θεραπαίνας ἐμοῦ κρείττονας. Χαιρέτω· ἐγὼ δὲ οὐ ζήσομαι. »

---

(1) Οὕτως, AB.

(2) Ἐδάκρυεν .... ἀπαλλασσόμενος, AB.

(3) Τ. μ. γ. πηγῆς, B. A, τῆς μὲν γὰρ πηγῆς ὅτι καὶ ἔπιε πολλάκις μετὰ Χλόης. — Οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς· ἐκέρασε δὲ τὴν πηγὴν οἴνῳ, ὅτι καὶ ἐτράφη παρ' αὐτῇ καὶ ἐλούσατο πολλάκις.

(4) Κατέλιπε ταύτας, AB.

28. Τοιαῦτα λέγουσαν (1), τοιαῦτα ἐννοοῦσαν, ὁ Λάμπις ὁ βουκόλος μετὰ χειρὸς γεωργικῆς ἐπιστὰς, ἥρπασεν αὐτήν· ὡς οὔτε Δάφνιδος ἔτι γαμήσοντος, καὶ Δρύαντος ἐκεῖνον ἀγαπήσοντος. Ἡ μὲν οὖν ἐκομίζετο βοῶσα ἐλεεινόν· τῶν δέ τις ἰδόντων ἐμήνυσε τῇ Νάπῃ, κἀκείνη τῷ Δρύαντι, καὶ ὁ Δρύας τῷ Δάφνιδι. Ὁ δὲ ἔξω τῶν φρενῶν γενόμενος, οὔτε εἰπεῖν πρὸς τὸν πατέρα ἐτόλμα, καὶ καρτερεῖν μὴ δυνάμενος, εἰς τὸν περίκηπον εἰσελθὼν ὠδύρετο· « Ὦ πικρᾶς ἀνευρέσεως, λέγων. Πόσον ἦν μοι κρεῖττον νέμειν. Πόσον ἤμην μακαριώτερος (2), δοῦλος ὤν. 174
Τότε ἔβλεπον Χλόην· τότ (3)............. νῦν δὲ τὴν μὲν Λάμπις ἁρπάσας οἴχεται, νυκτὸς δὲ γενομένης, συγκοιμήσεται (4). Ἐγὼ δὲ πίνω, καὶ τρυφῶ, καὶ μάτην τὸν Πᾶνα, καὶ τὰς αἶγας, καὶ τὰς Νύμφας ὤμοσα (5). »

29. Ταῦτα τοῦ Δάφνιδος λέγοντος ἤκουσεν ὁ Γνάθων

(1) Τοιαῦτα λέγουσαν, A. B, καὶ τοιαῦτα λέγουσαν.

(2) Μακαριώτερος. — Χαρίτων Ἀφροδισιεύς· πόσῳ μοι κρεῖττον ἦν ἐν τάφῳ κεῖσθαι νεκράν.

(3) Τότ...... A. Γραπτέον δοκεῖ· τότε κατεφίλουν αὐτήν. B, τότε ἔβλεπον Χλόην, νῦν δὲ τὴν μ.

(4) Συγκοιμήσεται*. AB, κοιμήσεται. [Συγκοιμήσεται*, παραδιόρθωμα. Λούκιος ἐν τῷ Ὄνῳ, κεφ. 6. καθευδήσει, ἀντὶ τοῦ συγκαθευδήσει. Σ. 192.]

(5) Ὤμοσα. Ἴσ· ὠμόσαμεν.

ἐν τῷ παραδείσῳ λανθάνων· καὶ καιρὸν ἥκειν διαλλαγῶν πρὸς αὐτὸν νομίζων, τινὰς τῶν τοῦ Ἀστύλου νεανίσκων προσλαβὼν, μεταδιώκει τὸν Δρύαντα. Καὶ ἡγεῖσθαι κελεύσας ἐπὶ τὴν τοῦ Λάμπιδος ἔπαυλιν, συνέτεινε δρόμον· καὶ καταλαβὼν ἄρτι εἰσάγοντα τὴν Χλόην, ἐκείνην τε ἀφαιρεῖται, καὶ ἀνθρώπους γεωργοὺς συνηλόησε πληγαῖς. Ἐσπούδαζε δὲ καὶ τὸν Λάμπιν δήσας, ἄγειν ὡς αἰχμάλωτον ἐκ πολέμου τινὸς, εἰ μὴ φθάσας ἀπέδρα. Κατορθώσας δὲ τηλικοῦτον ἔργον, νυκτὸς ἀρχομένης ἐπανέρχεται. Καὶ τὸν μὲν Διονυσοφάνην εὑρίσκει καθεύδοντα, τὸν δὲ Δάφνιν ἀγρυπνοῦντα, καὶ ἔτι ἐν τῷ περικήπῳ δακρύοντα. Προσάγει δὴ τὴν Χλόην αὐτῷ, καὶ διδοὺς διηγεῖται πάντα· καὶ δεῖται μηδὲν ἔτι μνησικακοῦντα, δοῦλον οὐκ ἄχρηστον ἔχειν, μηδὲ ἀφελέσθαι τραπέζης, μεθ' ἣν τεθνήξεται λιμῷ. Ὁ δὲ ἰδὼν, καὶ ἔχων (1) ἐν ταῖς χερσὶ Χλόην, τῷ μὲν ὡς εὐεργέτῃ διηλλάττετο, τῇ δὲ ὑπὲρ τῆς ἀμελείας ἀπελογεῖτο.

30. Βουλευομένοις δὲ αὐτοῖς ἐδόκει τὸν γάμον κρύπτειν, ἔχειν δὲ κρύφα τὴν Χλόην, πρὸς μόνην ὁμολογήσαντα

(1) Ὁ δὲ ἰ. κ. ἔχων". AB, ὁ δὲ ἰδὼν Χλόην καὶ ἔχων ἐν ταῖς χερσὶ Χλόην.

τὸν ἔρωτα τὴν μητέρα. Ἀλλ' οὐ συνεχώρει Δρύας, ἠξίου δὲ τῷ πατρὶ λέγειν, καὶ πείσειν αὐτὸς (¹) ἐπηγγέλλετο. Καὶ γενομένης ἡμέρας, ἔχων ἐν τῇ πήρᾳ τὰ γνωρίσματα, πρόσεισι τῷ Διονυσοφάνει καὶ τῇ Κλεαρίστῃ, καθημένοις 176
ἐν τῷ παραδείσῳ· παρῆν δὲ καὶ ὁ Ἄστυλος, καὶ αὐτὸς ὁ Δάφνις· καὶ σιωπῆς γενομένης, ἦρξατο λέγειν· «Ὁμοία με ἀνάγκη Λάμωνι τὰ μέχρι νῦν ἄῤῥητα ἐκέλευσε λέγειν. Χλόην ταύτην οὔτε ἐγέννησα, οὔτε ἀνέθρεψα· ἀλλὰ ἐγέννησαν μὲν ἄλλοι, κειμένην δὲ ἐν ἄντρῳ Νυμφῶν ἀνέτρεφεν οἶς. Εἶδον τοῦτο αὐτὸς, καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· θαυμάσας, ἔθρεψα. Μαρτυρεῖ μὲν καὶ τὸ κάλλος, ἔοικε γὰρ οὐδὲν ἡμῖν· μαρτυρεῖ δὲ καὶ τὰ γνωρίσματα, πλουσιώτερα γὰρ ἢ κατὰ ποιμένα. Ἴδετε ταῦτα, καὶ τοὺς προσήκοντας τῇ κόρῃ ζητήσατε, ἂν ἀξία ποτὲ Δάφνιδος φανῇ.»

31. Τοῦτο οὔτε Δρύας ἀσκόπως ἔῤῥιψεν, οὔτε Διονυσοφάνης ἀμελῶς ἤκουσεν, ἀλλὰ ἰδὼν εἰς τὸν Δάφνιν, καὶ ὁρῶν αὐτὸν χλωριῶντα, καὶ κρύφα δακρύοντα, ταχέως ἐφώρασε τὸν ἔρωτα· καὶ ὡς ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου μᾶλλον ἢ κόρης ἀλλοτρίας δεδοικὼς, διὰ πάσης ἀκριβείας ἤλεγχε

(1) Αὐτός, B. A, αὐτῷ.

177 τοὺς λόγους τοῦ Δρύαντος. Ἐπεὶ δὲ καὶ (1) τὰ γνωρίσματα εἶδε κομισθέντα, ὑποδήματα κατάχρυσα, τὰς περισκελίδας, τὴν μίτραν, προσκαλεσάμενος τὴν Χλόην, παρεκελεύετο θαῤῥεῖν, ὡς ἄνδρα μὲν ἔχουσαν ἤδη, ταχέως δὲ εὑρήσουσαν καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα. Καὶ τὴν μὲν ἡ Κλεαρίστη παραλαβοῦσα, ἐκόσμει λοιπὸν ὡς υἱοῦ γυναῖκα· τὸν δὲ Δάφνιν ὁ Διονυσοφάνης ἀναστήσας μόνον, ἀνέκρινεν εἰ παρθένος ἐστί· τοῦ δὲ ὀμόσαντος μηδὲν γεγονέναι φιλήματος καὶ ὅρκων πλεῖον (2), ἡσθεὶς ἐπὶ τῷ συνωμοσίῳ, κατέκλινεν αὐτούς.

32. Ἦν οὖν μαθεῖν (3) οἷόν ἐστι τὸ κάλλος, ὅταν κόσμον προσλάβηται. Ἐνδυθεῖσα γὰρ ἡ Χλόη, καὶ ἀναπλεξαμένη τὴν κόμην, καὶ ἀπολούσασα τὸ πρόσωπον, εὐμορφοτέρα τοσοῦτον ἐφάνη πᾶσιν, ὥστε καὶ Δάφνις
178 αὐτὴν μόλις ἐγνώρισεν. Ὤμοσεν ἄν τις καὶ ἄνευ τῶν γνωρισμάτων, ὅτι τοιαύτης κόρης οὐκ ἦν Δρύας πατήρ. Ὅμως μέντοι παρῆν καὶ αὐτὸς, καὶ συνειστιᾶτο μετὰ τῆς Νάπης, συμπότας ἔχων ἐπὶ κλίνης ἰδίᾳ (4) τὸν Λάμωνα

(1) Ἐπεὶ δὲ καί, AB. Ἴσ· ἐπειδή γε.

(2) Πλεῖον, AB.

(3) Μαθεῖν. — Χαριτών· τότε δὲ ἦν ἰδεῖν ὅτι φύσει γίνονται βασιλεῖς. Πλάτων ἐν Φαίδρῳ· κάλλος δὲ τότε ἦν ἰδεῖν λαμπρόν.

(4) Ἰδίᾳ, AB.

καὶ τὴν Μυρτάλην. Πάλιν οὖν ταῖς ἑξῆς ἡμέραις ἐθύετο ἱερεῖα, καὶ κρατῆρες ἵσταντο, καὶ ἀνετίθει καὶ Χλόη τὰ ἑαυτῆς· τὴν σύριγγα, τὴν πήραν, τὸ δέρμα, τοὺς γαυλούς. Ἐκέρασε δὲ καὶ τὴν πηγὴν οἴνῳ, τὴν ἐν τῷ ἄντρῳ, ὅτι καὶ ἐτράφη παρ' αὐτῇ, καὶ ἐλούσατο πολλάκις ἐν αὐτῇ. Ἐστεφάνωσε καὶ τὸν τάφον τῆς οἰὸς, δείξαντος Δρύαντος. Καὶ ἐσύρισέ (1) τι καὶ αὐτὴ τῇ ποίμνῃ. Καὶ ταῖς θεαῖς συρίσασα ηὔξατο τοὺς ἐκθέντας εὑρεῖν ἀξίους τῶν Δάφνιδος γάμων.

33. Ἐπεὶ δὲ ἅλις ἦν τῶν κατ' (2) ἀγρὸν ἑορτῶν, ἔδοξε βαδίζειν εἰς τὴν πόλιν, καὶ τούς τε τῆς Χλόης πατέρας ἀναζητεῖν, καὶ περὶ τὸν (3) γάμον αὐτῶν μηκέτι βραδύνειν. Ἕωθεν οὖν ἐνσκευασάμενοι, τῷ Δρύαντι μὲν ἔδωκαν 170
ἄλλας τρισχιλίας, τῷ Λάμωνι δὲ τὴν ἡμίσειαν μοῖραν τῶν ἀγρῶν θερίζειν καὶ τρυγᾷν, καὶ τὰς αἶγας ἅμα τοῖς αἰπόλοις, καὶ ζεύγη βοῶν τέτταρα, καὶ ἐσθῆτας χειμερινὰς, καὶ ἐλευθέραν τὴν γυναῖκα (4). Καὶ μετὰ τοῦτο ἤλαυνον ἐπὶ Μιτυλήνην ἵπποις, καὶ ζεύγεσι, καὶ τρυφῇ πολλῇ. Τότε

(1) Ἐσύρισε, A. B, ἐσύριζε.

(2) Κατ' ἀγρόν *. AB, κατ' ἀγρῶν.

(3) Τὸν γάμον, B. A, τῶν γάμων.

(4) K. ἐ. τ. γυναῖκα, AB. Γραπτέον· καὶ ἐλεύθερόν τε αὐτὸν ἔθηκαν, καὶ ἐλευθέραν τὴν γυναῖκα.

μὲν οὖν ἔλαθον τοὺς πολίτας, νυκτὸς κατελθόντες· τῆς δὲ ἐπιούσης, ὄχλος ἠθροίσθη περὶ τὰς θύρας, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Οἱ μὲν τῷ Διονυσοφάνει συνήδοντο παῖδα εὑρόντι, καὶ μᾶλλον, ὁρῶντες τὸ κάλλος τοῦ Δάφνιδος· αἱ δὲ, τῇ Κλεαρίστῃ συνέχαιρον ἅμα κομιζούσῃ καὶ παῖδα καὶ νύμφην. Ἐξέπλησσε [1] γὰρ κἀκείνας ἡ Χλόη, κάλλος ἐκφέρουσα παρευδοκιμηθῆναι οὐ δυνάμενον. Ὅλη γὰρ ἐκινεῖτο ἡ πόλις ἐπὶ τῷ μειρακίῳ καὶ τῇ παρθένῳ, καὶ εὐδαιμόνιζον μὲν ἤδη τὸν γάμον· ηὔχοντο δὲ καὶ τὸ γένος ἄξιον τῆς μορφῆς εὑρεθῆναι τῆς κόρης· καὶ γυναῖκες πολλαὶ τῶν μέγα [2] πλουσίων ἠράσαντο θεοῖς αὐτὰς πιστευθῆναι μητέρας θυγατρὸς οὕτω καλῆς.

34. Ὄναρ δὲ Διονυσοφάνει μετὰ φροντίδα πολλὴν εἰς βαθὺν ὕπνον κατενεχθέντι τοιόνδε γίνεται. Ἐδόκει τὰς Νύμφας δεῖσθαι τοῦ Ἔρωτος, ἤδη ποτὲ [3] αὐτοῖς κατανεῦσαι τὸν γάμον· τὸν δὲ ἐκλύσαντα τὸ τοξάριον, καὶ ἀποθέμενον [4] παρὰ τὴν φαρέτραν [5], κελεῦσαι τῷ Διο-

(1) Ἐξέπλησσε, AB.
(2) Μέγα, B. A, μάλα.
(3) Ἤδη ποτέ ". AB, εἰ δή ποτε.
(4) Ἀποθέμενον, AB. Ἴσ· ἀναθέμενον.
(5) Φαρέτραν, AB.

νυσοφάνει, πάντας τοὺς ἀρίστους [1] Μιτυληναίων θέμενον
συμπότας, ἡνίκα ἂν τὸν ὕστατον πλήσῃ κρατῆρα, τότε
δεικνύειν ἑκάστῳ τὰ γνωρίσματα· τὸ δὲ ἐντεῦθεν ᾄδειν
τὸν ὑμέναιον. Ταῦτα ἰδὼν καὶ ἀκούσας, ἕωθεν ἀνίσταται,
καὶ κελεύσας λαμπρὰν ἑστίασιν παρασκευασθῆναι τῶν
ἀπὸ γῆς, τῶν ἀπὸ θαλάσσης, καὶ εἴ τι ἐν λίμναις, καὶ 181
εἴ τι ἐν ποταμοῖς, πάντας τοὺς ἀρίστους Μιτυληναίων
ποιεῖται συμπότας. Ὡς δὲ ἤδη νὺξ ἦν, καὶ πέπληστο [2]
ὁ κρατὴρ, ἐξ οὗ σπένδουσιν Ἑρμῇ, εἰσκομίζει τις ἐπὶ
σκεῦος ἀργυροῦν θεράπων τὰ γνωρίσματα, καὶ περιφέρων
ἐν δεξιᾷ πᾶσιν ἐδείκνυε.

35. Τῶν μὲν οὖν ἄλλων ἐγνώρισεν [3] οὐδείς· Μεγα-
κλῆς δέ τις διὰ γῆρας ὕστατος κατακείμενος, ὡς εἶδε,
γνωρίσας, πάνυ μέγα καὶ νεανικὸν ἐκβοᾷ [4]· « Τίνα ὁρῶ
ταῦτα; Τί γέγονάς μοι, θυγάτριον; Ἆρα καὶ [5] σὺ ζῇς;
Ἢ ταῦτά τις ἐβάστασε μόνα [6] ποιμὴν ἐντυχών; Δέομαι,
Διονυσόφανες, εἰπέ μοι· πόθεν ἔχεις ἐμοῦ παιδίου γνω-

(1) Ἀρίστους Μιτυληναίων, AB.
(2) Πέπληστο ὁ κρατὴρ *. AB, πέπληστο κρατήρ.
(3) Ἐγνώρισεν, B. A, ἐγνώριζεν.
(4) Ἐκβοᾷ, A. B, ἐβόα.
(5) Ἆρα καί, AB.
(6) Μόνα *. A, ἐβάστασε μὲν ἃ ποιμήν. B, ἐβ. μὲν ποιμήν.

ρίσματα; Μὴ φθονήσῃς μετὰ Δάφνιν εὑρεῖν τι κἀμέ.»
182 Κελεύσαντος δὲ τοῦ Διονυσοφάνους πρότερον ἐκεῖνον λέγειν τὴν ἔκθεσιν, ὁ Μεγακλῆς οὐδὲν ὑφελῶν τοῦ τόνου τῆς φωνῆς, ἔφη· «Ἦν ὀλίγος μοι βίος τὸν πρότερον χρόνον· ὃν γὰρ εἶχον, εἰς χορηγίας καὶ τριηραρχίας ἐξεδαπάνησα. Ὅτε ταῦτα ἦν, γίνεταί μοι θυγάτριον. Τοῦτο τρέφειν ὀκνήσας ἐν πενίᾳ, τούτοις τοῖς γνωρίσμασι κοσμήσας ἐξέθηκα, εἰδὼς ὅτι πολλοὶ καὶ οὕτω σπουδάζουσι πατέρες γενέσθαι. Καὶ τὸ μὲν ἐξέκειτο ἐν ἄντρῳ Νυμφῶν, πιστευθὲν ταῖς θεαῖς· ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπέῤῥει καθ' ἑκάστην ἡμέραν, κληρονόμον οὐκ ἔχοντι. Οὐκέτι γοῦν οὐδὲ (1) θυγατρίου γενέσθαι πατὴρ ηὐτύχησα· ἀλλ' ὥσπερ οἱ θεοὶ γέλωτά με ποιούμενοι, νύκτωρ ὀνείρους μοι ἐπιπέμπουσι, δηλοῦντες (2) ὅτι με πατέρα ποιήσει ποίμνιον.»

36. Ἀνεβόησεν ὁ Διονυσοφάνης μεῖζον τοῦ Μεγακλέους,
183 καὶ ἀναπηδήσας, εἰσάγει Χλόην πάνυ καλῶς κεκοσμημένην, καὶ λέγει· «Τοῦτο τὸ παιδίον ἐξέθηκας. Ταύτην σοι τὴν (3) παρθένον οἷς προνοίᾳ θεῶν ἐξέθρεψεν, ὡς αἶξ Δάφνιν ἐμοί· λαβὲ τὰ γνωρίσματα καὶ τὴν θυγατέρα·

(1) Οὐδέ *. B, οὔτε. A, οὐκέτι θυγατρίου γενέσθαι π. ηὐ.
(2) Δηλοῦντες, AB.
(3) Σοὶ τήν, AB.

λαβὼν δὲ, ἀπόδος Δάφνιδι νύμφην. Ἀμφοτέρους ἐξεθήκαμεν, ἀμφοτέρους εὑρήκαμεν· ἀμφοτέρων ἐμέλησε Πανὶ, καὶ Νύμφαις, καὶ Ἔρωτι.» Ἐπῄνει τὰ λεγόμενα ὁ Μεγακλῆς, καὶ τὴν γυναῖκα Ῥόδην μετεπέμπετο, καὶ τὴν Χλόην ἐν τοῖς κόλποις εἶχε. Καὶ ὕπνον αὐτοῦ μένοντες εἵλοντο· Δάφνις γὰρ οὐδενὶ διώμνυτο προήσεσθαι τὴν Χλόην, οὐδὲ αὐτῷ τῷ πατρί (1).

37. Ἡμέρας δὲ γενομένης, συνθέμενοι, πάλιν εἰς τὸν ἀγρὸν ἤλαυνον. Ἐδεήθησαν γὰρ τοῦτο Δάφνις καὶ Χλόη, μὴ φέροντες τὴν ἐν ἄστει διατριβήν. Ἐδόκει δὲ κἀκείνοις ποιμενικούς τινας αὐτοῖς (2) ποιῆσαι τοὺς γάμους. Ἐλθόντες οὖν παρὰ τὸν Λάμωνα, τόν τε Δρύαντα 184
τῷ Μεγακλεῖ προσήγαγον, καὶ τῇ Ῥόδῃ τὴν Νάπην συνέστησαν, καὶ τὰ πρὸς τὴν ἑορτὴν παρεσκευάζοντο λαμπρῶς. Παρέδωκε μὲν οὖν ἐπὶ ταῖς (3) Νύμφαις τὴν Χλόην ὁ πατὴρ, καὶ μετ' ἄλλων πολλῶν ἐποίησεν ἀναθήματα τὰ γνωρίσματα, καὶ Δρύαντι τὰς λειπούσας εἰς τὰς μυρίας ἐπλήρωσεν.

(1) Αὐτῷ τῷ πατρί, A. B, αὐτῷ πατρί.

(2) Αὐτοῖς, B. Γραπτέον δέ· αὐτοῦ. Ἴδε σ. 9, στ. 19. A, ποιμενικούς τινας ποιῆσαι τοὺς γάμους.

(3) Ἐπὶ ταῖς Νύμφαις, AB.

38. Ὁ δὲ Διονυσοφάνης, εὐημερίας οὔσης, αὐτοῦ πρὸ τοῦ [1] ἄντρου στιβάδας ὑπεστόρεσεν ἐκ χλωρᾶς φυλλάδος, καὶ πάντας τοὺς κωμήτας κατακλίνας, εἱστία πολυτελῶς. Παρῆσαν δὲ Λάμων καὶ Μυρτάλη, Δρύας καὶ Νάπη· οἱ Δόρκωνι προσήκοντες, Φιλητᾶς [2], οἱ Φιλητᾶ παῖδες, Χρῶμις καὶ Λυκαίνιον· οὐκ ἀπῆν οὐδὲ Λάμπις συγγνώμης ἀξιωθείς. Ἦν οὖν, ὡς ἐν τοιοῖσδε συμπόταις, πάντα γεωργικὰ καὶ ἄγροικα· ὁ μὲν ᾖδεν οἷα ᾄδουσι θερίζοντες· ὁ δὲ ἔσκωπτε τὰ ἐπὶ ληνοῖς σκώμματα. Φιλητᾶς ἐσύρισε·
186 Λάμπις ηὔλησε· Δρύας καὶ Λάμων ὠρχήσαντο· Χλόη καὶ Δάφνις ἀλλήλους κατεφίλουν. Ἐνέμοντο δὲ καὶ αἱ αἶγες πλησίον, ὥσπερ καὶ αὐταὶ κοινωνοῦσαι τῆς ἑορτῆς. Τοῦτο τοῖς μὲν ἀστυκοῖς [3] οὐ πάνυ τερπνὸν ἦν· ὁ δὲ Δάφνις καὶ ἐκάλεσέ τινας αὐτῶν ὀνομαστὶ, καὶ φυλλάδα χλωρὰν ἔδωκε, καὶ κρατήσας ἐκ τῶν κεράτων κατεφίλησε.

39. Καὶ ταῦτα οὐ τότε μόνον, ἀλλ' ἔστε ἔζων, τὸν πλεῖστον χρόνον ποιμενικὸν [4] εἶχον, θεοὺς σέβοντες, Νύμφας, καὶ Πᾶνα, καὶ Ἔρωτα, ἀγέλας δὲ προβάτων καὶ

(1) Πρὸ τοῦ ἄντρου, AB.

(2) Φιλητᾶς *. AB, οἱ Δ. πρ., οἱ Φ. π.

(3) Τοῖς μὲν ἀστυκοῖς, AB.

(4) [Ποιμενικόν. Γραπτέον· ποιμενικῶς. Αἰλιανός· καπηλικῶς ἔχει. Σ. 192.]

αἰγῶν πλείστας κτησάμενοι, ἡδίστην δὲ τροφὴν νομίζοντες ὀπώρας [1] καὶ γάλα. Ἀλλὰ καὶ ἄῤῥεν μὲν παιδίον ὑπέθηκαν αἰγὶ [2], καὶ θυγάτριον, γενόμενον δεύτερον, οἰὸς ἑλκύσαι θηλὴν ἐποίησαν· καὶ ἐκάλεσαν τὸν μὲν, Φιλοποίμενα, τὴν δὲ, Ἀγέλην. Οὕτως αὐτοὶ κἀνταῦθα συνεγήρασαν [3], καὶ τὸ ἄντρον ἐκόσμησαν, καὶ εἰκόνας ἀνέθεσαν, 186
καὶ βωμὸν εἵσαντο [4] Ποιμένος Ἔρωτος· καὶ τῷ Πανὶ δὲ ἔδοσαν ἀντὶ τῆς πίτυος οἰκεῖν νεὼν, Πᾶνα Στρατιώτην ὀνομάσαντες.

40. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕστερον καὶ [5] ὠνόμασαν καὶ ἔπραξαν· τότε δὲ νυκτὸς γενομένης, πάντες αὐτοὺς παρέπεμπον εἰς τὸν θάλαμον, οἱ μὲν συρίττοντες, οἱ δὲ αὐλοῦντες, οἱ δὲ δᾷδας μεγάλας ἀνίσχοντες. Καὶ ἐπεὶ πλησίον ἦσαν τῶν θυρῶν, ᾖδον σκληρᾷ καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ [6], καθάπερ τριαίναις γῆν ἀναῤῥηγνύντες, οὐχ ὑμέ-

(1) Ὀπώρας, B. A, ὀπώραν.

(2) Αἰγί *. AB, ἀλλὰ κ. ἄρ. μ. π. ὑπέθηκαν, καὶ θυγάτριον γ. δ.

(3) Συνεγήρασαν **. A, οὕτως αὐτοῖς καὶ ταῦτα συνεγήρασεν, οὗτοι κ. τ. ἅ. ἐ. B, τὴν δὲ Ἀγέλην αὐτοῖς καὶ ταῦτα συνεγήρασεν οὗτοι κ. τ. ἅ. ἐκ.

(4) Εἵσαντο, A. B, ἐποιήσαντο.

(5) Καὶ ὠνόμασαν, A. B, ὕστερον ὠνόμασαν.

(6) Φωνῇ.— Λουκιανὸς ἐν Νεκυομαντείᾳ· ᾄδει μάλα τραχείᾳ καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ.

ναιον ᾄδοντες. Δάφνις δὲ καὶ Χλόη γυμνοὶ συγκατακλιθέντες, περιέβαλλον ἀλλήλους καὶ κατεφίλουν, ἀγρυπνήσαντες τῆς νυκτὸς ὅσον οὐδὲ γλαῦκες· καὶ ἔδρασέ τι
187 Δάφνις ὧν αὐτὸν ἐπαίδευσε Λυκαίνιον· καὶ τότε Χλόη πρῶτον ἔμαθεν, ὅτι τὰ ἐπὶ τῆς ὕλης γενόμενα (1) ἦν ποιμένων παίγνια.

ΤΕΛΟΣ (2).

---

(1) Γενόμενα, A. B, γινόμενα.

(2) A, τέλος Λόγου Ποιμενικῶν, τῶν περὶ Δάφνιν καὶ Χλόην Λεσβιακῶν ἐρωτικῶν λόγοι τέσσαρες.

ΤΟΥ̃ΤΟ ΤῸ ΒΙΒΛΊΟΝ ΤΎΠΟΙΣ ἘΞΕΔΌΘΗ ΠΡΩ̃ΤΟΝ ΜῈΝ ἘΝ ῬΏΜΗΙ, ΠΑΡᾺ ΛΊΝΩΙ ΤΩ̃Ι ΚΟΝΤΕΔΙΝΊΩΙ ͵ΑΩΙʹ, ΝΥ̃Ν ΔῈ ΔΕΎΤΕΡΟΝ ἘΝ ΠΑΡΙΣΊΟΙΣ, ΠΑΡᾺ ΦΙΡΜΊΝΩΙ ΔΙΔΌΤΩΙ, ͵ΑΩΚΘʹ.

LETTRE CIRCULAIRE

DE

P.-L. COURIER,

SUR LES

PRÉTENDUES VARIANTES

DU

MANUSCRIT DE FLORENCE

COMMUNIQUÉES A M. CIAMPI PAR M. DEL FURIA.

Monsieur,

Depuis l'impression du texte complet de Longus, dont j'ai eu l'honneur de vous adresser un exemplaire, il en a paru à Pise une version italienne de M. le professeur Ciampi, avec de prétendues variantes, sur lesquelles vous serez bien aise, je crois, de savoir la vérité.

Le professeur s'exprime ainsi (1) : *Pour traduire le Supplément nouvellement découvert, j'ai suivi l'édition de Rome, à quelques endroits près, qui se trouvent autrement écrits dans le manuscrit original......* *et pour satisfaire*, ajoute-t-il, *la curiosité des lecteurs, je rapporterai ici la vraie leçon du manuscrit dans tous ces passages, telle que me l'a communiquée fort honnêtement M. Furia, très-digne bibliothécaire.* Il donne ensuite ces variantes, comme il les appelle, et il en résulte que le texte publié par moi est faux en beaucoup d'endroits, et diffère essentiellement du manuscrit original.

(1) Io debbo inoltre dichiarare che generalmente ho seguitata la lezione del testo pubblicato a parte in Roma con la versione latina del Sig. Girolamo Amati dai torchi di Lino Contedini in-4°, 1810; ad eccezione per altro di alcuni luoghi, nei quali il Codice Laurenziano presenta una lezione che non ha bisogno di emenda, o che per qualche lato può sostenersi; e ciò non ostante quell' editore ha creduto di doverla cambiare.

Per soddisfare alla curiosità degli intendenti di Greco, ed in generale degli eruditi, riporterò qui tutte le varie lezioni che il Codice Laurenziano presenta tuttora intatte, ad onta del noto avvenimento, tali quali mi sono state gentilmente comunicate dall' eruditissimo Sig. Francesco del Furia Professore di Greco, e degnissimo Bibliotecario della Imper. Libreria Laurenziana. P. XIV et XV, éd. de 1827, in-12°.

Ainsi, p. 20, l. 1 de mon édition, au lieu de σὰρξ ὑπέπιπτε, il y a σὰρξ καθυπέπιπτε.

P. 20, l. 8. Au lieu de τῆς δὲ ὑςεραίας ὡς ἦκον, le manus. porte τῆς δ' ἐπιούσης ἦκον.

P. 23, l. 11. Au lieu de παρὰ τὰ ἄντρα, on lit πρὸς τὸ ἄντρον.

P. 23, l. 18. Au lieu de ἔρωτος καὶ τὰ ἔργα καὶ τὰ ὀνόματα, on lit dans dans le manus. ἔρωτος ἔργα καὶ τὰ ὀνόματα.

P. 24, l. 9. Au lieu de χαλκῷ δεδεμένους, on lit dans le manus. χρυσῷ δεδεμένους.

P. 25, l. 1. Au lieu de ἀνὰ πάσας ἡμέρας, on lit ἐν ἁπάσαις ἡμέραις.

P. 25, l. 3. Vous lisez : μῆλον ὡραῖον, tandis qu'il y a dans le manuscrit, selon ces Messieurs, μῆλα ὀπωρινά.

P. 25, l. 4. Au lieu de ὀρειγέννητον, il est écrit ἀρτιγέννητον.

P. 27. Au lieu de νέμω δὲ τράγους ὡς τούτους..... βοῶν μείζονας..... ξω..... οὐδὲν, on lit νέμω δὲ τράγους τῶν τούτου βοῶν μείζονας. ὄζω δὲ οὐδέν.

Voilà les différences qu'a reconnues M. Furia, entre mon édition et le texte original du nouveau Supplément, et il faut avoner qu'elles sont considérables.

Quelques personnes là-dessus m'ont marqué *que ces assertions d'un homme public, dont la parole fait foi en pareille matière, donnaient d'étranges soupçons, et que si l'on trouvait mon texte altéré en tant d'endroits où la leçon du manuscrit est encore visible, le reste devenait nécessairement suspect, partout où l'original ne se peut lire aujourd'hui.*

Pour moi, ayant vu cette préface à Rome, lorsqu'elle parut, je pris peu de soin de m'informer si toutes ces leçons qu'on donnait comme extraites du manuscrit y existaient véritablement, car je savais ce qui en était; mais depuis, passant par Florence, je voulus éclaircir la chose de manière à lever tous les doutes de ceux qui pourraient en avoir. M. Téséo, savant Grec, consentit à m'accompagner, pour être témoin de cette vérification, qui souffrit de grandes difficultés. On refusa longtemps de nous montrer le manuscrit, et M. Furia, qui en est

le dépositaire, paraissait décidé à ne jamais m'accorder une preuve si simple de l'infidélité dont il m'accusait, prétendant toujours *qu'à raison de son caractère, il en devait être cru sur toutes les notices qu'il donnait des livres confiés à sa garde.* Mais enfin il reçut des ordres qui ne lui permirent pas de persister dans cette résolution. Nous vîmes le manuscrit; il fut examiné d'abord avec une patience infinie par MM. Téséo et Bencini, dont j'ai le rapport signé, ensuite par moi, et voici ce que nous y trouvâmes.

P. 20, l. 1. Σὰρξ ὑπέπιπτε. Cet endroit est couvert d'encre dans le mauuscrit, hors les deux syllabes πιπτε qu'on distingue encore. Rien ne porte à croire que le reste y fût autrement écrit que dans mon édition.

P. 20, l. 8. Τῆς δὲ ὑςεραίας ὡς ἧκον, autre endroit maintenant couvert d'encre. On ne sait où M. Furia a pu prendre la leçon τῆς δ' ἐπιεύσης ἧκον, qu'il *communique honnêtement* à M. Ciampi, et celui-ci au public.

P. 23, l. 11. Παρὰ τὰ ἄντρα comme je l'ai imprimé, non πρὸς τὸ ἄντρον comme le dit M. Furia, se lit encore, quoiqu'avec peine, dans le manuscrit.

P. 23, l. 18. Ἔρωτος καὶ τὰ ἔργα. De ces quatre mots on ne distingue dans l'original qu'une seule lettre ἀ; l'encre a couvert tout le reste, et la leçon que M. Furia dit y avoir trouvée, ἔρωτος ἔργα, ne s'y voit pas maintenant.

P. 24, l. 9. Χαλκῷ δεδεμένους. Il est faux que le manuscrit porte χρυσῷ δεδεμένους, comme le dit M. Furia. Cet endroit est couvert d'encre.

P. 25, l. 1. Ἀνὰ πάσας ἡμέρας. Ces messieurs, je ne sais comment, ont oublié ce passage dans la vérification. Leur notes n'en parlent point. Je l'ai trouvé, moi, entièrement effacé dans le manuscrit. Au reste, ἐν ἁπάσαις ἡμέραις n'est pas même grec, ce que M. Furia ignorait quand il a forgé cette leçon pour M. Ciampi. Il faut lire ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, dont le copiste a fait ἀνὰ πάσας ἡμέρας.

P. 25, l. 3, il y avait : μῆλον ὡραῖον. On ne lit point dans l'original, comme l'assure M. Furia, μῆλα ὀπωρινά. MM. Téséo et Bencini attestent que cet endroit est couvert d'encre à présent, et qu'ils n'y ont pn rien lire.

P. 25, l. 4. Ὀρειγέννητον. C'est ainsi qu'on lit clairement dans le manuscrit; car l'encre n'a pas encore couvert cet endroit. La leçon ἀρτιγέννητον est une pure invention de M. Furia.

P. 27, l. 1. Νέμω δὲ τράγους ὡς τούτους βοῶν μείζονας..... ξω..... οὐδέν.

C'était là l'endroit de tous le plus maltraité dans l'original quand nous le copiâmes, moi, MM. Furia et Bencini. Nous y revînmes plusieurs fois et n'y pûmes jamais distinguer que ce que j'ai donné *totidem litteris* dans mon édition. J'en avais fait trois copies, exactement figurées sur une même feuille. Cette feuille, déposée à la bibliothèque et jointe au manuscrit, prouve qu'on y lisait alors ce que j'ai publié: il est vrai qu'on y lit maintenant, comme le dit M. Furia: τῶν τούτου βοῶν μείζονας, aussi clairement que dans aucun livre imprimé; mais c'est une correction récente, faite d'après ma traduction : *oui, je garde les chèvres et les rends meilleures que ne seront jamais les vaches de celui-ci.* Cet endroit a été retouché si maladroitement dans le manuscrit, que l'imposture est visible.

Le copiste, comme je l'ai marqué dans mes notes, a écrit : νέμω δὲ τράγους ὡς τούτους βοῶν μείζονας παρέξω · ἕξω δὲ οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν. C'était là certainement la leçon du Manuscrit dont ces mots remplissent tous les vides. J'ai proposé sur ce passage, évidemment corrompu, différentes conjectures, dont j'étais moi-même fort pen satisfait. Mais je crois avoir enfin trouvé la vraie leçon. Longus avait écrit, ou je suis fort trompé : νέμω δὲ τράγους ὅς γ' αὐτοὺς βοῶν ἀμείνους παρέξω · ἕξω δὲ οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν. Voyez dans Toup, sur Longin, sect. 34, des exemples de ὅς γε changé en ὥςτε.

Μείζονας pour ἀμείνους est une de ces gentillesses que le copiste prête souvent à son auteur. Par exemple, p. 52, au lieu de τοὺς

ὀφθαλμοὺς, il a mis τούς ἀδελφοὺς, qui lui a paru joli. P. 85, où on lit καὶ τὰ πρόβατα κατὰ τῆς ἀποβάθρας ἐξέτρεχεν οὐκ ἐξολισθαίνοντα τοῖς κέρασι τῶν χηλῶν, il corrige ingénieusement ἐξέτρεχεν ἐξολισθαίνοντα τοῖς κέρασι τῶν βοῶν. Et de même en cent endroits.

Dans le nouveau Supplément, p. 28, l. 17, ὀφθαλμοὶ μεγάλοι καθάπερ βοός. Ce καθάπερ βοὸς est un trait de son érudition. Il a voulu fourrer là le βοῶπις d'Homère, arrangé à sa manière. Le texte de Longus a encore plus souffert de ces sottises des copistes que de leur négligence. Il y reste bien des fautes qui ne pourront se corriger qu'avec de meilleurs manuscrits. Par exemple, p. 112, πρὸς τὰς περιβολὰς ἐσκιτάλιζε. Dans cette fin ιταλιζε, on retrouve ἐτράγιζε, qui n'est peut-être qu'une partie de l'ancienne leçon.

Un peu après, p. 113, au lien de ἀπολαύοντες, lisez ἀπολαύσαντες, comme il est écrit dans le manuscrit de Florence, et comme a lu Amyot.

A la page 44, κἀκείνους ἀπόλεσον, le même Amyot traduit : *et fais périr méchamment ces méchants larrons de corsaires*, phrase grecque qui ne vaut rien du tout en Français. Il a lu dans son manus. κἀκείνους κακοὺς κακῶς ἀπόλεσον. Voyez ma note sur Xénophon, π. ἱππικῆς. 3, 9.

P. 128, οὐκ ἦν Λάμων πλούσιος. Le manuscrit de Florence ajoute: ἀλλ' οὐδὲ ἐλεύθερος εἰ καὶ πλούσιος.

P. 117. Τὰ χθιζά σου. Écrivez comme Colombani, τὰ χθιζά σου αἱ Νύμφαι διηγήσαντο δάκρυα; ces répétitions sont du style de Longus.

P. 167. An lien de Σωφροσύνην, il faut lire, je crois, Σωφρόνην, nom de servante pris de Ménandre.

Vous voyez, Monsieur, que ce nouvel examen du manuscrit n'a pas été sans quelque fruit pour le texte de Longus, et vous ne serez pas fâché, je crois, qu'on m'ait fait songer à y jeter encore un coup-d'œil. Car enfin ces fausses leçons vous en procurent de véritables, vraiment extraites du manuscrit, et utiles à ceux qui voudront corriger ce texte. Quant au Supplément,

rien ne pouvait mieux prouver, ce me semble, avec combien d'exactitude et de fidélité j'ai donné au public ce morceau si heureusement recouvré après tant de siècles.

Paris, le 1er octobre 1812.

ANIMADVERSIONUM

IN

LONGI PASTORALIA

AUCTARIUM

CONGESSIT

G. R. LUD. DE SINNER.

AUCTARIUM

ANIMADVERSIONUM.

AD PROOEMIUM.

P. 1. Προοίμιον.] Editio Romana, sine prooemii indicio, ita inscribitur : Λόγγου Ποιμενικῶν τῶν κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην λόγος πρῶτος. Nos, ob capitum distinctionem, reliquas editiones sequi maluimus. Courier, Vers. gall. ed. Merlin, p. 191, ad vocem Ποιμενικῶν confert Γεωργικὰ, Βαβυλωνικὰ, Ῥωμαϊκὰ, Παρθονικικὰ, et ad voces τῶν κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην laudat Dion. Chrysostom. : δικαίως ἐγκαλοῦσι τῷ Ἀρχιλόχῳ περὶ τῶν κατὰ τὸν Νέσσον καὶ Δηϊάνειραν.

AD CAPUT 1.

Εἰκόνος γραφήν.] Εἰκόνα γραπτὴν, Brunckii coniecturam, ad Eur. Hippolyt. v. 1009 ed. Monk primum prolatam, postea Villoisonus quoque probavit, Anecd. gr., t. II, p. 66, not. 3.

Τύχην.] Transpositio haec debetur I. Fr. Heusingero, ut patet ex Villoisoni annot. p. 4 et 5.

P. 2. Συντεθέμενοι.] Courier, V. g., p. 193, vertit: *iuvenes amore inter se iuncti.*

AD CAPUT 2.

Φεύξεται.] De sententia cfr. Boissonade ad Nicet. Eug. l. IV, v. 389, t. II, p. 242.

AD LIBRUM PRIMUM.

AD CAPUT 1.

P. 3. Ὁρᾷν.] Scripturam illorum infinitivorum, in ᾷν ex άειν contractorum, per ᾶν sine ι subscripto, apud Villoisonum, Animm. p. 12, probatam, acerbe reiicit Brunck, propter difficilem distinctionem inter genitivos doricos et infinitivos atticos, v. c. μελετᾶν, βακχᾶν, θηρᾶν, τιμᾶν. Matthiae, Gr. gr. ampl., p. 351, ed. 2. et Buttmann, Gr. gr. ampl. t. I, p. 507, etsi in inscriptiones veteres accuratius hac de re inquirendum iudicent, tamen F. A. Wolfium, Litt. Anal. fasc. II, p. 419, sequentes, ad scriptionem per ᾶν sine ι inclinant; sed quum, ut bene Thiersch, Gr. gr. ampl. ed. 3., p. 358, observat, hoc quaeratur, utrum forma brevior infinitivi soluti per — ειν antiquior an recentior sit quam forma longior per — ειν, idque sit dubium, vulgarem scriptionem cum Brunckio et aliis Longi editoribus praeferendam censuimus.

Ταύτης τῆς πόλεως.] Courier, V. g., p. 195, emendat ex duorum codd. varietate: ἀλλὰ νήσους. Ἀλλὰ ταύτης τῆς πόλεως — repetitum ἀλλὰ ex imitatione Platonis deducendum affirmans. Caeterum ταύτης, omisso ἐκ, non est coniectura, sed lectio cod. Urs.; v. Columbanii not. p. 80.

Μαλθακῆς.] Brunck emendat: προσέκλυζεν ἠϊόνος ἐκτεταμένης ψάμμῳ μαλθακῇ, cuius emendationis fundum vocem ἐκτεταμένης editionis Columb. ipse nuncupat.

AD CAPUT 2.

P. 4. Ἀφανὴς ἐγίνετο.] Brunck lectionem ἐγένετο, apud Villoison. indicatam, praefert.

Τὸ βρέφος.] Brunck voces has inutiles, quas Larchero acceptas retulit Villoison, codicibus obtemperans exulare iubet. In scriptione vocum τὸ δὲ editionem Romanam pressius sum secutus. Sed ideo manifesto in nota 2 bis legendum: τὸ δὲ, ut in con-

textu; qua ex re de confusa accentuum ratione apud Courier. periti iudicare poterunt.

AD CAPUT 3.

P. 5. Πῶς εἶδε τρεφόμενον.] Notam 2 editionis Romanae mutavi ex annotatione V. g., p. 245, ed. Correard; sed paginas 197 et 198 ed. Merlin laudare opportunius fuerat.

AD CAPUT 4.

Τῶν Νυμφῶν αὐτῶν.] Quis αὐτοῖς coniecerit nescio; αὐτοῦ autem suspicio est Villoisoni. Brunckio, servato αὐτῶν, λίθου solum bene graece dictum videtur. Tu autem v. Schaeferum et Passowium ad loc. nostr. Manifesto Courier ergo scripturus erat in nota 4: γραπτέον δοκεῖ· αὐτοῖς", ἢ αὐτοῦ". Quod autem postea ait de αὐτῶν, quod gen. pl. fem. sit pro τούτων, in eo mire est lapsus. Melius corrigit ad Lucii Asin., p. 312: τὰ ἀγάλματα τῶν Νυμφῶν ἐν αὐτῷ λίθου πεποίητο. Nos autem in vulgata lectione αὐτῶν λίθοις acquiescimus, probante Bastio L. cr. p. 48, ed. Paris, 1805.

P. 6. Χορεία ἦν ὀρχουμένων.] Brunck corruptum hunc, ut ait, locum emendat: τὸ πᾶν σχῆμα, ὀρχουμένων ἐν χορείᾳ.

Ἦ ὥα.] Brunck de loco sanando desperavit.

Ἐκ δὲ πηγῆς.] Ita, sine articulo τῆς, primus legit Schaefer. Courier ad Luc. As., p. 313, locum nostrum ex sua hinc e nota depromta coniectura laudat: πηγή τις ἦν. . . . . ἐκ δὲ τῆς πηγῆς ὕδωρ ἀναβλύζον.

AD CAPUT 5.

Οἷς.] Ita scripsi, obsecutus praecepto Moeridis, p. 274, ed. Pierson, quemadmodum Schaeferus quoque et Passowius scripserunt. Ionicae formae solutae exempla, quae olim apud Xenophontem v. g. occurrebant, (v. Sturz, Lex. Xenoph., t. III, p. 262 et 263) a recentioribus fuerunt editoribus ad normam Atticistae praecepti, ex melioribusque codicibus emendata; cfr. inter alios Poppo ad Xenoph. Cyrop. I, 4, 7, p. 36. Ut

quondam Villoison, ita nunc Courier in scribenda isthac voce minime sibi constabat. Ita legimus in editione Romana, p. 10, loco nostro δῖς; p. 35, τὰς οἶς; p. 37, τὰς οἶς; p. 82, αἱ οἶς (ubi in nota mirum in modum et οἶς et ὄϊες scribitur); p. 110, οἰῶν; p. 112, τὰς ὄϊς; p. 113, τὰς ὄϊς; p. 133, ὄϊς; p. 145, οἰῶν; p. 147, ὄϊς; p. 154, οἰῶν; p. 176, ὄϊς; p. 178, τῆς οἰός; p. 183, ὄϊς; et denique p. 185, ὀϊός. Quos locos omnes deinceps praecepto Moeridis accommodavi. Cfr. Buttmann, Gr. gr. ampl., t. I, p. 189. Hoc semel monuisse et mihi, ut quondam Schaefero ad Long., p. 333, sufficiat.

AD CAPUT 6.

P. 7. Ὥσπερ.] Coniectura haec, pro ὥςε codicum, Villoisono debetur. Cfr. Schaefer ad Long., p. 333, et Boissonade ad Marinum, p. 127, cum nota Schaeferi in indice eiusdem Marini, p. 158. Brunck emendabat: παιδίον, ὡς ὑ. τ. ο.

AD CAPUT 7.

P. 8. Ἰδεῖν.] Coniectura est Wyttenbachii apud Villoisonum, pro εἶναι, lectione priorum editionum ante Bernardum, quam iure delevit Brunck. Nos autem, Courierio, V. g., p. 202, obsecuti, lacunam post τοιόνδε τι in lectione codicis Florentini annotavimus spatio vacuo. Itaque ἰδεῖν libenter servamus, nam εἰδέναι Bernardi minime est aptum, qnia derivatur ab οἶδα, non autem ab εἶδον; cfr. Matthiae, Gr. gr. ampl. ed. 2., § 231, p. 449-452.

Τὸν Δάφνιν καὶ τὴν Χλόην.] Articnlum utrumque eiicit Brunck.

AD CAPUT 8.

Ἔοιντο καὶ οὗτοι.] Ut iam Brunck, ita secunda vice Courier, V. g., p. 202, vocem ἴσως ante οὗτοι editionis Columbanii p. 4 eiecit, simulquc, quod minus probamus, οὗτοι, ut glossema, suspectum habuit; nam minus placet εἰ ἔσοιντο καὶ αἰπόλοι.

P. 9. Γράμματα ἐπαίδευον.] « Non grammaticam, sed artem scribendi legendique fuerunt edocti. Ita quoque Herodot. l. VI,

c. 27 : παισὶ γράμματα διδασκομένοισι ἐπέπεσεν ἡ στέγη vertas : *tectum incidit in pueros artem legendi edoctos.* Courier, V. g., p. 203 et 204.

Τὸ γὰρ ὄνομα λέγειν οὐκ εἶχον.] Herodot. l. I : μετὰ δὲ ταῦτα Ἑλλήνων τινὰς (οὐ γὰρ ἔχουσι τοὔνομα ἀπηγήσασθαι) φασὶ, κ. τ. ἑ. Courier, V. g., p. 204.

AD CAPUT 9.

Πρὸς τὴν ἀρχήν.] Ἔκφρασιν hanc, secundum Dionysium Halicarn. haud omnibus probatam, antiquissimam vocat Courier, V. g., p. 204 et 205.

P. 10. Οἶδε.] Coniectura est Villoisoni. In editione Romana legimus et in contextu et in nota οἵ δε, quae coniunximus et postea distinximus.

AD CAPUT 10.

P. 11. Ἔφερον, εἰς κοινὸν ἔφερον.] Repetitio molesta verbi ἔφερον Brunckium permovit ut coniectaret : ὡς οἴκοθεν ἔλαβον, vel εἰς κοινὸν ἔθεντο, seu potius : ἐτίθεντο. Courier, V. g. p. 206.

Τὰς αἶγας.] Coniectura est Schaeferi.

AD CAPUT 11.

Παιζόντων... σπουδήν.] Antithesin harum vocum bene annotat Courier, V. g., p. 206 et 207.

Πολλάκις ἥρπαζε.] Courier ad Luc. Asin., p. 263, legit : πολλὰ πολλάκις ἥρπαζε, quia codex A πολλὰ ἥρπαζε, codex B autem πολλάκις ἥρπαζε habeat, laudatque Herodot. : πολλοὺς πολλάκις ἀγῶνας δραμέονται οἱ Ἕλληνες, Suidamque in voce κούφη : Διονύσιος δολιχεύσας πολλάκις πολλοὺς πλοῦς. Adde Boissonad. ad Nicet. Eug., t. II, p. 243, l. IV, v. 405.

Σιῤῥούς.] Brunck ex Eratosthene, ep. 3, 4 :

Ἢ σιρὸν, ἢ κοίλου φρέατος εὐρὺ κύτος,

σιροὺς per unicum ρ scribit. Accedendum credo huic scriptioni, praesertim quod infra l. I, c. 15, p. 18 ed. nostrae codex A, vel Florentinus habeat σιροῦ (nam σιρόυ manifestum

errorem editionis Romanae correxi). Cfr. praeter Schaefer., p. 336, et Villoison., p. 31, Thesaurum Stephani ed. Angl. col. 8352. — Hodie in Calabria scrobes istos *silo* vocari Conrier, V. g., p. 207, auctor est; idemque omnem istam descriptionem petitam esse affirmat ex Herodot., l. IV, c. 201 : Νυκτὸς τάφρην ὀρύξας εὐρέην ἐπέτεινε ξύλα ἀσθενέα ὑπὲρ αὐτῆς, κατύπερθε δὲ ἐπιπολῆς τῶν ξύλων χοῦν γῆς ἐπεφόρησε, ποιέων τῇ ἄλλῃ γῇ ἰσόπεδον.

Τὸ πολύ.] Articulum cum Schaefero, contra Wyttenbachium apud Villoison. Ann., p. 32, iure Longo vindicat Courier ad Lucii Asin., p. 251.

AD CAPUT 12.

P. 12. Τράγοι παροξυνθέντες.] Sententiam, quam credit mutilam, ita supplet Courier, V. g., p. 207 : τράγοι δύο παροξυνθέντες, vel potius : ἦσαν αὐτῷ τράγοι δύο. Οὗτοι παροξυνθέντες εἰς μάχην συνέπεσον, ut in l. IV, c. 7, Λάμπις τις ἦν βουκόλος· οὗτος ἐμνᾶτο.

Ξύλον.] Velut glossema expungit Courier, V. g., p. 208.

Χρήσασθαι τῆς καταφορᾶς.] Brunck amplectitur emendationem Valckenaerii apud Villoison. Anim., p. 34 : τὸ χρήσασθαι κατὰ τῆς φορᾶς ὁ. τ. τ. Sed sophista digniorem vulgatam, nimis quaesitam revera, puto. — Locus Luciani in nota 2 laudatus est Nigr., c. 3, t. I, p. 41, ed. Reiz.

P. 13. Τοσοῦτον ἄρα.] Post τοσοῦτον Wyttenbach in censura editionis Villoisonianae, Biblioth. crit., part. IV, p. 71, inseruit αὐτόν. Courier autem ad Luc. Asin., p. 319, in vulgata lectione recte acquiescit.

Ψεύδεσθαι. . . λύκων ἐπιδρομήν.] Laudat Courier, V. g., p. 208, locum ex Luc. Asino : καὶ ἤν τις ἔρηται πῶς οὖν ἀπέθανεν ὁ ὄνος, λύκου τοῦτο καταψεύσασθε.

P. 14. Τέτρωτο μέν. . . οὐδέν.] Courier, V. g., p. 208, dubitanter secundum οὐδὲν expungit, scribens : τέτρωτο μὲν οὐδὲν, οὐδὲ ἥμακτο· χώματος δέ. Ad Luc. As., p. 227 contra delet primum οὐδὲν, conferens nostram locutionem : *n'apportant or, ni argent ;* pro : *ni or, ni argent.*

Ἐδόκει δή.] Δὴ pro δὲ coniectura est Schaeferi.

AD CAPUT 13.

Πήραν.] Hic incipit fragmentum, quod in solo codice Florentino exstat, a Courierio bis, a Furia nunquam editum, quod, pluribus male creditum, certo possum affirmare. Desinit c. 17, p. 29, ed. Romanae, p. 23, ed. nostrae, ante vocem ἐγένετο.

Τῇ πηγῇ προστάς.] Προσστὰς, per duo σ, nec in ed. Rom. nec in peculiari editione fragmenti exstat. Est ergo apud Passowium in praefatione, p. xxx, vel error Bekkeri, vel coniectura, praelata lectioni codicis ab Eichstaedtio et Passowio. Eichstaedt, in Actis seminarii philologiei Lipsiensis, t. II, p. 190, laudat verba Etymologici Magni, c. 700, 18: τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ προστῆναι· ἐὰν γὰρ εἴπω, προστῆναί μοι τὴν τροφὴν ἐπὶ τοῦ στομάχου, διὰ δύο σ γράφεται. ὅτι δὴ σημαίνει τὸ προΐστασθαι, δι' ἑνός. Sed ipsa haec regula probat Graecos Etymologo antiquiores concursum isthunc litterae σ, repetitae ante τ, vitasse, nec tamen formam προστὰς ideo ad προϊστάναι, sed bene ad προσιστάναι retulisse. Alioquin Etymologus hoc non scripsisset, nisi indoctos erroris vitandi in analys i huius verbi admonitos voluisset. Cum Schaefero ergo ad Dionysium Halic., De comp. verbh., p. 141, et cum I. G. Schneidero ad Xenoph. OEcon., p. 71, et ad Theophr. Char. 14, p. 130, cum Astio ad eundem, Schneiderum exscribente, cum Lobeckio ad Phrynichum, p. 673, formam, eliso primo σ, probam et probatam, intactam relinquendam credimus. Nec invitis codicibus emendandos putamus locos Tragicorum similes, de quibus adi Erfurdt ad Soph. OEd. Tyr., v. 79, ed. min. et Doederlein ad Soph. OEd. Col., v. 30. Cfr. praeterea eos qui laudantur iu Thesauro Stephani, ed. Angl. col. 4614.

Ἐπίκαυτον.] Ita et ed. Rom. et Supplementum seorsim editum. Ἐπίκαυστον nusquam, ne apud Ciampium quidem, legitur. Sed pro τὸ δὲ σῶμα Suppl. male habet τοδε σ.

Χρώζεσθαι.] Coniectura Courierii ἐπιχρώζεσθαι, quam bene reiecerunt Chardonus a Rochetta, Miscell., t. II, p. 107 et 108,

et Passowius, l. l., in Suppl., typothetae negligentia, e margine in contextum irrepserat.

Καὶ ὅτι μὴ πρότερον.] In hac coniectura Chardon acquiescit.

Ἡ σὰρξ ὑπέπιπτε.] Lectionem καθυπέπιπτε, quae Eichstaedtio tantopere arriserat, in codice non exstare Courier affirmat in Epistola circulatoria de Ciampii variis lectionibus, p. 161, quam integram recudi iussi.

P. 15. Τὰς αἶγας ἐπεσκόπει.] Coniecturae Courierii αἶγας, Eichstaedtio probatae, Beck et Chardon la Rochette vulgatam ἀγέλας, ut antea quoque l. I, c. 10, p. 11, praeferunt. — Locus Alciphronis in nota 3 laudatus occurrit l. III, ep. 12, t. II, p. 50, ed. Wagner.

Λουόμενον εἶδε.] Ita bene etiam Supplementum. Passowii et Blaesianae λουούμενον error est typographicus.

P. 16. Ὠχρία τὸ πρόσωπον.] Ita et Suppl. Altera lectio ὠχριᾶτο πρόσωπον nusquam exstat nisi apud Ciampium, cuius quidem Courier in Epistola nullam fecit mentionem. Eichstaedt laudat Homer., Od. XI, v. 528: οὔτ' ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον, et epigramma quoddam: κατωχρήσασα παρειάς.

Καὶ τοιοῖδε λόγοι.] Καὶ abest in Suppl. vitio typothetae.

AD CAPUT 14.

Λυποῦμαι. . . μοι.] Haec verba typographi negligentia e Supplemento exciderant. Pro τί δὲ ἡ νόσος, modo praecedente, Chardon coniecit τίς δ. ἡ ν., quod haud necessarium.

P. 17. Πόσοι βάτοι.] Ita et ed. Romana et Supplementum legunt. Ob hunc consensum in πόσαι dubitavimus mutare. Occurrit quidem βάτος gen. masc. apud Polyb. II, c. 71, § 1, t. I, p. 339, ed. Tauchnitz: ἀκάνθας καὶ βάτους συνεχεῖς ἐπιπεφυκότας. Apud LXX Interpp. legimus Exod. 3, 2 ὤφθη δὲ αὐτῷ — ἐκ τοῦ βάτου· καὶ ὁρᾷ ὅτι ὁ βάτος καίεται πυρί· ὁ δὲ βάτος οὐ κατεκαίετο. v. 3, ὅτι οὐ κατακαίεται ὁ βάτος. v. 4, ἐκ τοῦ βάτου, similiterque in N. Test., apud Marc., 12, 26 ed. Griesbach, ἐπὶ τοῦ βάτου, ubi locus Exodi laudatur. Cfr. Wahl, Clavis N. T. s. v. Eustathius

quoque ad Homeri Odyss. ω, v. 230 (ubi βάτων est apud principem poëtarum ἅπαξ λεγόμενον), t. II, p. 321 et 322, ed. Lips.: ἡ βάτος ἢ ὁ βάτος. — Obiter moneo in Scholiis antiquis ad Homeri Odysseam, ed. Buttmann, p. 423, scholion ad Od. ν, v. 103: βάτος κατ' ἀντίφρασιν, ἡ ἄβατος et ex Eustathii loco laudato excerptum et ad Odyss. ω, v. 230 referendum esse. — Τόσαι apud Passowium vitinm est typothetae, quod inde in Blaesianam, negligentius omnino excuam, irrepsit.

ἤμυξαν.] Ita manifestum typothetae errorem emendavi, nam Suppl. habet ἡμυξαν, Rom. ed. ἤμυξαν. Eichstaedt laudat schol. ad Theocrit. Id. 13, 71: ἀμύσσω γὰρ τὸ διὰ ξυροῦ τὴν σάρκα τέμνω.

Πόσαι μέλιτται.] Ita bene et Rom. et Suppl., non πόσα.

Τουτὶ δή.] In vulgata δὲ Eichstaedt et Chardon bene acquiescunt.

Εἴθε αὐτοῦ σύριγξ ἐγενόμην.] Courier, V. g., p. 209, laudat fontem hnius loci scolion vetus:

> Εἴθε λύρα καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη,
> Καί με καλοὶ παῖδες φέροιεν Διονύσιον ἐς χορόν.
> Εἴθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυσίον,
> Καί με καλὴ γυνὴ φοροίη καθαρὸν θεμένη νόον.

Τίς τὴν λάλον.] Vitium accentus editionis Rom. λαλὸν cum Eichstaedtio et Passowio emendavi.

Ἵνα με κατακοιμίζῃ φλεγομένη.] Ciampius ait Furiam legisse κατακοιμίσῃ, cui Conrier non respondit. Etsi hoc ita sese habuisset, tamen ob grammaticam Courierianae lectioni esset adhaerendum. Cfr. Matthiae, Gr. gr. ampl., p. 992 et seqq., § 518. — Pro φλεγομένη correctio evidens Courierii φθεγγομένη, Eichstaedtio probata, firmatur versu 4 epigrammatis Simmiae:

> Τερπνὰ δι' ἀγλώσσω φθεγγομένα στόματος,

allato a Chardone, qui idem epigramma fusius explicat Miscell. t. I, p. 104-107. — Vulgata autem παρὰ τὰ ἄντρα coniecturae παρὰ τὸ ἄντρον ab Eichstaedtio et a Chardone praefertur. Utraque emendatio in Suppl. e margine in contextum irrepserat.

Ἡ δὲ μάτην λαλεῖ.] Suppl. male ἤδει, quasi scriptum fuisset ᾔδει.

AD CAPUT 15.

Τοῦ ἔρωτος ὄνομα.] Emendatio Courierii τὸ τοῦ ἔρ. ὄν. e margine in Supplementi textum irrepserat. Coniecturam alteram τὸ ἔρωτος ὄνομα amplexi sunt Beck, Eichstaedt et Chardon.

P. 18. Ἐκ τοῦ σιῤῥοῦ.] In nota 1 ed. Rom., pessimo accentu, sed caeterum bene per unum ρ legitur σιρόυ. Vide quae dixi supra, p. 171, ad c. 11. — Eichstaedt ad l. n.: « Σιρὸς, σιῤῥὸς, σειρὸς, diversae sunt formae eiusdem vocabuli, quod proprie speluncam notat condendis sub terram granis. Cfr. interprr. ad Polluc. IX, 49, p. 1011; Valckenaer, Diatrib. in Eurip., p. 217; et Schneider, Ind. scriptt. r. r., p. 331. »

Ἔρωτος καὶ τὰ ἔργα.] Lectioni Ciampianae ἔρωτος ἔργα respondet Courier in Epistola.

Καλάμους ἔχουσαν ἐννέα χαλκῷ δεδεμένους.] Ad Luc. Asin., p. 239 et 240 Courier coniecturam suam ἔχουσαν expungit, codicem presse secutus, laudatque Strattin, apud Athenaeum: Λαῒς μὲν ἡ μέγα κλέος, suppl. ἔχουσα, et Soph. Trach. v. 1064 (1051 Herm.)

Γυνὴ δὲ, θῆλυς οὖσα, κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν,

ubi Scholiastes, p. 103 ed. Elmsley, Lips. 1826, ait: λείπει ἔχουσα. Sed vide Hermannum, ad l. l., p. 182, quem per attractionem explicat. De ellipsi autem ipsa adi Schaefer. ad Lamb. Bos., p. 622. — Lectioni Ciampianae χρυσῷ Courier respondit in Epistola. — Locus Theocriti, in nota 6 laudatus, occurrit Id. 8, v. 18 et 21.

Χρώμασιν.] Λευκώμασι Supplementi erat coniectura prima Courierii, quae ex margine in contextum irrepserat.

P. 19. Ἀνὰ πάσας ἡμέρας.] Lectioni Ciampianae ἐν ἁπάσαις ἡμέραις in Epistola respondit Courier.

Μῆλον ὡραῖον.] Μῆλα ὀπωρινὰ Ciampii exulare iussit Courier in Epist. Ciampius ipse, p. xviii et xix bene observat non

de auctumno, sed de fine veris, vel de initio aestatis hic agi. Lectionem Courierianam, caeterum diplomatice unice verum, praeferre ipse est coactus.

Ἐκόμισε.] Lectio codicis ἐκόμισε Eichstaedtio placet.

Μόσχον ὀρειγένητον.] Pro μόσχον Chardon mavult νεβρόν. Lectionem ἀρτιγέννητον non exstare probavit Courier in Epist.

AD CAPUT 16.

Μείζων εἰμὶ Δάφνιδος.] Supplementum male τοῦ Δάφνιδος.

Ἐγὼ μὲν βουκόλος, ὁ δὲ αἰπόλος.] In Suppl. legitur : ὁ μὲν αἰπόλος, ἐγὼ δὲ βουκόλος, τοσοῦτον κρείττων. Coniecturam hanc, quae ex margine in textum Suppl. irrepsit, bene reiecit Chardo; κρεῖττον in notis Eichstaedtii vitium est recentioris librarii.

P. 20. Ἐμὲ αἶξ ἀνέθρεψεν.] In Supplemento male ἀνέθρεψε. Cfr. tamen l. III, c. 13, p. 91, not. 1, et p. 92 not. 4. — Nusquam autem obvium est ἐνέθρεψεν, ut male apud Eichstaedtium legimus.

Οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν.] Novam coniecturam proponit Courier in Epistola. — De Brancho adi Lucian. Dial. Deor. 2, § 3, c. n. Popponis; Strabon., p. 421 et 634 Casaub.; Statii Theb. VIII, v. 198. Quae Iungermanno, p. 236, debemus. Adde Mollium, p. 105, b.

Ὅτι μηδὲ ὁ Πάν.] Passow, quod Eichstaedt probat, coniecit ὅ,τι, per scripturam ambiguam Supplementi ὅ τι, sat probabiliter. Sed, si quid video, sensus inde exit absurdus: *Odoris autem nihil inde traho, quod neque Pan, re, parte ea qua neque Pan male olet.* Pan ergo parte aliqua foetet? Bene vulgata se habet: *quia neque Pan inde aliquid odoris trahit, etsi maiore sua parte caper sit.* — Lectio Passowiana ὅτι nusquam est obvia.

Καί τοί γε ὤν.] Ita divisim scripsi cum editione Romana et Suppl., ut infra c. 22, p. 27. Cum Eichstaedtio et Passowio καίτοιγε una voce scribere praestabat; nam v. l. III, c. 2, p. 80, l. eod. c. 14, p. 93. Talia saepius quam par erat curam meam fefellerunt.

P. 21. Ἄρτος ὀβελίας.] Eichstaedt : « ἄρτος, ὁ ἐπὶ ὀβελίσκου ὀπτώμενος. Cfr. Pollux I, 248, p. 147; Hesych., t. II, p. 711; Photii Lex. ed. Herm., p. 229; Zonarae Lex., p. 1422. « Ciam-

pius vertit : « Pane cotto sulla gratella » laudatque Casaubon. ad Athenaeum l. III, c. 26.

Ἀγροίκων πλουσίων κτήματα.] In Supplemento male legebatur : ἀγροίκων οὐ μὲν δὴ πλουσίων κτήματα. Male ed. Rom. et Chardo ἰδίσματα pro ἑδίσματα scribunt in nota 1.

Καὶ ὁ ὑάκινθος κρίνων.] Eichstaedt quoque καὶ ut inutile delet.

Φιλήσεις τὸ στόμα.] Vulgatum φιλεῖς, quod Eichstaedtio et Beckio placuit, futurum esse atticum valde dubito. Forma in Longo est nimis attica. Cfr. Moeris, ed. Pierson, p. 17, Buttmann, Gr. gr. ampl., t. I, p. 403 et 404. Praesens mihi haud displicet, neque Chardoni olim ingratum videbatur.

AD CAPUT 17.

Οὐκ ἔθ' ἡ Χλόη περιέμεινεν.] Divisim scripsi quod Passowius una voce οὐκέθ', secutus Romanam et Suppl., quod facere fortasse non debebam. V. tamen l. III, c. 16, p. 95. Ad sententiam Courier, V. g., p. 209, confert Lucian. Somn. c. 14, t. I, p. 19, Reiz : οὐ περιμείνας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην..

Τὰ δὲ πάλαι.] Ita ed. Rom. et Suppl. Passowii τὰ δὲ καὶ πάλαι nusquam est obvium.

Πάνυ δὲ ψυχήν.] Apud Passow. πάνη calami est lapsus.

P. 22. Δηχθείς.] In nota 1 scribendum erat pro Πλάτων, Ξενοφῶν, ubi locus laud. legitur Conviv. c. 4, § 28.

Οὐ κατεῖχε.] Cum Courierio facit Eichstaedtius, addens οὐ. Lectionem codicis autem secutus Chardo vertit : *il porte la main sur son cœur pour en arrêter les palpitations.*

Ἐρυθήματι ἐπίμπλατο.] Εὐθὺς post ἐρυθήματι emendatio inutilis erat Courierii in Supplemento.

Ἐθαύμασε.] Sic ed. Rom. et Suppl. sine ν ἐφελκυστικῷ ante aspiratam. Codicem sequendum esse duxi. Cfr. quae modo diximus ad l. I, c. 16, p. 177.

Μεγάλοι καθάπερ βοός.] In Suppl. μεγάλοι τε καὶ διαυγεῖς e margine in textum fuerunt recepta : et in Epistola quoque verba καθάπερ βοὸς delenda censet Courier.

Καὶ ποτὸν, εἴ ποτε.] Eichstaedtius, nescio unde, πότον scribit.

P. 23. Ἠμέλητο.] Ita scripsi barbarismum editionis Rom. et Chardonis ἠμελῆτο, vel quod peius ἠμελήτο notae 1 ed. Rom.

Ἐγίγνετο λάλος.] Ita et ed. Rom. et Suppl. Sed male Rom. habebat λαλὸς, quod cum Eichstaedtio, ut supra c. 14, p. 17 emendavi.

Ἀπ' αὐτῆς ἐγένετο.] In voce ἐγένετο desinit famosum illud Florentini codicis Supplementum. V. quae dixi supra p. 173, ad c. 13. — Ciampianis variis lectionibus, duabus tantum exceptis, omnibus respondit Courier in Epistola franco-gallica. Spero praeterea fore ut ex hisce supplementariis annotationibus viris doctis pateat manifesto, varias lectiones problematicas illas, apud Ciampium, Eichstaedtium et Passowium, omnino omnes errori illi originem debuisse, quo, negligentia typothetae, in primam editionem peculiarem Supplementi, Romae, apud Linum Contedinium, excusi plagulis 8, seu paginis 16, cum versione Hieron. Amatii, Courierii coniecturae e margine fuerint receptae in contextum. Hoc pessime exaratum Supplementum in manus venit omnium, quum in diariis eruditis, novis adhuc erroribus deturpatum, typis fuisset recusum. Editionem autem Romanam totius Longi paucissimi viderunt. V. plura in praefatione mea.

AD CAPUT 18.

Ἐκπηδᾷ. . . καρδία.] Adi Giacomell. ad Aesch. Prom., p. 97.

AD CAPUT 19.

P. 24. Μετὰ τυρίσκων τ. γενικῶν.] Vulgatam apud Villoison.: μετὰ τυρῶν καὶ συρίγγων τινῶν γαμικῶν Brunck corruptam declarat. Courierii emendatiooem γεννικῶν, quod idem ac γενναίων, amplector.

Ἐνέβαλε λόγον.] Ita Brunck quoque pro ἀνέβαλε legerat cum Hinlopeno apud Villoison.

AD CAPUT 20.

P. 25. Λύκου μεγάλου δέρμα λαβών.] Cfr. Dunlop, Hist. of fict., t. I, p. 58, supra praef. p. XLII.

12.

AD CAPUT 21.

P. 26. Οἷα δὴ... περιεργία.] Brunckius emendat οἷα, et in Euripidis quoque Heraclid., v. 632 Elmsl., legit :

> Πάρεσμεν οἷα δή γ' ἐμοῦ παρουσία,

unice veram Musgravii lectionem οἷα tanquam errorem typothetae emendans. Frustra. Et apud Euripidem et hic bene se habet οἷα n. pl. pro οἷον, ὡς, καθώς. Cfr. Viger. ed. Herm., p. 123. Ut e plurimis quaedam afferam, v. Theocrit., Id 14, 39 :

> Μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
> Ἄψορρον ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον ἀγείρειν.

Mosch., Id. 2, 104 :

> . . . . δὴ γὰρ ἁπάσας,
> Νῶτον ὑποστορέσας, ἀναδέξεται, οἷά τε νηῦς.

Soph. Trach., v. 105 :

> Οἷά τιν' ἄθλιον ὄρνιν.

Ubi bene Groddeck : « οἷα pro ὡς, ὥσπερ, ut, velut. » — Xenoph. Hipparch. 5, 4, εἰ προσέχοι τὸν νοῦν ἐν ταῖς μετὰ φιλίας ἀνθιππασίαις, οἷα ἀποβαίνουσιν ἐκ τῶν διώξεών τε καὶ φυγῶν, ubi Courier in nota, p. 14 : γ. οἷαι ἀποβαίνουσιν · quocum cfr. ib. Zeunium, p. 180, ed. Lips. 1778. — Coluthus, v. 181, de Pallade :

> Οἷα δὲ χαλκείοισι καλυψαμένη χρόα πέπλοις.

Musaeus, v. 116 : οἷά τε χωομένη, et v. 121 : οἷά περ οὐκ ἐθέλουσα, denique ipse Longus, l. II, c. 33, p. 73, de Syringe : οἷα ἐμπνεομένη, quod tamen Brunck intactum reliquit, et οἷα εἰθισμέναι, l. II, c. 28, p. 69. Aliter res sese habet in οἷα ἐσθής, l. II, c. 15, quod infra videbimus.

P. 27. Ἐπίπασαν.] Brunck : « Ex nota Valckenaerii ad Theocrit. Idd. decem, p. 132, laudata apud Villoisonum, Animm., p. 46, patet legendum fuisse ἐπέπλασαν, quia πάσσω de catharticis tantum herbis siccatis in pulveremque redactis usurpatur. » Mihi apud Longum res non ita se habere videtur; nam distinctio illa

inter ἐπιπάσσω et ἐπιπλάσσω, seu inter παστὸν, πλαστὸν et πιστὸν potius medici quam erotosophistae est.

AD CAPUT 22.

Ἐκ κυνὸς, φασὶν, οὐ λύκου στόματος.] Brunck transponens legit : ἐκ κυνὸς, οὐ λύκου, φασὶ, στόματος.

AD CAPUT 23.

P. 28. Ἦρος ἦν ἤδη τέλος.] Vulgatam lectionem Villoisoni ἦρος οὖν ἤδη τέλη tuetur Coray ad Heliodor., t. II, p. 317 probatque Schaefer Melet. crit., p. 44, et ad L. Bos, p. 465.

Τοὺς ποταμοὺς ᾄδειν.] Courier, V. g., p. 214, εὕδειν coniiciens, ita quoque gallice verterat, etsi caeterum πάρισον rhetoris quod intercedit inter τοὺς ποταμοὺς ᾄδειν et τοὺς ἀνέμους συρίττειν, bene animadverterat.

Locus Theocriti in nota 5 laudatus occurrit Id. 7, v. 143.

P. 29. Ἐπὶ πολὺ μὲν πόνον εἶχε.] Coniectura est Wyttenbachii apud Villoison. Animm., p. 52. Brunck, etsi probans eam, tamen alteram proponit : ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἴχετο.

Ἀναπλήσασα οἴνου καὶ γάλακτος.] Οἰνόγαλα isthoc hodie quoque usurpari in Calabria et in Oriente Courier affirmat, V. g., p. 215.

Quae in nota 1 laudantur Euripidis verba, desumpta ex fragmento 17 Œdip., v. 9 et 10, t. VII, p. 639, ed. Glasg. ita sunt plenius scribenda :

> Ἐρᾷ δ' ὁ σεμνὸς οὐρανὸς πληρούμενος
> Ὄμβρου πεσεῖν εἰς γαῖαν Ἀφροδίτης ὕπο.

AD CAPUT 24.

Ἐπ' ἀνθοῦν ἐνέπιπτε τὸ κάλλος.] Coray emendat ἐπ' αθρουν, Rochettae improbatum, qui male addit accentum ἀθροῦν. Si accentus in splendida sua editione apposuisset senex egregius, sane ἄθρουν scripsisset. Ex praecepto Atticistarum ἀθρόον vel ἄθρόον, forma soluta, ut infra l. IV, c. 15, p. 130, ἀθρόαι, scribendum erat; cfr. Interpp. ad Moerin, p. 19, et ad Thom. Mag., p. 16,

Matthiae, Gr. gr. ampl., t. I, p. 240, Brunck ad Aristoph., Ach. v. 26, Ita apud Thucydidem II, 31 legimus ἀθρόον, quo in auctore omnino forma, per lenem spiritum scripta, semper occurrit soluta; cfr. I, 3, 11; III, 78; VI, 56, 80, ex recensione quidem I. Bekkeri. At contra v. Buttmann, Gr. gr. ampl., t. I, p. 248, § 60, 7, ann. 8.— Peerlkamp ad Xen. Eph., p. 71: ἐπανθοῦν ἐνέπνει τὸ χ.

P. 30. Τοῖς χείλεσιν... ἐπέτρεχεν.] Ita quoque Wyttenbach, Bibl. crit., part. IV, p. 74, legendum censuit. Courier, ad Luc. Asin., p. 314, lectionem suam servat.

AD CAPUT 25.

P. 31. Καὶ ἅμα καθ' αὑτὸν ἠρέμα.] Coniecturam hanc Villoisoni amplectitur Brunck. Boissonade autem ad Nicet. Eug. II, 24, t. II, p. 84, ex codice Romano, cuius κρύφα tanquam glossam expungit, καὶ ἅμα ἠρέμα legit.

Οἷον καθεύδουσιν ὀφθαλμοί.] In coniecturam οἷον pro οἷοι et Brunck inciderat.

Locus Luciani in nota 3 laudatus occurrit Dial. Deor. 11, § 3, ubi quidem forma soluta et communis ἀναπνέει legitur. V. Popponem ad l.

AD CAPUT 26.

Χελιδόνα.] Hirundines cicadas non comedere, Longumque avem μέροπα, qui, secundum Pouquevillium, Voy. en Grèce, t. VI, p. 366, Μελισσοφάγος, Graecis hodiernis μελισσόργη, Somaverae τὸ μελισσόφαγον πουλὶ, latine Merops apiaster dicitur, ponere hic debuisse Courier ait V. g., p. 217.

P. 32. Ἰδοῦσα δὲ καὶ τὴν χελιδόνα.] Courier, V. g., p. 217, emendat ἰδοῦσα δέ γε τὴν χ., laudatque notam 7, p. 35, ed. huius, ubi potius nota 1, p. 73, ed. n. ad l. II, c. 33, laudanda erat.

AD CAPUT 27.

Ἔτερψεν αὐτοὺς τότε.] Brunck quoque lectionem αὐτούς ποτε probavit.

P. 33. Luciani locus in nota 2 laudatus est Dial. Deor. 4, § 8

P. 34. ὄρνις γενέσθαι.] Courier, V. g., p. 218, Tragicorum hoc esse votum affirmat. Adi Eurip., Hippol., v. 729-738; Aristoph., Av., v. 1342; Theocrit., Id. 3, 12; Psalm. 55, v. 6. Sed e natura rerum potius est petitum, nam nec Gallus ille qui ait: *Si j'étais petit oiseau!* nec Goethins sane in dulcissimo carmine: *Wenn ich ein Voeg'lein waer'*, de Tragicis graecis cogitavit.

AD CAPUT 28.

Ὡς μὴ δοκοῖεν βάρβαροι.] ἴσως ante μὴ Schaeferus, Ursini codicem secutus, primus bene delevit. Cum eo fecit Courier, V. g., p. 218, ἴσως ut glossema eiiciens.

P. 35. Δῶρον κομίζουσα.] Δῶρον servans Courier, V. g., p. 218, Theopompum confert: τί δὲ τῶν ἐκ τῆς γῆς καλῶν ἢ τιμίων οὐκ ἐκομίσθη δῶρον ὡς αὐτόν.

AD CAPUT 29.

P. 36. Σὺ δὲ, σοὶ καὶ Δάφνιν.] Σοὶ non coniectura sed lectio est codicis Ursini.

Κἀκείνους ἀπόλεσον.] Courier, in Epistola, legendum censet: κακοὺς κακῶς ἀπόλεσον, laudatque notam ad Xenoph. de re eq. 3, 9, p. 86 et 87, ubi eiusdem soni bis terve repetiti plura attulit exempla.

Μέλος ἐκεῖνο.] De «Ranz des vaches, Kuhreihen, Kuhreigen» Helvetorum hodiernorum cogitandum esse autumat Dunlop, Hist. of fict., t. I, p. 59. Sed similes pastorum moduli, gregibus aeque noti, ubique temporum in regionibus montanis occurrunt.

AD CAPUT 30.

P. 37. Ὁ δὲ Δάφνις ἀνυπόδητος.] Vulgatam hanc sine ἦν, probat Schaefer, Mel. cr., p. 44, probata quoque supra l. I, c. 7, p. 8, lectione vulgata: ἤδη οὖν ὁ μὲν πέντε, sine ἦν.

Τῆς ὥρας οὔσης καυματώδους.] Coniectura est Bernardi.

P. 38. Βοὸς πόροι.] Adi Giacomell. ad Aesch. Prom., p. 83.

AD CAPUT 31.

Γῆν ... ἐπίνησαν.] Coniectura est Schaeferi.

AD CAPUT 32.

P. 40. Καὶ αὐτὸ τὸ πνεῦμα.] Etiam Brunckius coniecerat: καὶ αὐτῷ τὸ πνεῦμα.

Locus Luciani in nota 4 laudatus occurrit Dial. Deor. 20, § 22, p. 82 ed. Poppo.

AD LIBRUM SECUNDUM.

AD CAPUT 1.

P. 41. Τῆς ὀπώρας ἀκμαζούσης.] Verbum ἀκμάζειν, quod apud Thucydidem de aestate recte dicatur, de auctumno male hic a Longo usurpari, bene observat Courier, V. g., p. 221.

Πᾶς ἦν.... ἐν ἔργῳ.] Courier, l. l., confert Lucian. De conscribend. hist., c. 3, t. II, p. 4, ed. Reiz: οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ δὲ, λίθους παραφέρων, ὁ δὲ, κ. τ. ἑ.

Πίθους ἐξεκάθαιρεν.] Non de doliis (barils), sed de testis, urnis (sarres), quae adhuc in Calabria usurpentur, hic cogitandum esse monuit Courier, V. g., p. 222.

Τὰ ἔνοινα τῶν βοτρύων.] Coniecturam suam λίθου ἀποθλίψαι τὸν οἶνον ἐκ τῶν βοτρύων firmaturus Courier, l. l., affert Lucian. V. Hist. l. II, c. 3, t. II, p. 106 Reiz: αἱ δὲ ἄμπελοι, βοτρύων πλήρεις· οὐ μέντοι οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν ἀπεθλίβομεν. Coray vero ad Heliodor., t. II, p. 10 et 11, τὰ ἔνοινα τῶν βοτρύων, quae Courierio, p. 223, eadem atque ea quae infra, l. II, c. 13, p. 54, τὰ πατηθέντα βοτρύδια videntur, servanda credit, probante Bastio, L. cr., p. 162, quibuscum facit Schaefer ad Apollon. Rhod., t. II, p. 235, qui ibidem agit de forma κατεξασμένης. Ego quoque in vulgata acquiesco.

Ταῖς ληνοῖς ἐμβάλλων.] Brunck cum cod. regio 1 ἐμβαλὼν legit. Courier infra, p. 118, not. 2, ἐμβαίνων coniecit. Caeterum torcularia lapidea labrorum (bassins) ad instar sub dio fuisse idem ait, V. g., p. 225.

Καὶ ἐνέχει ποτόν.] Amyotum ἤνεγκε legisse monuit Courier, V. g., p. 223.

P. 42. Τὰς ταπεινοτέρας.] Sententiam hanc absurdam esse et πᾶσα. . . . ἄμπελος quae sequuntur minime cum ea convenire observat Brunck.

AD CAPUT 2.

P. 43. Ἤιδον...συνεπάλαιον.] Coray ita distinguit : ᾖδον τοῖς τράγοις καὶ τοῖς προβάτοις, συνεπάλαιον.

AD CAPUT 3.

Πήραν παλαιάν.] Ut firmaret coniecturam γεραιὰν Courier, V. g., p. 225, laudat Theocrit., Id. 15, v. 19, γεραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν, ubi quidem γραιᾶν legitur. Theocriti locus in nota 3 citatus, exstat Id. 7, v. 17, et ita se habet :

Ἀμφὶ δέ' οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος.

Vir sagacissimus omnino plerumque e memoria locos quos affert laudat, cum omnino libris tunc careret.

Ὁ πρεσβύτης ἐγώ.] Courier, V. g., p. l. confert Plutarch., vit. Themist., c. 28, t. I, p. 230, Coray : ἥκω σοι, βασιλεῦ, Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος ἐγώ.

P. 44. Αἱμασιάν.] Courier, V. g., p. 226, murum exsiccatum, sine calce esse ait.

AD CAPUT 5.

P. 45. Ὅμοιος ἐμοί.] Brunck legit ὁμοίως.

Πόνος οὐδείς.] Wyttenbachii coniecturam φθόνος Brunck amplectitur.

P. 46. Locus Platonis, in nota 1 laudatus, Euthyphr. est c. 4.

Τοῦ παντὸς χρόνου.] Boissonade ad Nicet., t. II, p. 145, χρόνου, tanquam glossema praecedentis Κρόνου, delet, vertitque :

Saturno antiquior ipsoque universo mundo. Brunck in vulgata nostra acquiescit.

Epigramma Iunioris, laudatum in nota 3, exstat in Delectu Epigrammatum graecorum Iacobsii, c. IX, ep. 75, p. 370.

AD CAPUT 6.

P. 47. Μεταξὺ τῶν πτερύγων καὶ τῶν ὤμων.] Courier ad Luc. Asin., p. 268 emendat κατὰ τῶν ὤμων, ex coniectura Wakefieldi, laud. ap. Schaefer. Mel. cr., p. 47.

AD CAPUT 7.

Τὰς ψυχὰς ἀναπτεροῖ.] Courier, V. g., p. 227, laudat Roussavii : *Et ces ailes de feu qui ravissent mon ame au céleste séjour*, quae omnia e Platone petita esse ait. De Gallo non credam. Locus Platonis in nota 3 laudatus est, p. 252, C. Steph., c. 70 Heindorf.

Ὅσον οὐδὲ ὁ Ζεύς.] Courier, V. g., l. l., Menandri, p. 72 ed. Meineke, affert :

Δέσποιν', Ἔρωτος οὐδὲν ἰσχύει πλέον,
Οὐδ' αὐτὸς ὁ κρατῶν τῶν ἐν οὐρανῷ θεῶν
Ζεύς, ἀλλ' ἐκείνῳ πάντ' ἀναγκασθεὶς ποιεῖ.

P. 48. Αὐτὸς μὲν γὰρ ἤμην νέος.] Courier, V. g., p. 228, γὰρ expungit, ob sensum, ἤμην, ut alexandrinum, coniicitque αὐτὸς μὲν ἐγενόμην νέος, vel potius αὐτὸς μέν ποτ' ἐγενόμην νέος, ut Menandr. καίτοι νέος ποτ' ἐγενόμην κἀγώ, γύναι. Mihi γὰρ bene hic locum habere videtur ob νέος, nec ex Longo, qui modo, l. II, c. 5, p. 46, παρήμην scripsit, delere velim ἤμην, infra l. IV, c. 28, p. 143, Courierio intactum, quod apud Xenophontem quoque occurrit, Cyrop. l. VI, c. 1, § 9, Ruhnkenio probatum ad Xen. Mem. Socr. I, 4, 19, p. 271 ed. Greenwood, nec in Luc. Asino, c. 15, p. 38, Courier ἤμην mutavit. Adi Sturz, Dial. alex., p. 169 et 170; Buttmann, Gr. gr. ampl., t. I, p. 548 et t. II, p. 428; Lobeck ad Phryn., p. 152; et Valckenaer, Sel. e sch. in N. T., t. I, p. 478, cum loco ib. l. Eustathii ad Hom. Od. ξ, v. 481, t. II, p. 86 ed. Weigel.

AD CAPUT 8.

Φιλητᾶς μὲν τοσαῦτα.] Coray : τοιαῦτα.

P. 49. Ὑπὸ λύπης.] Coniectura est Mollii.

Ἀλγοῦσιν. . . ὁμοίως.] Brunck et Coray ita distinguunt : ἀμελοῦσιν· ἴσως καὶ ἡμεῖς ἠμελήκαμεν. Courier, V. g., p. 203, in lectione ed. Columb., p. 21, ἀμελοῦσιν ἴσως· καὶ ἡμεῖς ἠμελήκαμεν verba ἴσως καὶ ἡμεῖς, ut hic in editione, tanquam glossam expungit.

Εἰ δὲ τοῦτο μέν ἐστιν ὁ ἔρως.] Brunck emendat : εἰ τοῦτο μὲν οὐκ ἔστιν ὁ ἔρως, ἐγὼ δὲ μὴ ὁ ἐρώμενος.

P. 50. Δεύτεροι.] Coniectura est Wakefieldi apud Schaefer., p. 359. Brunck distinguit : καρτερήσομεν. Δεύτερον μετὰ Φ. τοῦτο ἀ. γ. ν. π., quemadmodum quoque Wyttenbach.

AD CAPUT 9.

Περιέβαλον.] Lectio est Schaeferi.

Ἀποδυθέντας.] Courier, ad Luc. As., p. 248, vulgatam ἀποδυθέντες restituit.

P. 51. Κατεφιλήσαμεν.] Coniectura est Schaeferi.

Κατακλιθῆναι.] Pro συγκατακλιθῆναι usurpari observat Courier, ad Luc., p. 191. Brunck emendat : καὶ οὐδὲν πλέον. Σχεδὸν οὖν τὸ κατ., cum Villoison., Anim., p. 103. Locus Longini in nota 1 laudatus est sect. 27, § 2, p. 176 Weiske, qui ὑμῖν legit.

AD CAPUT 10.

Πρὸς τὰ φιλήματα.] Ita quoque Brunck.

AD CAPUT 11.

P. 52. Εἰδότες... καὶ νομίσαντες.] Incertam hic esse distinctionem et membra isthaec sententiae tam ad praecedentia quam ad sequentia referri posse, quemadmodum verba l. I, c. 32, p. 40 : ἤλγει τὴν καρδίαν, observat Courier, V. g., p. 230.

Locus Luciani in nota 6 laudatus est Alex. c. 39, t. II, p. 246, ed. Reiz, sed ἐπράττετο legitur pro ἐγένετο.

AD CAPUT 14.

P. 55. Αἰσθήσεως δὲ.] Lectio est marginalis cod. reg. 3 apud Villoison.

AD CAPUT 15.

P. 57. Οἷα μὲν ἐσθής.] Scriptio οἷα, pro οἶα, emendatio est Brunckii et Schaeferi, quam ed. Rom. bene recepit. Wyttenbach nihil mutaverat in accentu.

AD CAPUT 17.

P. 58. Μηθυμναίους.] Emendatio est Villoisoni et Corayi.

Ἔστε τῶν ὅρων.] Lectio quidem editionis Rom. et in contextu et in nota erat ὀρῶν, sed accentum emendavi cum Brunckio et Schaefero, quem v. Huetius margini edit. Commel., ubi p. 261, ὀρῶν legitur, adscripsit : ἴσως ὀρῶν, *sed melior vulgata*.

AD CAPUT 18.

P. 59. Κἀκ τῆς πήρας.] Coniectura est Lefebvri apud Villoison.

Ζυμήτου.] Brunck ζυμίτου scribit, formam per η errorem librariorum esse affirmans. Consentiunt, quos Passow laudat ad l. n., p. 323, Schaefer ad Lamb. Bos, p. 41, et Oudendorp ad Thom. Mag., p. 903. Adde Hutchinson et Krueger ad Xenoph. Anab. VII, 3, 21, scriptionem ζυμῖται praeferentes, et cfr. Sturz, Lex. Xen., s. v.

Ἀνακτησόμενον.] Aoristum 1 m. vulgatae ἀνακτησαμένη graecum non esse Brunck temere ait. Sed v. e multis Xenoph. Cyrop. I, 4, 2, ἀνεκτήσατο, et II, 2, 3, ἀνακτήσασθαι, adique Sturz L. X. s. v. Pro τό,τε Coray τούτοις.

AD CAPUT 19.

Ἀντὶ ναυτῶν.] Courier V. g., p. 232, confert Thucyd., l. VII, πεζὸς δὲ ἀντὶ ναυβατῶν πορευόμενος.

AD CAPUT 20.

P. 60. Καὶ ἀνθρώπους.] Servos agros colentes hic innui Courier ait ad Luc., p. 244.

Τοῦ χειμῶνος.] Ita sine τὴν cum codd. iam Brunck, Coray et Schaefer.

Κοίλῳ.] Emendatio est Koenii laudata apud Villoison. V. Greg. Cor. Schaef., p. 18.

AD CAPUT 22.

P. 61. Ἀφ' ὑμῶν ἡρπάσθη Χλόη.] Courier, V. g., p. 233, confert l. II, c. 27, p. 67: ἀπεσπάσατε δὲ βωμῶν παρθένον.

P. 62. Περιμενῶ.] Ita qnoque cum Iungermanno, p. 242, col. 2, Brunck et Coray. Mox pro πόλεμον δεύτερον Courier, V. g., p. 234, emendat πολεμίους ἑτέρους. Locus Luciani, notae 3, est Dial. mer. 7, t. III, p. 297 Reiz; et Theocriti, notae 4, est Id. 3, v. 53, ubi nunc melius legitur ἔδονται.

AD CAPUT 23.

P. 63. Τοῖς προβατίοις τοῦ Δάμωνος.] Brunck et Coray Δρύαντος pro Δάμωνος emendant.

P. 64. Καὶ νεμήσετε.] Lobeck ad Phryn., p. 590, praefert νομεύσετε, quod tamen in Longi codicibus non occurrit.

AD CAPUT 24.

Ἀναπηδήσας τῶν ὕπνων.] Courier ad Luc., p. 317, τοῦ δίφρου ἀναπηδήσας, laudat Philostrat.: ἀναπηδήσαντες τῶν θάκων et θάκων ὑπανίσταντο.

AD CAPUT 25.

P. 65. Διορμίσας.] Verba quae infra occurrunt c. 26, ἀπὸ τῆς ὀρθίου πέτρας, τῆς ὑπὲρ τὴν ἄκραν, hic excidisse suspicatur Courier, V. g., p. 235.

Ὡς μηδὲ μίαν.] Courier, V. g., p. l. coniicit ὡς μηδαμόθεν, quod non necessarium est. —Versus Theocriti, notae 2, leguntur Id. 21, v. 27 et 28.

Ἄλλος ἄλλον ἐκάλει.] Emendatio est Mollii.

AD CAPUT 26.

P. 66. Ἐπῆλθεν ἡμέρα.] Cum Cod. Flor. (A) legendum esse ἡ ἡμέρα ait Courier ad Luc. As., p. 211, ubi plurima exempla repetiti soni η attulit.

Αἱ οἶς.] Coniectura est Iungermanni, qui tamen αἱ οἶες scripserat; at v. quae dixi supra ad l. I, c. 5, p. 169.

Βυθοῦ, πειρωμένων.] Quemadmodum Courier iam Brunck distinxerat et Schaeferus.

Πηδῶντες ἐξ ἁλός]. Emendatio est Villoisoni.

Τῆς ὑπὲρ τὴν ἄκραν.] In contextu ed. Rom. male legitur τῆς ὑπὸ, quod mutavi. Quem locum laudare in nota additamenti innuerit Courier nescio. Caeterum articuli τῆς repetitionem Xenophonticam et Socraticam esse ait, quemadmodum quoque l. I, c. 7: ἰδεῖν τὰς Νύμφας ἐδόκουν ἐκείνας, τὰς ἐν τῷ ἄντρῳ, V. g., p. 236.

AD CAPUT 28.

P. 69. Τοῖς κέρασι τῶν χηλῶν.] Brunckio haec displicebant. Courier, V. g., p. 237, Codicem A legere βοῶν ait, quod in ποδῶν mutat.

AD CAPUT 30.

Καιρὸς ἦν.] Courier, V. g., p. 238, confert Demosthen.: ἑσπέρα μὲν γὰρ ἦν.

P. 70. Ὑπὸ τῷ στελέχει.] Brunck ἐπὶ τῷ ς.

AD CAPUT 31.

P. 71. Ἀπέσπεισε.] Courier, V. g., p. 238: « Codex A habet ἐπέσπεισε, ut propter vulgatae triplex ἀπο-iam Brunck conieccerat, qui ὑποστορέσας quoque probavit. »

AD CAPUT 32.

P. 72. Φιλητᾶς ὁ βουκόλος.] Emendatio est Schaeferi. Ita quo-

que Brunck, acerbe hic Villoisonum corripiens. Cum Villoisono tamen bene facit Courier, V. g., p. 239, legens ὁ Φιλητᾶς ὁ βουκόλος, quum revera Longus articuli sit amantissimus, laudatque Herodot. VIII, 137: ἔκως δὲ ὀπτῷτο ὁ ἄρτος τοῦ παιδὸς τοῦ θητὸς τοῦ Περδίκκεω, quod istae repetitiones et fucatae et nativae simplicitatis sint propriae.

AD CAPUT 34.

P. 73. Τὸ ὄργανον.] Ut glossam eiicit Courier, V. g., p. 208. Koen, ad Greg. Cor. Schaef., p. 418, emendabat: τὸ ἀρχαῖον.

Διδυματόκους.] De forma adi Lobeck ad Phryn., p. 660.

P. 74. Καὶ τοὺς καλάμους.] Delent καὶ Brunck et Coray.

AD CAPUT 35.

Μέγα ὄργανον καὶ αὐλῶν μεγάλων.] Brunck: καυλῶν μεγάλων, deleto καί. Courier autem, V. g., p. 240, καλάμων μεγάλων, Villoisoni emendationem amplectitur, ut Schaefer quoque ad Greg. Cor., p. 1049.

Καὶ ἵνα κεκήρωτο, χαλκῷ πεποίκιλτο.] Ante Schaeferum iam Brunck articulum τῷ ante χαλκῷ eiecerat. Servat autem Schaefer ad Greg. Cor., p. 1049, distinguens: καὶ ἵνα κεκήρωτο τῷ χαλκῷ, πεποίκιλτο.

Πρῶτον μὲν ἀπεπειράθη... ἔπειτα.] Ἔπειτα hic, ut infra, l. IV, c. 12, p. 127, εἶτα, vicem δὲ particulae, quae post μὲν saepe desit, explere observat Brunck.

AD CAPUT 39.

P. 77. Τὸν αὐτὸν στέρξειν θάνατον.] Brunck: τὸν αὐτὸν Δάφνιδι στέρξ. θ. κ. β.

P. 78. Καὶ τῇ μὲν τῶν χειρῶν.] Wyttenbach, Bibl. cr., part. IV, p. 77, κεράτων vel τριχῶν coniecit.

Αὐτὸν ἀποκτενεῖν.] Emendatio est Mollii.

AD LIBRUM TERTIUM.

AD CAPUT 2.

P. 79. Ταχύνει δέ.] Coniectura est Koenii, ad Greg. Cor., p. 77 Schaef., apud Villoisonum laudati.

P. 80. Ὑβρίζοντας.] Coniectura est Villoisoni, Brunckio probata.

AD CAPUT 3.

Χιὼν πολλή.] Courier, V. g., p. 243 : « Haec hyemis descriptio climati insulae Lesbi parum convenit. Virgilius, Georg. IV, 135, similiter peccavit in veritatem, de Tarento locutus, ubi nunquam visum est : *Hyemem etiam nunc frigore saxa rumpere, et glacie cursus frenare aquarum.* Postquam Herodotus, l. IV, c. 28, celeberrimam illam frigoris Scythiae fecisset descriptionem, plures eum imitari quaesiverunt, naturae veritatis parum studiosi. Nullus autem magis ridicule fecit quam Herodianus, historicus, qui l. VI, c. 7, § 15, 16, p. 202, ed. Weber, poëtice Rheni gelu describit. » Adde Ovid., Trist., l. III, El. 10, a v. 9. Eadem fere observavit Dunlop, t. I, p. 62.

AD CAPUT 4.

P. 82. Τὴν ἠρινὴν ὥραν.] Coniectura est Valckenaerii apud Villoisonum.

Συνέπιον.] Coray : συνέπινον.

AD CAPUT 5.

Ὑπ' αὐτῇ τῇ αὐλῇ.] Brunck et Wyttenbach, Bibl. crit., part. IV, p. 77, quatuor has voces glossam esse putant.

P. 83. Κόψυχος.] Cum duobus codicibus potius κόψιχος scribendum erat. V. Aristoph., Av., v. 810 Dindorf, et qui laudantur in Stephani Thesaur. Angl. col. 5275.

AD CAPUT 6.

Καὶ τὴν Χλόην μεριμνῶν.] Courier, V. g., p. 245, emendat περιμενῶν.

P. 84. Οὐκ αἰσίοις ὄρνισιν.] Mollius primus habet.

Πρόφασιν σκηψάμενος.] V. Bast, L. cr., p. 164, et Locellam ad Xen. Eph. Peerlkamp, p. 251, 252.

Πταίων δὴ πανταχοῦ σιωπή.] Wyttenbach, B. cr., part. IV, p. 78, ita locum constituit : Παίδων δὴ πανταχοῦ σιωπή· ἄμεινον ἄρα σιγᾷν. Ἀλλ' οὐδὲν τούτων ἀνύποπτον. Χλόην δὲ ἦρος ὄψομαι, vertitque : « Sed ingrediar tamen, neque verbum dicam! Ubique enim silentium iuvenibus decorum est; sed nihil horum suspicione vacat! Igitur vere proximo videbo Chloen. »

AD CAPUT 7.

P. 85. Χειρὶ ἦγεν.] Coray, observante Chardone, ex Herodot. V, 20, emendat : παρῆγεν ἔσω.

AD CAPUT 8.

P. 86. Τὸ ἐνεργόν.] Ita quoque Brunck. Courier, V. g., p. 277, confert Lucian. Prometh., c. 3, t. I, p. 27 Reiz : τὸ καινουργὸν τοῦτο ἐπαινῶν.

Καὶ ἡ χαίρουσα.] Ad Lucii Asin., p. 235, hanc lectionem Courier tuetur.

AD CAPUT 10.

P. 88. Τίς οὖν σοι γίνομαι.] Γίνομαι coniectura est Mollii. Coray ita distinguit : κοψύχους — τίς οὖν σοι γένωμαι; — μέμνησό μου — μνημονεύω. — Wyttenbachium apud Villoisonum secutus Courier, V. g., p. 249, emendat ἆρα μέμνησαί μου; ut supra, l. II, c. 22, p. 62 : ἆρα μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε; Brunckius male μέμνῃ, nam haec forma est mere ionica.

AD CAPUT 12.

P. 90. Γάλα νέον, καὶ τοῦτο στεφανοῦντες.] Coray distinguit : γάλα, νέον καὶ τοῦτο, στεφανοῦντες.

AD CAPUT 13.

P. 91. Κάτω στήσαντες.] Coray : καταστήσαντες.

Κἂν γέροντας ὁρῶντας ἐξώρμησεν.] Boissonade ad Nicet., t. II, p. 92, vulgatam καὶ sine ἂν tuetur. Brunck καὶ γέροντας ὁρ. ἐξώρμησεν ἂν scribit.

Ἔρωτα ζητοῦντες.] Brunck cum Valckenaerio ἔρωτος ἔργα emendat. Courier autem, V. g., p. 250, cum vulgata Stoicorum : ζητεῖν ἀρετὴν et Mysticorum : *chercher Dieu* confert.

Ἐτήκοντο.] Brunck confert Theocrit., Id. 1, v. 87.

> Ὡιπόλος, ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται,
> Τάκεται ὀφθαλμώς

Εὐσχολίᾳ.] Coniectura est Schaeferi. Brunckius cum Wyttenbachio σχολῇ emendat.

Ἐσκιτάλιζε.] Codex Flor. ἐτράγιζε apud Courier. in Epistola.

Περιεργότερος.] Blomfield, Glossar. ad Aesch. Agam. v. 209, emendat : περιοργίστερος vel περιοργότερος. Frustra. V. Th. Burgess ad Dawes, Misc. ed. Harless, p. 297.

AD CAPUT 14.

P. 92. Συγκατακλινείς.] Ita quoque habet Coray, et voluerat Schaefer ad Apoll. Rhod., t. II, p. 203.

Ἀπολαύοντες.] Cod. Flor. ἀπολαύσαντες apud Courier. in Epistola.

P. 93. Σὺ δ' ἐμέ.] Courier, ad Luc. As., p. 173, vulgatam Villoisoni σὺ δέ με, quam Schaeferus primus mutavit, tuetur exemplisque firmat.

AD CAPUT 15.

Αὐτῷ γείτων.] Ex loco l. III, c. 29, γείτων ὑμῖν ἄμεμπτος, vulgatam tuetur Boissonade ad Nicet., t. II, p. 271.

Γύναιον.] Vulgatam γυναίκιον, ut nusquam obviam, iam Brunck repudiaverat. Courier, V. g., p. 250 : « Nomen Lycaenii ipsum meretricem designat. Chromis, Mitylenes civis, vel potius Athe-

niensis, nam haec omnia ex comoedia nova sunt petita, ruri degit cum meretrice urbana. Tria sunt genera hominnm qui in comoediis cum meretricibus consuescunt : ναύκληροι, mercatores, qui naves praedatorias instruunt; στρατιῶται, milites, qui, conducti a regibus Asiae, divites sunt facti; γεωργοὶ, agri cultores, divites quoque maximam partem. Athenae quippe mercaturae vacabant multum, et, ob paucitatem fundi, agri carissimi ibi erant. »

AD CAPUT 16.

P. 94. Τὴν γυναῖκα ἐκείνην.] Lectio quam scripsi λαβεῖν notae 3, codicis B, in editione Romana λαβεῖν exaratur. Villoisoni scripturam sequendam duxi. Courier, V. g., p. 251, emendationem suam firmaturus affert Herodot. III, 16 : τὸν ἄνθρωπον τοῦτον τὸν μαστιγωθέντα, et Longi nostri II, c. 23, p. 63 : τὸν Πᾶνα ἐκεῖνον, τὸν ὑπὸ τῇ πίτυϊ ἱδρυμένον.

Ἐν ᾗ ἐκαθέζετο.] Courier, V. g., p. l. coniecturam suam priorem ἔνθα alteri ἵνα praefert.

Τῶν χηνῶν τῶν εἴκοσιν.] Courier, V. g., l. l. confert Homer. Odyss. XIX, 536 :

Χῆνές μοι κατὰ οἶκον ἐείκοσι πυρὸν ἔδουσιν.

AD CAPUT 17.

P. 95. Ἐρᾷς, εἰπέ.] Courier, V. g., p. l., affert Heliodor., l. III, c. 17, t. I, p. 230, ed. Coray : Ἐρᾷς, εἶπον, ὦ τέκνον.

P. 96. Τὰ χθιζά σου.] Post has voces vulgatam αἱ Νύμφαι servandam credit Courier in Epistola.

Ἄλλα ταῦτα πηδήματα.] Coray : ἄλλα ταῦτα παιδεύματα. Observante Chardone ἄλλα primus Iungermannus dederat, παιδεύματα autem firmatur, l. II, c. 18, uhi de Lycaenio : ἤρχετο παιδεύειν τὸν Δάφνιν, et l. IV, c. 40, sub fine : ὧν αὐτὸν ἐπαίδευσε Λυκαίνιον.

Ἐγώ σε.] Ad Luc. As., p. 273, Courier vulgatam ἐγὼ δὲ tuetur per ellipsin pronominis, laudans Lucian. πρὸς ἀπαιδ., c. 27 : ἀλλ' οὐδεὶς (supple σε) ἑώρακε ποιοῦντα τοῦτο; Antiphan. apud Athenaeum, p. 66, F : τίνα τρόπον; ἐγὼ διδάξω (supple σε); et Philostephan. apud

Athen., p. 293, A : δοὺς μισθὸν ὅν μ' ᾔτησας ἥκω δεῦρ' ἄγων, ubi post ἄγων male σε librarii addiderint.

AD CAPUT 18.

Αἰπολικὴν ἀφθονίαν.] Secundum Amyotum cum Huetio Brunck ἀφέλειαν legit.

P. 97. Καὶ φιλοῦντα ἅμα.] Coray : φιλοῦντα δ' ἅμα, deleto καί.

Καὶ σφριγῶντα.] Cfr. Gaulmin ad Eustath. nott., p. 21, ad textus p. 122.

Περιειργάζετο.] Courier, V. g., p. 252, laudat Dionys. Halic. de comp. verbb. : καὶ οὐδὲν ἄλλο περιειργασάμενος, οὕτως ἐξοίσω τὸν διάλογον. Vulgatam περιηγάγετο ξένον mutaverat in : περιηγάγετο τὸν ξένον Tho. Burgess ad R. Dawes, Misc. crit., p. 407, ed. Harless, et in : περιήγαγε τὸν ξένον Schaefer.

AD CAPUT 19.

Πεπαίδευτο.] Formam probat Boissonade ad Eunap., t. I, p. 304.

Ἔτι καὶ ταῦτά σε.] Ita emendavi lectionem Rom. ταῦτα σὲ δεῖ.

P. 98. Χλόη δὲ…πεφονευμένη.] Courier ad Luc., p. 299, locum ab omni coniectura vindicat. De re adi Gaulmin ad Eustath., p. 43 nott., ad p. 390 textus.

AD CAPUT 20.

P. 99. Καὶ περιφὺς ἐφίλησεν.] Ita quoque Coray, ex Hom., Odyss. XVI, 21 : πάντα κύσε περιφύς, notante Chardone.

Κἀκ τῆς πήρας.] Coniecturam iam praeiverant Huet et Hemsterhuys, apud Villoison., An., p. 195.

AD CAPUT 21.

Νεαλεῖς ἰχθῦς.] « Cod. A glossam addit : τῶν πετραίων (Cour. male πετρίων), petitam e. l. II, c. 12, p. 53 : πετραίους ἰχθῦς ἁλιεύοντες. » Courier, V. g., p. 255.

Τῶν τινι πλουσίων.] Emendatio est Hemsterhusii apud Villois., An, p. 196.

Εἰς καμάτων ἀμέλειαν.] Brunck locum hunc, quem obscurum vocat, emendat legens : εἰς παραμυθίαν καμάτων.

P. 100. Τῷ πεδίῳ αὐλῶν ὑποκείμενος.] Coniectura est Wyttenbachii apud Villoisonum.

Μιμητὴν φωνήν.] Lectionem probaturus ad Luc. Asin., p. 266, Courier plurima affert exempla πρωτοτύπων ἀντὶ κτητικῶν usurpatorum. Adde eundem l. l., p. 181, Boissonade ad Planud. Met., p. 1. Lobeck ad Soph. Aiac., p. 274, et Schaefer ad Apollon. Rhod., t. II, p. 628.

AD CAPUT 23.

P. 101. Μιλίαι.] Coniectura est Iungermanni. Accentum Μίλιαι ed. Rom. cum Brunckio emendavi.

P. 102. Ἔτι ᾄδοντα τὰ μέλη. Καὶ τὰ μέλη.] Μέλη ambigue hic usurpari, quemadmodum Horat., Serm. I, 4, 62 : disiecta *membra* poëtae, observat Courier, V. g., p. 253.

Μιμεῖται πάντα.] Courier, V. g., p. 254, ex codd. nescio quibus legit πάντων τῶν λεγομένων, lapsu calami sane, qui emendandus in πάντα τὰ λεγόμενα.

AD CAPUT 25.

P. 103. Οἱ δὲ ἐπηγγέλλοντο μεγάλα.] « Cod. A glossam addit: εἰ ταύτης τύχοιεν. » Courier, V. g., p. 256.

P. 104. Ἐννοήσας.] Coniectura est Villoisoni ex Amyoto.

Μεγάλως αὐτοὺς εὐδαίμονας.] Brunck pronomen αὐτοὺς ad Dryantem et uxorem Napen bene refert, quem secutus est Courier in V. g.

Τὸν Δάφνιν ἐλάνθανεν ἐπιπολύ.] Verbum active hic usurpatum, sensu *celandi* dubium esse observat Brunck.

AD CAPUT 26.

P. 105. Καὶ οὐκ αὐτὸς μόνος.] Vitium scripturae Villoisoni αὐτὸς Brunck acerbe sustulit.

Οὐκ ἦν Λάμων πλούσιος.] « Cod. A addit glossam : ἀλλ' οὐδ' ἐλεύθερος εἰ καὶ πλούσιος, petitam e verbis, c. 31, p. 111 : δοῦλος δὲ ὢν, οὐδενός εἰμι τῶν ἐμῶν κύριος. » Courier, V. g., p. 255.

P. 106. Οἱ δὲ πλούσιοι.] Coray distinguit οἱ δὲ, πλούσιοι, καὶ π.

AD CAPUT 27.

Τὴν λόγον.] Ita Villoison in ed. Dutens, p. 100, primus emendaverat.

AD CAPUT 29.

P. 108. Ἐμοὶ δὸς Χλόην γυναῖκα.] Locus Luciani Toxar., c. 45, p. 27 et 28, ed. Iacob, plenus est : δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τὴν θυγατέρα σου Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν; ob additum ergo ἔχειν minus videtur aptus.

AD CAPUT 30.

P. 109. Ἡ μὲν δὴ Νάπη.] Hoc etiam Brunck praetulerat.

Τριβόλοις κατειργάζετο τὸν στάχυν.] Quid sibi voluerit Courier coniectando τριβείοις, quae vox nusquam quod sciam occurrit, ignoro; fortasse ταῖς τριβαῖς, quod Villoison coniecerat. Schaefer, Greg. Cor., p. 1037 : τριβολίοις. Κατειργάζετο lectioni κατειργάσατο etiam Brunck praetulit.

P. 110. Συντετράφθαι γὰρ ἀλλήλοις... συνῆφθαι.] Emendatio debetur Mollio. Quod ἀλλήλους servarit, Villoisonum Brunck acerbe castigat.

Ὡς καθεύδειν γε μετ' ἀλλήλων.] Brunck : ὡς καθεύδειν μετ' ἀλλήλων.

Ὁ μὲν ταῦτα... τρισχιλίας.] « Cod. A : ἡ μὲν (male) τ. κ. ἔ. π. ἔ. οἷα τοῦ πεῖσαι λέγων ἆθλον ἔχων τὰς τρισχιλίας, quod probandum. » Courier, V. g., p. 257, ubi affert Lucian. Somn. ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα εἶπε.

AD CAPUT 31.

P. 111. Γέρων τε ὤν.] Ita quoque Coray, servato tamen mox ὡς μὴ pro ᾤμην nostro.

Καλὴ καὶ ὡραία κόρη.] Pluribus haec verba illustrat Courier ad Luc., p. 254.

Ὡς ἀδελφοί.] Ita primus voluerat Cuper, laudatus Koenio ad Greg. Cor. Schaef., p. 331.

AD CAPUT 32.

P. 112. Ὅσον οὐδέ.] Coniectura est Iungermanni.

Εἶεν.] Ex Amyoto haec lectio derivatur, quam, eodem modo post φῦλαι distinguendo, amplexus est Coray.

Τοὺς γάμους θύσειν.] Coniectura est Elsneri apud Villoison., probata Brunckio. Adde Iacob ad Lucian. Tox., p. 139.

AD CAPUT 33.

P. 113. Καὶ ἓν μῆλον ἐπέκειτο.] Brunck: πλὴν μῆλον ἓν ἐλείπετο, vel ἐβλέπετο. Coray: καὶ ἓν μῆλον ἐπέττετο. — Sapphus fragmentum est 44, p. 65 Lyricor. graec. Boissonade.

P. 114. Ἠμέλησε.] Lectio Courieriana non est emendatio, sed vulgata. Brunckio concinnius visum: δείσας ὁ τρυγῶν ἀνελθεῖν, ἠμελήκει καθελεῖν. « Lectio cod. B. ἀνελθεῖν καὶ ἠμέλησε emendanda est in ἀνελθεῖν, ἢ ἠμέλησεν, nam hiatus η η non erat vitandus. Lucian. Dial. Deor. 15, 3: πῶς οὐ ζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ ἡ Χάρις ταύτην; » Courier, V. g., p. 258. Adde de aliis hiatibus eundem ad Luc. As., p. 182.

Ἐφυλάττετο.] Ita quoque Coray pro vulgato ἐφύλαττε τὸ καλόν.

AD CAPUT 34.

Ὀρμηθεῖσα.] Coray et Schaefer: ὀργισθεῖσα.

Καὶ ἐκόμισε.] Brunck: τρυγῆσαι, κομίσας δ. Κ.

Καὶ οὐκ ἔμελλον. . . ἐπικείμενον.] Brunck: καὶ οὐκ ἔμελλον, ὀφθαλμοὺς ἔχων, αὐτὸ καταλιπεῖν βλεπόμενον, ἐπαινούμενον, ἵνα πέσῃ χαμαί....... δαπανήσῃ κείμενον. Τοιοῦτον Ἀφροδίτη. Coray: ἐτήρησε ἡ Τύχη. Καὶ οὐκ ἔμελλεν αὐτὸ καταλιπεῖν, ὀφθαλμοὺς ἔχων, βλεπόμενον, ἐπαινούμενον, ἵνα πέσῃ χαμαί..... κείμενον.

Ὁμοίως ἔχομεν.] Brunck : ὁμοίως ἔχομεν τοῦ κάλλους μάρτυρες. Wyttenbach, Bibl. crit., part. IV, p. 81 : ὅμοιον ἔχεις με σοῦ μάρτυρα. Courieriana autem emendatio omnibus praestat.

AD LIBRUM QUARTUM.

AD CAPUT 1.

P. 116. Ὡς τὸ ὕδωρ καθαρόν.] Courier V. g., p. 260 emendat : ὡς ὕδωρ λαμπρὸν ἔχοιεν, quia cod. B. loco vocum καθαρὸν ἔχοιεν lacunam habeat.

AD CAPUT 2.

Καὶ συκῆν.] Brunck : συκᾶς.

P. 117. Καὶ πίτυςι] Brunck : πίτυες. Sed forma est contracta ex πίτυες, more Longi.

Τέχνη.] Emendatio Villoisoni.

Καὶ... τρυφή.] Emendatio Hinlopeni, apud Villois., probata Brunckio.

AD CAPUT 3.

P. 118. Σάτυροι πατοῦντες.] Emendatio est Schaeferi.

Ὅμοιος ἐνδιδόντι.] Emendavit Iungermannus.

AD CAPUT 4.

P. 119. Ὕδωρ ἐπωχέτευσε.] Brunck, collato cap. 7, p. 122 : Λάμων... ἔμελλεν ὕδωρ ἐπάξειν, haec ad Lamonem refert, legitque : ὕδωρ ἐπωχέτευσε ἐκ πηγῆς τινος, ἣν εὗρε, cum Courierio post praecedens ἐστεφάνωσε distinguens. Coniecturam suam Courier ad Luc. p. 320 servat.

Λύκος... ἥρπασε.] Ita quoque Brunck, Coray et Schaefer.

Ἀνεζήτει.] Coray : ἀνεζήτει δὲ τ. ἐ. τ. χ.

P. 120. Ἐκείναις ἐσχόλαζεν.] Huetii et Bernardi est coniectura.

AD CAPUT 5.

Ἐκέλευεν ἀποτρυγᾷν.] Courier ad Luc. As. pag. 181 : ἐκέλευσεν ἀπ.

Ἤδη τῆς μετοπωρινῆς τρύγης.] Brunck : ἤδη γενομένης τῆς τρύγης.

AD CAPUT 6.

P. 121. Καὶ ὅσα ἀπὸ αἰπόλου.] Lectio ex Columbaniana et Ursino conflata. Columb., p. 59 : ἔδωκε δὲ ὅσα ἀπὸ αἰπόλου δῶρα. Ursin., p. 93 : ἔ. δὲ καὶ ὅσα ἀπὸ αἰπολίου δ.

Εἶχε δὲ κἀκείνη.] Coray ex Villoisoni coniectura : κἀκείνην.

Καὶ οἷς.] Coniectura est Hinlopeni apud Villoison.

Οὐ πρότερον μόνον.] Coniectura est Schaeferi. Brunck : προτοῦ.

AD CAPUT 8.

P. 123. Κενὸν πένθος.] Lectionem καινὸν Coray praetulit.

Εἴ τι διέφυγε τὴν ὕβριν.] Brunckio sophista potius simpliciter εἴ τι οὐ κατεπατήθη scribere debuisse videtur.

Θρηνούσαις ὅμοιον.] Coray : ὅμοιοι. Mox Brunck : ὁ μὲν δὴ Λάμων.

P. 124. Ἐστεφάνωσά σε πολλάκις.] « Cod. A addit καὶ ἐτερπόμην. Bene, nam nunc πάρισον est completum : ἄνθη οἷς παρῴκεις καὶ ἔβλεπες, i. a. ἄνθη ἃ παροικῶν ἔβλεπες, et ἐστεφάνωσά σε καὶ ἐτερπόμην, i. a. στεφανῶν σε ἐτερπόμην. « Courier ad Luc. p. 178 et 179.

Κρεμᾷ.] In loco Alciphronis, l. III, ep. 21, t. II, p. 76, ed. Wagner, varians lectio est εἰ δὲ μάθοι, omnino praeferenda. De εἰ cum coniunctivo verborum αὐθυποτάκτων adi Bast, Lettre crit. p. 89-93, et contra cum G. Hermann, De praeceptis quibusdam Atticistarum, Opusc. t. I, p. 275-281.

AD CAPUT 9.

Σκέψις οὖν ἦν.] Vulgatam : σκέψεις οὖν ὑπὲρ τ. σ., sine ἦν, tuetur Schaefer, Mel. crit., p. 44.

AD CAPUT 10.

P. 125. Ἐπὶ ἵππου.] Brunck : ἐφ' ἵππου.
P. 126. Μῆλά τε.] Schaeferi est coniectura.

AD CAPUT 11.

Τὰ δῶρα κομίσαντα.] Brunck : κομίζοντα.
Συρίσαι τὸ αἰπολικόν.] Brunck : συρίσαι τι αἰπολικόν.

AD CAPUT 12.

P. 127. Προσδραμών.] Ita quoque Brunck et Coray. Mox ἰδεῖτο coniectura est Schaeferi.
Καὶ οὐκέτι.] Ita quoque Coray.

AD CAPUT 14.

P. 129. Ὁρᾷς ὡς λιπαραί.] Asyndeton, quum absit δὲ, vel μὲν, annotat Courier ad Luc. p. 277.

AD CAPUT 15.

Χαριεῖσθαι χιτῶνα καὶ ὑποδήματα.] Courier, V. g. p. 262, laudat fontem loci, Hom. Od. π, 79 :

> Ἕσσω μιν χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα καλά·
> Δώσω δὲ ξίφος ἄμφηκες, καὶ ποσσὶ πέδιλα,

quem expresserit Plautus quoque, Epidic. : *soccos*, *tunicam*, *pallium tibi dabo.*

AD CAPUT 16.

P. 131. Ἐπ' ἐκείνου.] Emendatio est Villoisoni.
P. 132. Locus Alciphronis in nota 1 laudatus occurrit l. III, ep. 49, t. II, p. 156 ed. Wagner, quem confer.

AD CAPUT 17.

Ἐρωτικῆς λύπης.] Vulgatam hanc lectionem a coniectura

Schaeferi λύττης defendit Boissonade ad Eunap. p. 478. Schaefer ipse, Mel. crit., p. 128, λύπης probat.

Εἰς ἐπιθυμίαν.] Boissonade ad Nicet. t. II, p. 88 emendat εἰς ἀθυμίαν. — Platonis locus est Charmid. c. 22, p. 162, D, ed. Steph. p. 81 ed. Heindorf, 1802.

Τὴν τραγικὴν δυσωδίαν.] V. Schaefer, Mel. cr., p. 128.

Οὐκ ἀπὸ σκοποῦ.] Schaefer, Mel. cr., p. 52, bene: οὐκ ἀπο σκοποῦ.

P. 133. Ἠράσθη, καὶ ποταμοῦ.] Brunck, contra Valckenaerium πτεινοῦ coniicientem, vulgatam tuetur, laudato Hom. Od. λ, 238, Τυρὼ,

Ἣ Ποταμοῦ ἠράσσατ', Ἐνιπῆος θείοιο,

et Apollodor. Bibl. l. I, c. 9, § 8: Τυρὼ... ἔρωτα ἴσχει Ἐνιπέως τοῦ ποταμοῦ· καὶ συνεχῶς ἐπὶ τὰ τούτου ῥεῖθρα φοιτῶσα, τούτοις ἀπωδύρετο, κ. τ. ἑ. Adi ad hunc locum Claverium, t. II, p. 132-134.

Ὀρᾷς, ὡς ὑακίνθῳ.] Courier, ad Luc. p. 277, ἀσύνδετον sine δὲ annotat.

Βράγχιος.] Coray Βράγχος praetulit. Cf. quae annotavi supra ad l. I, c. 16, p. 177.

P. 134. Τοῖς Διὸς ἀετοῖς.] Brunck: « Vulgo de una tantum aquila Iovis legimus; cfr. in Antholog. Straton. Epigr. 30, Anonym. 6, et Meleagr. 40. » Courier, V. g., p. 263 laudat Propertii l. II, El. 2, v. 55 et 56:

> Cur haec in terris facies humana moratur?
> Iupiter, ignoro pristina furta tua.

Quod, postquam et in Propertium et in Longum ex graeco archetypo fluxerit, de puella minus bene dictum esse apud latinum poëtam autumat. Sed *furta* hic potius sunt amores; cfr. Burmann ad l. n. p. 235.

AD CAPUT 18.

Ἐν αὐλίῳ.] Ita iam Henr. Stephanus, Iungermann, p. 237, tum Brunck ex Hesychio et Suida emendarunt, Schaeferus primus edidit. Courier, V. g. p. 263: « Est graecum adagium de inuti-

libus hominibus usurpatum.» Schott Adag. p. 386: Proverb. e Suida, cent. IV, 49: βοῦς ἐν αὐλίῳ κάθῃ· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχρήστων, ubi cfr. notam.

P. 135. Οὐ σιωπήσομαι.] Brunck vulgatam Villoisoni οὐ σιωπησόμενος ἀλλὰ καὶ ὅ,τι ita emendavit: οὐ σιωπήσω ἀλλὰ καὶ ὅτι sine διαστολῇ.

AD CAPUT 20.

P. 137. Τὸν υἱόν.] Ita iam Brunck emendaverat, incertus tamen num Iungermanni ὡς praeferret.

Βασανίζειν αὐτόν.] Ita primus Brunck, tum Schaeferus vulgatam αὐτὸν emendaverunt.

Μητρός.] Coniectura est Iungermanni, quam Schaeferus et Coray receperunt.

AD CAPUT 21.

Συνεξεθήκαμεν.] Ita quoque Brunck.

P. 138. Σωφροσύνην.] Courier, in Epistola p. 163, emendat Σωφρόνην, quod nomen servae apud Menandrum quoque occurrat. Κομίσουσαν Brunck quoque voluerat.

AD CAPUT 23.

P. 139. Τὸν πατέρα... ἐφιλοφρονεῖτο.] Wyttenbach, Selecta hist., p. 374, ed. 3. Lugd. Bat. 1820, fontem huius loci indicat Xenoph. Cyrop., l. I, c. 3, § 2.

AD CAPUT 24.

P. 140. Ἑκὼν γὰρ οὐκ ἐβολευσάμην.] Ut male dictam pro : *aegre id a me est consultum*, carpit sententiam Brunck.

AD CAPUT 25.

Ἔτι αὐτοῦ λέγοντος.] Courier, V. g. p. 264: «Cfr. Plutarch. vit. Alexandr. c. 30, t. IV, p. 217 Coray: ἔτι λέγοντος αὐτοῦ... Τίρεως. Herodot. l. VIII, c. 90: ἔτι τουτέων ταῦτα λεγόντων.

Περιμένουσι.] Ita quoque Brunck et Coray.

AD CAPUT 28.

P. 143. Συγκοιμήσεται.] Brunckio quoque praelatum, Courierio etiam ad Luc., p. 191, vulgatae κοιμήσεται haud praestare visum, ibique exempla verborum simplicium, pro compositis cum praepositione συν-usurpatorum, plurima afferuntur.

AD CAPUT 29.

P. 144. Διαλλαγῶν πρὸς αὐτόν] Αὐτὸν quod antea legebatur in αὑτὸν emendavit Brunck et postea Schaefer.

Συνέτεινε δρόμον.] Coray δρόμῳ, addita nota in margine exemplaris Villoisonianae: cfr. Plutarch. De garrulitate, t. X, ed. Hutt. et in Caton. min. c. 65, t. V. p. 123.

Ὁ δὲ ἰδών. . . Χλόην.] Vulgatam ὁ δὲ ἰδὼν Χλόην, καὶ ἔχων... Χλόην servari posse autumat Courier, V. g., p. 209.

AD CAPUT 31.

P. 146. Πλεῖον, ἥσθεὶς ἐπὶ τῷ συνωμοσίῳ.] Coray: πλέον, ἥσθεὶς, ἐπὶ τῷ συμποσίῳ κατέκλινεν αὐτούς.

AD CAPUT 32.

P. 147. Καὶ ἐσύρισέ τι.] Ita quoque Brunck et Coray.

AD CAPUT 33.

Κατ' ἀγρόν.] Ita cum Valckenaerio, Brunck et Coray.

P. 148. Ἐξέπλησσε.] Ita quoque Brunck.

Κάλλος ἐκφέρουσα.] Coray: ἐκφαίνουσα, Boissonade ad Nicet., t. II, p. 73: ἐμφαίνουσα.

Ἐκινεῖτο ἡ πόλις.] Coray: ἐκεκίνητο.

AD CAPUT 34.

Ἤδη ποτέ.] Brunck vulgatam εἰ δήποτε corruptam iudicabat, quam Courier optime sanavit. Schaefer ad Lamb. Bos, p. 652, servato εἰ δήποτε, solo per se sumto, ut Latinorum: *si quando*, κατανεῦσαι quoque tuetur.

P. 149. Πέπληστο ὁ κρατήρ.] Boissonade ad Eunap., p. 304, πέπλησθ' ὁ κρατήρ.

Ἐν δεξιᾷ.] Brunck : ἐνδέξια, ex Homero, Il. π, v. 184 :

. . . Κήρυξ δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον ἁπάντῃ
Δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν,

collato Valckenaer. ad Eurip. Hippol., v. 1360.

AD CAPUT 35.

Μόνα ποιμήν.] Ita quoque Coray et Schaefer ex l. I, c. 3, p. 4: μόνα τὰ γνωρίσματα βαστάσας.

P. 150. Οὐδὲ θυγατρίου.] Emendavit Schaeferus. Vulgatam οὔτε tuetur Krueger ad Dion. Halic., p. 154.

Δηλοῦντες.] Coray cum Schaefero : δηλοῦντας.

AD CAPUT 36.

P. 151. Αὐτῷ τῷ πατρί.] Ita quoque Coray.

AD CAPUT 38.

P. 152. Φιλητᾶς.] Coniecturam Corayi, quam Courier non receperat, in textum admittere non dubitavi.

Ὡς ἐν τοιοῖσδε συμπόταις.] Dictum aeque ac si esset ὥσπερ εἰκὸς ἦν ἐν τοιοῖσδε συμπόταις ait Courier ad Luc., p. 243.

AD CAPUT 39.

P. 153. Ὑπέθηκαν αἰγί.] Coniectura Iungermanni et Huetii quam Coray recepit.

AD CAPUT 40.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕστερον.] Courier, V. g., p. 266 : « Ex Herodoto petita locutio : ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕστερον ἐγίνετο, τότε δέ....., quam Plutarchus saepius usurpat : καὶ ταῦτα μὲν ὕστερον ἐπράχθη, τότε δέ.....»

Ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ.] Luciani locus est Necyom., c. 18, t. II, p. 482, ed. Reiz.

P. 154. Τέλος.] Subscriptionem addidi petitam ex I. B. Rossii monito typographi ed. Bodonianae, p. VIII.

AUCTARII ANIMADVERSIONUM FINIS.

INDEX AUCTORUM

QUORUM VERBA IN NOTIS VEL LAUDANTUR VEL ILLUSTRANTUR.

INDEX RERUM ET VERBORUM

QUAE IN NOTIS ILLUSTRANTUR.

A.

B.

Γ.

Δ.

E.

O.

Π. P.

R.

Σ. S.

T.

Φ. F.

X.

Ω.

ERRATA.

IN TEXTU.

P. 2, v. 5, scribe ἐρωτικά... P. 14, v. 14, σάρξ.... P. 19, v. 1, πάσας... P. 19, v. 3, ὀρειγέννητον... P. 20, v. 2, ἀμᾶσθαι... P. 21, v. 4, Σατύρων... P. 24, v. 3, dele signum « et pone v. 2 post ὀφθήσεται... P. 36, v. 1, λῃσταί... P. 47, in inscriptione ΔΕΥΤΕΡΟΣ... P. 102, v. 3, ὀργίζεται.

IN NOTIS.

P. 4, not. 2, bis, το δὲ... P. 9, not., v. 4, ἐκδόσεσι. Σ... P. 13, not., v. 1, Σειρῆνες...P. ead., not. 1, τινά... P. ead., not. 4, ὑπό... ἐπί... P. 14, n. 1, δέ... P. 15, not. 1, v. 1, ἐν τῷ γ' λόγῳ et v. infra l. III, c. 9, p. 87... P. 16, not. 1, v. 3, οὐθ' ὅ,τι... P. 20, n. 3, v. 4, ἀηδές... P. 21, n. 3, bis, Σατύρων... P. 31, n. 3, Λουκιανός... P. 33, n. 2, v. 6, ἁπαλός... P. 53, not., v. 5, ὠφελέσθαι... P. 84, n. 3, v. 2, ed. Rom. ὁμολογεῖ; sed. scr. ὁμολογεῖς;.. P. 110, n. 2, Συντετράφθαι... P. 132, n. 1, v. 2, ed. Rom. ἀπολαύσαι, sed. scr. ἀπολαῦσαι... P. 160, v. 10, πάσας.

Volumine hoc typis iam excuso, die 1 Maii, cum bibliotheca P. L. Courierii, auctione divendita sunt volumina duo, unum Villoisonianae editionis exemplar, alterum Amyoti versio gallica ex Clavierii editione, utrumque notis MSS. manu Courierii ornatum. Inspexi libros curiosissime, quamvis obiter. Sed annotationes istae MSS., ante Romanam editionem, ut videtur, conscriptae, nihil novi, nihil omnino quod vir egregius typis postea non mandaverit, suppeditabant. Paginam loci Dionis Chrysostomi, p. 167, ed. huius laudati, depromsi ex gallicae Amyoti versionis illo exemplari et Indici meo Auctorum inserui. — Thesaurus Courierianus ergo hic non erat inveniendus, quamvis alia eaque plurima illius bibliothecae volumina, multis iisque luce dignissima MSS. Courierii annotationibus ornata, eadem auctione sint publice divendita.

CONTINENTUR HOC VOLUMINE:

Librairie de Firmin Didot frères.

COLLECTION DES CLASSIQUES GRECS,

AVEC LES TRADUCTIONS EN REGARD.

Chaque volume se vend séparément.

Les Savants et les Littérateurs les plus distingués de la France concourront à l'exécution de cette belle entreprise, qui doit rendre plus facile et plus populaire l'étude des modèles en tous genres que la Grèce a produits. C'est en les méditant sans cesse que les grands écrivains de Rome sont parvenus à rivaliser souvent avec eux; et ce mémorable exemple, donné par Horace, Virgile, Cicéron et tant de beaux génies, fut suivi avec un succès non moins remarquable par Racine, Boileau, Fénelon et tous les auteurs qui, en illustrant le siècle de Louis XIV, nous servent à leur tour de modèles. En puisant comme eux à une source aussi pure et aussi abondante, chacun peut encore y trouver les plus belles inspirations; et avec de tels guides, le génie ne peut jamais craindre de s'égarer.

L'extrême fidélité des traductions rendra plus facile l'étude des textes pour ceux à qui la langue d'Homère n'est pas totalement inconnue; elles épargneront un temps considérable aux personnes qui voudront connaître la littérature grecque, et ne lire que dans les ouvrages originaux que ce qu'ils offrent de plus remarquable.

Cette collection, qui se composera des chefs-d'œuvre de la langue grecque, sera imprimée sur grand papier vélin. Prix de chaque volume, 15 f.

La traduction française se vendra séparément; le volume, 7 fr. 50 c.

On publiera d'abord les historiens et les principaux poetes.

Ouvrages sous presse :

HOMÈRE. Traduction nouvelle, par M. Dugas-Montbel, avec un travail entièrement neuf sur ce poète. Prix de chaque volume. 15 fr.

DION CASSIUS. Traduction nouvelle, par M. Noel, inspecteur de l'Université. (Il n'existait pas de traduction de cet important historien).

HÉRODIEN. Traduction, par M. Léon Halévy.

POLYBE. Traduction, par M. Gail, professeur et bibliotécaire de l'Arsenal.

DIODORE DE SICILE. Traduction nouvelle, par M. le C. Miot, dont la traduction d'Hérodote a déja obtenu l'approbation des savants et des littérateurs.

TUCYDIDE. Traduction nouvelle. 4 volumes in-8°, dont le premier va paraître.